

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 5. september 2011**

Mandag den 5. september 2011 kl. 16.00**Dagsorden:****Fortsættelse af budgetforhandlingerne. Se dagsordenen for mødet den 1. september 2011, punkt 3 (2011-119469)**

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): God eftermiddag. Mødet er genoptaget. Vi skal i eftermiddag og i aften fortsætte førstebehandlingen af kommunens budget for 2012.

Jeg har modtaget afbud fra borgmester Ayfer Baykal og fra Flemming Steen Munch, der begge har meldt afbud på grund af sygdom.

Til mødet i eftermiddag og i aften er der udarbejdet en talerliste, som er omdelt på pladserne. De indtegnede talere vil få ordet i den rækkefølge, de er anført, og talerrækkefølgen er prioriteret efter udvalgenes ressortområder. Borgmestrene taler enten som den første eller som den sidste taler inden for de enkelte udvalgsområder.

Der vil i eftermiddag og i aften, som det var i torsdags, være mulighed for at stille spørgsmål fra pladserne til de enkelte ordførere efter ordførertalen. Så ordførerne bedes blive stående på talerstolen, indtil vi har en afklaring af, om der er nogen, der ønsker at stille spørgsmål, efter hver ordførertale.

Jeg vil nu give ordet til den første, der har indtegnet sig, og det er Bjarne Fey, og det er til området Kultur- og Fritidsudvalget. Værsgo, Bjarne Fey.

Bjarne Fey (F): Jeg vil starte med at citere fhv. BR-medlem Klaus Bondam: "Tak for det, overborgmester". Jeg ved ikke, om det er det mest vise, Klaus Bondam har sagt gennem tiderne, men det var i hvert fald nærmest ikonisk.

Nå, det var sådan set en indledning til talen her, det var lidt om overborgmesteren. Jeg sad og lyttede meget nysgerrigt til overborgmesterens tale her, og jeg syntes, han nævnte ordet 11 mia. kr. ville der komme i tiderne derudaf...

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Ikke direkte tale, nu prøver jeg at stramme lidt op.

Bjarne Fey (F): Ja, det var 11 mia. kr., og det er jo rigtig, rigtig mange penge, og det skal nok også komme ind jo. Det virker også, når man kigger på vores budgetter, når man ser på tallene her, at vi ud i årene får brutto ca. 50.000 kr. mere pr. ny indbygger. Vi får ca. 12.000 nye indbyggere om året, så der skal nok komme masser, masser af penge ind i det lange løb.

Der er også god grund til at bruge pengene, for da jeg hørte efter kultur- og fritidsborgmester Pia Allerslevs tale, hørte jeg, at der godt nok blev brugt mange penge her. Der blev brugt 400 mio. kr. til skattelettelser. Der blev brugt i hvert fald 800 mio. kr. til løbende vedligeholdelse, og gad vide, om ikke der også er tænkt på, at der skulle laves noget demografiregulering på skole- og daginstitutionsområdet på ca. 1,2-1,3 mia. kr. Gad vide, om ikke der også var noget kloakering og andre ting og sager. Så vi kommer nok hurtigt op at bruge de her 2, 3, 4 mia. kr., vi måske får ind på den korte bane.

Kultur- og fritidsborgmesteren skal ikke være ked af det, jeg vil godt melde mig under fanerne. Jeg har i hvert fald også en ønskeseddel, der er næsten lige så lang, men selvfølgelig må vi prioritere, og det er vi også klar på personligt, men også i SF.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

Man kan også sige om økonomien her, at nu nævnte jeg, at i det lange løb får man masser af penge, men det kan jo også tage for lang tid, for som John Maynard Keynes sagde: "In the long run we are all dead". Så lad os se, hvor meget vi kan nå med de penge, vi nu har her, på en ordentlig og fornuftig måde.

I dagens udgave af Information kan man læse en kronik af Per Schultz Jørgensen, Erik Sigsgaard og mange andre kloge hoveder, hvor overskriften er "Fra barndom til faktura". Børns leg er spild af tid, står der bl.a. i brødteksten, legen i børns liv er diskrediteret, den opfattes i stigende grad som tids-spilde og noget, der i bedste fald skal overstås. Der er andre forskere, der tidligere har peget på, at det er væsentligt, at vores børn sådan set får lavet noget fornuftigt, at legen bliver taget alvorligt.

Vi er helt, helt enige med skribenterne, og derfor står legen også centralt i SF's bud på budget 2012. Vi har simpelt hen valgt bevægelsen, legen, den frie leg, hvor voksne bliver inspireret og får udfordringer ud over det sædvanlige. Det er en svær opgave, da byen ikke ligefrem rummer uanede mængder af territorier.

Vi vil gerne gå i gang meget hårdt der, hvor børnene er mest, vi vil gerne gå til daginstitutionerne, børnene skal have inspirerende og dejlige, udfordrende legepladser.

Vi vil også gå til værks på vores idrætsanlæg. Det er jo 100 år siden, vi anlagde det første fælles-anlæg, Københavns Idrætsanlæg i Fælledparken, i 1911. I 1922-24 kom Sundby Idrætspark, og hvorfor ikke gå i gang ude i Sundby Idrætspark eller Valby Idrætspark med at udfordre de store baneanlæg, vi har derude. Vi er allerede gået i brechen med kunstgræsbaner, men vi kan blive meget, meget bedre.

Aktivitetsanlæg, flere kunstgræsbaner i byens rum. Vi skal have sparkemure, vi skal have panafodbold, vi skal have meget mere fodbold, det er en af de store idrætsgenrer her i byen.

Vi vil også mere, vi vil også gerne sørge for, at de løbestier, der er i byen, bliver trygge, bliver oplyst. Måske skulle vi gribe an omkring Søerne, sørge for, at det bliver attraktivt at løbe, ikke over vejen, men måske under vejen på sigt, i det lange løb.

Vi skal også se på at lave facilitetsudvidelse, vi vil gerne se en Sundbyøsterhal komme op og køre, vi vil gerne, at vi kommer i gang med Club Danmark Hallen, få den renoveret. Vi ved jo, vi skal bygge på Grønttorvet, vi har bygget Sluseholmen, Teglholmen, der er noget her. Vi vil gerne have flere næridrætsanlæg.

Og selvfølgelig skal vi også ind over kulturen. Vi skal selvfølgelig have lovliggjort Parkering Københavns gamle idrætshal i Bavnehøj. Vi skal arbejde for, at vi får en artistuddannelse, vi skal have kigget på vores hovedbibliotek. Og måske skulle vi prøve at kigge på den finansiering, vi har med Operaen. Måske skulle vi gøre ligesom staten, skære lidt ned på det og bruge det til vores rytmiske musik.

Jeg vil slutte af med at nævne, igen fra Information, den næsten, ja, det må være legendariske balletkritiker Erik Aschengreen, som siger her: "Jeg opfatter ikke kunsten som et surrogat for virkeligheden, men en udvidelse." Jeg vil tillade mig at omskrive Erik Aschengreens citat lidt: Legen, idrætten, kulturen og kunsten er ikke erstatning for virkeligheden, men en udvidelse. Dermed giver det jo mening at starte med kulturen i dag.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Der er ikke nogen, der har tegnet sig for spørgsmål til Bjarne Fey. Vi siger tak til ordføreren og går videre til næste ordfører, som er Allan Mylius Thomsen, værsgo.

Jeg skal bede ordførerne om at lægge mærke til, at når lampen blinker, så er taletiden opbrugt.

Allan Mylius Thomsen (Ø): Vi har jo den dejlige oplevelse, at København vokser, også i indbyggertal. Desværre er vi også i en by, hvor vi i vid udstrækning ser, at vores bl.a. idræts- og fritidsanlæg forfalder i nogenlunde samme takt, som befolkningen vokser.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

Jeg er jo, som nogle måske ved, meget dedikeret til en bestemt boldklub ude i Valby, og når jeg besøger det anlæg derude, så føler jeg mig hensat til DDR – tro mig, jeg ved, hvad jeg snakker om, jeg har været der – og det er jo altså nogle af de gamle anlæg, som Bjarne Fey også meget rigtigt var inde på, som i virkeligheden ligger med en masse muligheder i sig og burde kunne renoveres og føres op.

I takt med, at byens befolkningstal vokser – mig bekendt er vi ved at være lige så mange børn, som vi var efter 2. verdenskrig, og det er jo altså noget af et tal – bør der selvfølgelig ved enhver ny skole etableres en idrætshal, så der bliver mulighed for, at alle kan komme til at bevæge sig. Netop i kraft af, at vi har en by, hvor trafikken gerne skulle reguleres, så skulle der også gerne være mulighed for, at alle, der har lyst til at dyrke idræt, alle, der har lyst til at dyrke motion, skal have en mulighed for det uden at melde sig ind i private klubber og i private anlæg.

Så derfor er det jo en bred vifte, vi skal i gang med. Der er mange muligheder i København. Kultur er jo ikke bare idræt selvfølgelig. Der er, som Bjarne Fey rigtigt var inde på, en lang række andre områder, der kan tåle en prioritet. Jeg er da sikker på, at jo mere vi støtter netop det kulturliv, vi har i København som Danmarks største by, jo mere attraktivt bliver det, og jo gladere kan vi alle sammen være, fordi vi har en by, der lever.

Så derfor er det Enhedslistens holdning, at især udbygning af mulighederne omkring skolerne med idrætsanlæg, renoveringen, som jo er i gang, men som godt kunne tåle en hånd mere, og ikke mindst den øvrige kultur, der måske kunne tåle at få lidt flere penge til sin rådighed i forhold til det, som vi giver det i dag, vil blive sat højt og prioriteret højt af Enhedslisten.

Carl Christian Ebbesen (O): Jamen jeg vil bare høre, om ordføreren har nogle ideer til, hvad det så er for nogle områder, man eventuelt kunne tage pengene fra. Jeg ved ikke, om det er generelt undervisningen, der tænkes på, eller færre pædagoger pr. barn, der bliver passet i institutionerne, eller er det de ældre, der skal skæres ned på, for at vi får prioriteret de her områder, som Enhedslisten tilsyneladende synes, vi skal opprioritere.

Allan Mylius Thomsen (Ø): Nu er det jo meget enkelt ... (*Lydudfald*)... godt med penge i København, og som Bjarne Fey meget rigtigt sagde, så kunne vi jo som den siddende regering f.eks. beskære lidt i støtten til f.eks. Det Kongelige Teater, det giver ikke de overvældende mange aktiviteter på gader og på idrætspladser. Så der er muligheder for at rokere rundt med pengene, også inden for budgettet, vil jeg mene. Så på den måde burde der være mulighed for, at vi kunne opprioritere den almindelige befolknings mulighed for at dyrke sunde og langsigtede interesser.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Der er ikke flere, der ønsker ordet. Så siger vi tak til ordføreren og går videre til næste ordfører. Det er Katrina Feilberg, værsgo.

De, der ønsker at få ordet til en kort bemærkning som et spørgsmål skal huske at trykke på knappen for en kort bemærkning.

Katrina Feilberg (B): Jo tak. For god ordens skyld vil jeg lige sige, at den tale, jeg holder nu, er både som sundhedsordfører og som kulturordfører, så det vil sige, at jeg holder kun én tale og skal derfor slettes senere på talerlisten; jeg tror nok, jeg står anført to steder. Men jeg synes, det giver meget god mening, fordi for Det Radikale Venstre hænger idræt, kultur og sundhed nøje sammen, så det er også det, min tale vil handle om.

Lige før sommerferien kom der en ny undersøgelse om børns sundhed i København, den hedder Børnesundhedsprofilundersøgelsen, som blev igangsat i 2009, og det er faktisk ret skræmmende læsning. Det er sådan, at den her undersøgelse om børnesundheden i København viser, at der er 14 pct. overvægtige blandt de 3-årige og 11 pct. blandt de 16-årige og faktisk også en del undervægtige børn. Der er meget store forskelle bydelene imellem. Og så viser undersøgelsen også, at hele 20 pct. af for-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

ældre til 3-16-årige angiver, at deres børn ikke har ret mange muligheder eller overhovedet nogen for udendørs leg hverken i deres daginstitution eller i deres nærområde.

Den her undersøgelse bekræfter de seneste tal fra Region Hovedstaden og Statens Institut for Folkesundhed, at København ikke er nær så sund som resten landet og slet ikke, hvis man kommer fra en familie med lavindkomst eller lav uddannelse.

Det er noget, vi i Det Radikale Venstre gerne vil gøre rigtig meget ved. Som kommune har vi et stort ansvar for de børn, som bor i vores kommune, men selvfølgelig skal de folk, som arbejder med de her børn, gøre noget for at hjælpe dem i den rigtige retning.

Vores pædagoger og vores ansatte på daginstitutionerne er i daglig kontakt med dem, fra de er helt små, og derfor har vi også en mulighed for at gøre en kæmpe indsats i vores daginstitutioner og være med til at knække den udvikling, vi har, primært med de overvægtige børn. For jo længere tid vi skubber den her overvægtsproblematik foran os, jo større bliver regningen for vores samfund, men ikke mindst for de børn, som må leve med overvægt og måske en tidlig risiko for hjerte-kar-sygdomme og social udstødelse på grund af overvægt. Det er vi nødt til at prioritere i det, vi kalder den ægte omsorgsfulde børneby.

Derfor vil Det Radikale Venstre i det kommende budget prioritere forebyggelse og sundhed blandt de københavnske børn. Vi tror på et langt, sejt træk, som sker der, hvor børnene er i deres dagligdag, i daginstitutionerne og i skolerne.

Det, vi foreslår, er, at vi får lavet et bevægelsesteam, som tager ud i daginstitutionerne og møder børnene og pædagogerne der, hvor de er. Her skal det her team, som typisk vil bestå af pædagoger og idrætsuddannede, sundhedsplejersker m.v. give både pædagoger og ansatte inspiration og nye ideer til, hvordan man kan styrke bevægelsen og legen og de sundhedsfremmende tiltag hos børnene, der hvor de er i deres dagligdag og de rammer, de har til rådighed i daginstitutionerne. Det her bevægelsesteam skal udfordre og være med til at bryde vaner, så de stillesiddende lege bliver erstattet af nogle, hvor børnene bliver udfordret både på motorik, koordination og samarbejde.

Radikale Venstre vil også styrke sundhedsplejen, så vi får fokus på de allermindste børn og deres forældre. Sundhedsplejerskerne gør i forvejen et kæmpestort stykke arbejde, og de gør en forskel i det forebyggende arbejde i hjemmet hos de københavnske børn og særligt hos de familier, som måske er lidt usikre på, om de gør det rigtige.

Derudover vil vi også fortsat støtte vedligeholdelsen og renoveringen af vores idrætsanlæg, både de formaliserede og vores muligheder for bevægelse i byrummet såsom cykelstier, grønne områder, løberuter osv. Det er der også nogle af de tidligere talere, der har været inde på, og det er jo rigtig positivt, at vi har et fælles grundlag her.

Og så har vi ét ønske til et lille nyt anlæg, og det er faktisk i Fælledparken. Det er jo sådan, at Fælledparken har gennemgået en fantastisk flot renovering, men der er lige en lille skamplet tilbage, og det er området omkring det gamle Fælledbad, som i øjeblikket er ved at blive revet ned. Jeg ved ikke, om der er nogen af jer, der har været derude, men det ser i hvert forfærdeligt ud.

Det Radikale Venstre vil ikke afvikle Fælledbadet, Det Radikale Venstre vil gerne udvikle det. Det skal forstås på den måde, at i det område, der er omkring soppebassinet, der hvor det gamle Fælledbad var, vil vi rigtig gerne have sådan et superfedt børnevandkulturområde for de 0-8-årige, hvor der bliver mulighed for at udfordre sanser, bevægelse leg og kultur. Det er et rigtig, rigtig populært soppebassin, som virkelig har meget potentiale, hvis vi tør udvikle det frem for at afvikle det.

På kulturområdet hænger vores ønsker nøje sammen med vores ønsker til en kreativ vækststrategi, som vores budgetordfører var inde på i torsdags. Vi vil styrke vores kulturliv og kreative vækstlag ved at gøre det nemmere at være iværksætter, at få risikovillig kapital, lette administrationen og sikre billige lejemål til nye iværksættere. Vi har 14 konkrete punkter til det, som jeg ikke vil stå og opridse her.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

Til sidst vil vi på kulturområdet fortsat støtte, at vi har en festivalpulje, hvor vi rigtig gerne ser nye og up-coming events, som kan være nyskabende for, at København bliver prioriteret.

Ikke mindst har vi en masse ønsker, som ligger ud over sundheds- og kulturområdet, som jeg også har som ordfører, men dem vil jeg måske komme ind på senere.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Tak for det. Der er ikke nogen, der har tegnet sig til den radikale ordfører – som også hurtigt er løbet ned af talerstolen. Jeg skal bare lige for god ordens skyld spørge, om der var nogen, der ønskede ordet. Det var der ikke. Så går vi videre til næste ordfører, og det er Birthe Skaarup, værsgo.

Birthe Skaarup (O): Som landets hovedstad bør København være frontløber på kultur og fritidsområdet i forhold til det øvrige land. Det synes vi i Dansk Folkeparti. Vi har nogle naturlige forpligtelse på det kulturelle område, men også i forhold til idrætten skal vi have nogle tilbud, der matcher befolkningen.

Vi ønsker et levende kultur- og idrætsliv for alle grupper i samfundet, ikke kun for eliten. Jeg synes, at Københavns Kommune lægger meget godt op til det i den politik, som bliver ført. Der hvor det halter mest, er nok på anlægssiden. Her er der nogle meget store ønsker om investeringer.

Kultur og idræt giver oplevelser. Det tror jeg, vi alle kan være enige i. Det at bevæge sig styrker lysten også uden for hjemmet til at få oplevelser sammen med andre. De bevidste mål, vi har på sundhedsområdet, vil få effekt gennem idræt og lysten til at bevæge sig, jo flere muligheder, der er i skolerne for at dyrke idræt, hvor børnene og de unge simpelt hen får tilbud om at udfolde sig. Det vil efter vores vurdering skabe dominoeffekter resten af livet og give lyst til at holde fast i de gode og sunde livsværdier.

Heldigvis ser vi da også i København, at der mange steder tænkes i baner, så kreativiteten og nye ideer finder indpas ved at udnytte legepladser, havnebade og indrette strandene, så de kan tiltrække københavnere til udendørs liv. Der er også mange events og festivals, der sætter præg på byen og sammen med kulturen trækker borgerne ud i byen. Design, mode og mad har vist sig at være trendsættere i København. Det kan være med til at skabe vækst og tiltrække virksomheder og erhvervsfolk.

Når prognoserne viser, at der i 2026 vil være 100.000 flere københavnere, og det især er unge og børnefamilier, så bør målet være at indrette byen, så man kan imødekomme de ønsker, som vil komme fra disse grupper fremover. Derfor ser vi frem til, at den nye multihal i Ørestaden bliver en realitet, at der indrettes en ny idrætshal i tilknytning til Sundbyøsterskolen, at også Sydhavnsskolen får sin idrætshal, at vi indtænker kulturhuse i bydelene, at også svømmefaciliteterne bliver prioriteret, og at der afsættes økonomi til genopretning af Hovedbiblioteket.

Sidste år havde vi et ønske med til budgetforhandlingerne om etablering af en klatrehal på Refshaleøen, hvor Dansk Bjerg- og Klatreklub selv vil finansiere halvdelen af beløbet. Det håber vi på kan blive en realitet i år. Det handler om et budgetbehov 9 mio. kr.

Jeg synes også, at vi har en meget fin Prismen i Holmbladsgade, men jeg synes, at det er opført som eksperimenterende byggeri, og der vil altid vise sig nogle forhold, som kan give problemer, og det synes jeg, vi skal gå ind og kigge på, både med hensyn til støj og pladsmangel.

Dansk Folkeparti har også et ønske om handicapmærkning af kommunens bygninger. Omkring 1 mio. mennesker er berørt af funktionsnedsættelse. En sådan mærkning vil gøre livet lettere for den gruppe, hvor der er nogle fysiske problemer, og give dem bedre adgangsforhold. Det er en lille investering, men det er en stor gevinst for de handicappede.

København er en stor by, og der er mange ønsker fra de forskellige bydele. Dansk Folkeparti har et ønske om at bringe de forskellige kultur- og idrætsfaciliteter, der er nedslidte og mangelfulde, op til en ordentlig standard. Løsningen på det er en plan for investeringsbehovet. Den er konkretiseret med et beløb på 464 mio. Hvor meget, der kan tilvejebringes i budgettet for 2012, vil forhandlingerne vise.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

Jeg vil til slut rette fokus på problemet vedrørende renoveringspuljen i relation til den portefølje af ejendomme, som kommunen ejer. Her er Dansk Folkeparti enig med kultur- og fritidsborgmesteren og også andre, der har givet udtryk for, at den pulje må være markant højere. Det er en dårlig forretning, hvis der ikke investeres klogere i fremtidige vedligeholdelsesopgaver.

Jeg vil godt sige, at vi også har et problem på tværs af forvaltningerne, på tværs af udvalgene, om et nyt stadsarkiv.

Vi har med den her tale fremlagt nogle bud på, hvordan Dansk Folkeparti ser, at der er behov for nødvendige økonomiske indsatser og prioriteringer. Vi ved, at der sikkert ikke bliver plads til det hele, men man kan jo altid gøre et forsøg. Vi vil i hvert fald gerne være med til at deltage i de kommende forhandlinger om budgettet for 2012 for at forbedre kultur- og idrætsområdet.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Jeg beder ordførerne om at bemærke, når den røde lampe blinker.

Der er ikke nogen, der har ønsket ordet til Dansk Folkepartis ordfører. Vi går videre til De Konservative, og det er Susanne Møller, værsgo.

Susanne Møller (C): Jeg bliver inspireret, når jeg går rundt i København. Der er altid noget at se på, hvad end jeg kigger op, ned, til højre eller til venstre. København er en flot by. Det skal den blive ved med at være. Det kræver, at vi her på Rådhuset prioriterer at vedligeholde og genoprette vores by. Når jeg ser en bygning i København, der er i elendigt forfald, tænker jeg ofte, det er nok en kommunal bygning, og desværre har jeg ofte ret.

Derfor er det bydende nødvendigt, at vi genopretter bygningernes tilstand. Det er dyrt at lade være, og vi kan ikke være andet bekendt over for de næste generationer. Vi skal værne om vores bygninger i København og være opmærksomme på at gøre ting færdige, før nye prestigeprojekter finder vej.

Der er et meget stort vedligeholdelseefterslæb, og den løbende vedligeholdelse er der heller ikke afsat midler til. Det er nødvendigt, at vi sikrer en løbende vedligeholdelse af de bygninger og idrætsanlæg, vi nu får og har genoprettet. Vi bliver nødt til også at sætte penge af til den vedligeholdelse.

Vi Konservative ønsker især at støtte idrætslivet. Vi vægter forenings-, fritids- og klublivet højt i de etablerede foreninger og ser også gerne nye foreninger med alsidige kulturtilbud.

København vokser med 1.000 indbyggere om måneden. Det er jo yderst positivt, at København tiltrækker så mange, men hvis vi skal blive ved med at tiltrække ressourcer, aktive borgere fra ind- og udland, så er det vigtigt, at vi sørger for kultur- og fritidsmuligheder. Derfor må vi generelt gøre noget ved den mangel, der er på idrætsfaciliteter. Ud fra en kulturel, social og sundhedsmæssig vinkel er det simpelthen for ærgerligt, at der ikke er idrætsfaciliteter nok til de eksisterende borgere såvel som til tilflytterne.

Først og fremmest skal der til alle nye og ombyggede skoler bygges en idrætshal. Og mere konkret vil jeg gerne gentage mit ønske fra sidste år om, at Sundbyøsterhallen skal udvides. Derfor blev jeg også glad for at høre borgmester Pia Allerslev i torsdags sige, at vi må have gang i udbygningen af Sundbyøsterhallen. Så lad os nu handle, så vi får den hal. Det må da kunne lade sig gøre.

Vi får i Folkeoplysningsudvalget flere klager over hæderkronede, gamle klubber, der på grund af pladmangel fratages deres træningstider i faciliteter, de har haft i årevis. Det mener vi Konservative ikke kan være rigtigt, og vi ønsker at medvirke til, at vi finder en løsning herpå.

Vi skal udnytte vores faciliteter optimalt, og optimal udnyttelse gælder også svømmehallerne. Derfor bør svømmehallerne eller eventuelt nogle udvalgte af dem være åbne i hele sommerperioden, så det også er muligt at bade for de grupper, navnlig de ældre, som foretrækker svømmehalsfaciliteter frem for havnebadet.

Byen skal være for alle. Derfor ser vi gerne, at der fortsat arbejdes med handicaptilgængelighed, herunder mærkning af kommunens ejendomme.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

Der har i København været meget fokus på ungdomskultur og mange uforpligtende events, for meget fokus i vores optik. Vi i De Konservative mener, at events i stedet bør rette sig mod færre, men større begivenheder.

Vi ønsker også at værne om vores kulturarv. Thorvaldsens Museum er med sin centrale beliggenhed og sin monumentale og storslåede bygning et eksempel på en anerkendelse af en af byens kunstnere, der hæver sig over mange andre. Vi Konservative vil selvfølgelig gerne støtte, at vi fortsat prioriterer at sikre midler både til restaurering og til fortsat drift af dette museum og at gøre forskningen med deres breve færdig.

Der er foreslået et Sundhedens Hus. Her mener jeg, at vi skal huske, at når vi forvalter andres penge, er vi forpligtede til at få mest muligt for pengene. Derfor mener vi Konservative, at man først skal undersøge mulighederne for at overtage regionens varmtvandsbassiner, før man starter med at bygge nogle selv. Der er masser af tilbud i private fitnesscentre. Derfor er der ikke brug for et nyt kommunalt fitnesscenter. Og de kommunale tilbud er i forvejen placeret i sundhedshusene. Som sagt tidligere skal vi optimere og færdiggøre de tilbud, kommunen allerede har, før nye prestigeprojekter finder vej. Det er sund fornuft.

Tak for ordet.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Der er et par korte bemærkninger til den konservative ordfører.

Simon Strange (A): Den konservative ordfører siger direkte, at man ønsker færre events og begivenheder. Vil ordføreren konkretisere det, hvilke altså der ikke ønskes længere, og hvorfor man så i øvrigt har stemt for de events, som man nu har fastlagt i Kultur- og Fritidsudvalget, når det nu er der, man afgør den slags?

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Der er flere spørgsmål. Jeg beder spørgerne om at lade være med at banke på mikrofonen, men bare lægge mærke til, om der er lys i den. Man behøver ikke at banke på den.

Katrina Feilberg (B): Jeg skal prøve at lade være med at give den nogle bank.

Jamen jeg har to spørgsmål til den konservative ordfører. Det ene ligger lidt i forlængelse af det, som den socialdemokratiske ordfører snakkede om, nemlig eventene. Jeg kunne også godt tænke mig at høre lidt om, hvad De Konservative mener ligger inden for, hvad en stor event er, hvem der skal deltage, og hvad det er for et formål, den skal have, og om det f.eks. er sådan en event, som man ser er i konkurrence med andre storbyer, eller om det er noget, som skal være særlig unikt for København.

Den anden ting var om de kommunale fitnesscentre. I Det Radikale Venstre er vi sådan set enige i, at der ikke skal være kommunale fitnesscentre, men jeg kunne godt tænke mig at høre den konservative ordførers holdning til frivillige foreninger, der driver fitnesscentre; de bliver jo også støttet igennem folkeoplysningen.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Der er ikke flere, der har ønsket at stille spørgsmål. Så beder vi ordføreren om at svare på de to spørgsmål.

Susanne Møller (C): Det er rigtigt, at vi stemmer for events, og vi mener stadig, at der skal være events, men der har været rigtig mange, især ungdomskulturelle events, og jeg synes, vi lige skal kigge på, hvor meget mere byen kan bære. Især rengøringen efter Distortion var der rigtig mange borgere, der klagede over. Jeg ved godt, at mange synes, det var en succes, men vi ønsker ikke at skabe endnu

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

flere af den type events, men ligesom fastholde det niveau, der er nu, og måske endda en smule færre. Men vi har ikke lagt os fast på, hvad for typer det skal være.

Der er ingen tvivl om, at events er berigende for vores by, men der skal være en passende balance. Det var sådan set det, jeg godt ville signalere med det.

Omkring fitnesscentre, det er lidt ud fra det foreslåede projekt, der er om et stort Sundhedens Hus et sted i byen. Det mener vi ikke er den vej, man skal gå. Vi mener, at sundhedshusene har nogle udmærkede faciliteter. Måske man hellere skulle se på, at også frivillige foreninger kunne komme ind i sundhedshusene, der ligger rundt i bydelene, i stedet for at man får en stor mastodont midt i byen.

I forhold til varmtvandsbassin, som der jo også er lagt op til, nogle svømmefaciliteter, ser vi hellere, at vi udnytter de svømmefaciliteter, vi har, men også kigger på, at regionen jo har nogle varmtvandsbassiner på deres hospitaler, som man planlægger at lukke nu, fordi genopretning ikke skal ligge i hospitalerne mere. Det er samfundsskabte værdier, som ligger ude på vores hospitaler, der jo også ligger i København. Det synes jeg ligesom, vi skal prøve at tænke ind, i stedet for at bruge penge på at bygge noget nyt, hvis der er noget andet, man kunne overtage.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så siger vi tak til ordføreren, og vi går videre til næste ordfører i rækkefølgen, som er borgmester Pia Allerslev, værsgo.

Borgmester **Pia Allerslev**: Grunden til, at jeg har skrevet mig på listen, er egentlig ikke for at gentage en masse af det, som blev sagt i torsdags, men blot for at takke ordførerne for nogle gode bud på, hvad der skal sættes ind over for i de kommende budgetforhandlinger.

Noget af det, som jeg i hvert fald vil have fokus på, og noget af det, som Venstre vil have fokus på i de kommende forhandlinger, er den her stadig vigtige genopretning, den her stadig vigtige vedligeholdelse. Og samtidig – bare så De Radikale ikke tror, at jeg nu dropper den ene del af det – have fokus på, at der skal bygges nyt.

Det er ikke nogen hemmelighed, at Sundbyøsterhallen står rigtig højt på Venstres liste i år. Det gør en ny idrætshal ude i Sluseholmen-Tegllholmen-området også. Der er rigtig mange andre steder i byen, hvor vi også kunne trænge til det.

På samme måde, som jeg sagde til borgmester Ninna Thomsen i torsdags, så vil jeg også gerne kvittere i forhold til De Radikale og sige, at kan vi få bygget nye idrætsanlæg, og kan vi få sikret det løft på sundhedsområdet, som vi skal til, så er det meget, meget fint for mig at være med til at lægge stemmer til, at det er det, vi gør. Så behøver det ikke at være store, fancy nye byområder. Lad os have fokus de steder, hvor også sundhedsborgmester Ninna Thomsen og hendes forvaltning har påpeget, at der er store udfordringer og store problemer.

I hele diskussionen om skoleidrætshallerne tror jeg i hvert fald på Kultur- og Fritidsudvalgets vegne, at jeg kan sige meget klart og tydeligt, at den ønsker vi for alvor, at der bliver taget hul på nu, så vi får sikret, at der bliver bygget de skoler og idrætshaller, som vi skal have.

Så er jeg meget enig i det meste af det, som Susanne Møller fra De Konservative siger, lige bortset fra den del, der handler om ungdomskultur og de events, der er. Jeg tror, at Susanne Møller kaldte dem for de mere uforpligtende events. Jeg synes i høj grad, at de er forpligtende, jeg synes i høj grad, at de er med til at danne en grund i vores by for en masse gode arrangementer, en masse gode begivenheder. Hvis ikke vi er med til at understøtte ungdomskulturen, så er der jo ikke nogen til at føre de gode kulturtraditioner, de gode eventtraditioner videre.

Så lige bortset fra den afdeling kunne jeg tilslutte mig alt, hvad den konservative ordfører sagde, også den del, der handler om Thorvaldsens Museum.

Nu synes jeg ellers, jeg lyttede rigtig, rigtig godt efter, men i virkeligheden havde jeg lyst til at stille ét spørgsmål til samtlige ordførere, der har været heroppe, og det er, hvor man stiller sig i forhold til en filmfond, ikke at det er en kultur- og fritidsopgave, der nødvendigvis skal løftes i kultur- og fri-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

tidsregi, fordi jeg ser det lige så meget som en vækststrategi, at vi investerer i den del også. Men det kunne være rigtig rart at høre fra ordførerne, om det her er noget, som man har lyst til også at være med til at støtte.

Derudover ser jeg frem til de videre forhandlinger. Jeg synes faktisk, det tegner rigtig godt i forhold til de forskellige områder, som de enkelte ordførere hver især har budt ind med.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Der er en række spørgsmål. Vi tager tre spørgsmål ad gangen og beder borgmesteren om at blive stående på talerstolen.

Simon Strange (A): Jeg siger tak til Venstres ordfører.

Det er jo fint med de mange ambitioner. Der bliver, også i den sidste tale, langet lidt ud efter politiske samarbejdspartnere, bl.a. De Radikale, hvor ordene kommer fra Venstres ordfører. Det handler om en årelang bevidst satsning på at sikre de bedst mulige forhold for idrætten i byen. Det, der kan undre lidt, er, at Venstre vil have tilslutning. De forskellige budgetter har været lidt svingende igennem årene. Den kontinuerlige indsats ligger jo for mange af de andre partier på Rådhuset, men borgmesteren søger ligesom at tage æren for det.

Betyder det så også, at vi ikke oplever, at Venstres borgmester igen i år forlader forhandlingerne eller rent faktisk efterlever de visioner med konkret handling og tager et medansvar?

Jeg ønsker samtidig at spørge om det, der bliver sagt, om, at det er hamrende nødvendigt, at vi får bygget nye, moderne idrætsfaciliteter til borgerne, der ligger så ikke en ignorering i forhold til det efterslæb, der stadig væk er på vedligeholdelse, men også på genopretningen. Vigtigst er det konkrete spørgsmål: Vil man prioritere genopretningen og vedligeholdelsen før de nye anlæg, som borgmesteren ønsker sig?

Bjarne P. Nielsen (F): Jeg vil godt spørge borgmester Pia Allerslev, hvordan man kan forkorte byggeperioden fra beslutning til ibrugtagning. Jeg tænker specielt på de idrætshaller, som skal ligge ved skolerne, hvor der indimellem er nogle frustrationer i lokalsamfundet over, at det går for langsomt.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Den sidste spørger i denne runde, og det er Susanne Møller, værsgo.

Susanne Møller (C): Ja, jeg vil gerne takke borgmesteren for, at hun udtrykker, at man støtter de fleste af vores ... (*Lydudfald*) ... og vi støtter en filmfond. Vi synes, det er en rigtig god ide, og det vil give vækst og brande byen. Så ja, den er vi helt med på.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Det er en helt ny institution, vi har fået, at det er ordførerne, der pludselig stiller spørgsmål til tilhørerne. Den går ikke. Der skal efter vores forretningsorden være et spørgsmål, når man beder om ordet. Det er bare sådan fremadrettet.

Jeg giver nu ordet til borgmester Pia Allerslev for at besvare de to stillede spørgsmål.

Borgmester **Pia Allerslev**: Det skal jeg skynde mig at beklage at jeg kom til at sige, men jeg havde håbet på, at ordførerne måske kom til at fedte det ind i deres spørgsmål til mig samtidig med.

Til Simon Strange kan jeg jo kun sige, at når man sidder til en budgetforhandling, så er det jo altså sådan, at man ikke nødvendigvis er enig i alt, hvad der bliver lagt på bordet. Venstre strækker sig hver eneste gang, vi sætter os til forhandlingsbordet, meget, meget langt for at være med. Jeg håber også, at Simon Strange vil anerkende, at indimellem så skal man heller ikke strække sig længere, end skindet kan holde. Derfor har vi selvfølgelig besluttet en gang imellem at forlade forhandlingsbordet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

Men det er jo ikke ensbetydende med, at det er det, der kommer til at ske i år. Vi har hvert eneste år sat os til bordet for at være med til at forhandle.

Så det handler ikke om ikke at ville tage ansvar. Det handler i virkeligheden om at sende nogle signaler om, hvor langt Venstre ønsker at gå, når vi sidder og forhandler. Jeg er ikke kun kultur- og fritidsborgmester, jeg er også leder af Venstre, og derfor skal jeg også varetage Venstres ting.

Det handler om begge dele, det handler om både genopretning og vedligeholdelse, og det handler om at bygge nyt. Som den økonomiske situation er i dag i kommunen, så kan vi godt få råd til begge dele. Det er derfor, jeg taler om en investeringsplan i forhold til genopretningen. Men det betyder jo ikke, at vi så skal læne os tilbage og vente 10 år med at bygge nyt, fordi det er vi desværre ikke i den situation i i København at vi kan tillade os at gøre.

Til Bjarne Nielsen kan jeg sige, at Anne Vang og jeg satte os ned ret hurtigt, da hun tiltrådte som borgmester, og blev enige om at lave det her fast track, som vi jo nu bruger rigtig meget energi på at få bygget op. Den del handler selvfølgelig også om at lave fast track på alle byggesager, ikke bare på daginstitutionsområdet, men jo altså også på de steder, hvor vi bygger idrætsanlæg. Kan vi gøre det hurtigere, kan vi gøre det bedre, og kan vi måske endda tilmed gøre det billigere til samme kvalitet, jamen så er det det, vi skal gøre.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så giver vi ordet for spørgsmål til Bjarne Fey, værsgo.

Bjarne Fey (F): Jamen så håber jeg, at jeg kan flette et svar ind i mit spørgsmål.

Det er jo bekendt også for kultur- og fritidsborgmesteren, at vi har et serviceloft. Det betyder, at der er nogle begrænsninger i, hvor meget vi kan ekspandere på området. Derfor skal vi være lidt kreative med at finde muligheder.

Derfor vil jeg godt spørge borgmesteren, om borgmesteren vil være med til at overveje, om vi skal følge regeringens politik på kulturområdet, f.eks. med hensyn til Det Kongelige Teater, nemlig at vi følger op med samme procentvise størrelse i tilskud, som de gør. Hvis vi gør det, så vil det få betydning for Operaen sådan set, at vi vil frigive 10-20 mio. kr., som vi kunne bruge til den rytmiske musik, som trænger til penge her i København. Så det er spørgsmålet til kultur- og fritidsborgmesteren, om hun vil være med til den omfordeling.

Birthe Skaarup (O): Pia Allerslev sagde i sin tale forskellige ting om kultur- og fritidsområdet. Jeg synes, der manglede sådan lidt konkret. Jeg ville godt have haft, at der var flere konkrete ting, kultur- og fritidsborgmesteren kom ind på.

En af de ting, jeg godt ville spørge om, er, hvad Venstre synes om Dansk Folkepartis forslag om at lave en klatrehal på Refshaleøen. Det kunne blive Nordeuropas største klatrehal. Rigtig mange ønsker at drive den sport. Så kan jeg få en konkret udmelding fra borgmesteren om netop den sag?

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Ikke flere, der har stillet spørgsmål, og vi slutter dermed spørgerunden for at give svar fra borgmester Pia Allerslev, værsgo.

Borgmester **Pia Allerslev**: I forhold til serviceloftet er der ingen tvivl om, at det indimellem volder os lidt udfordringer at skulle give god service til borgerne, samtidig med at vi skal holde os nedeunder.

Jeg er ikke umiddelbart med til at fjerne penge fra Operaen og Det Kongelige Teater. Jeg synes, det har en værdi i sig selv også i byen. Jeg ville meget hellere være med til at se på, hvordan vi kan få nogle af de her institutioner, vi har, f.eks., som jeg nævnte i min tale i torsdags, Nørrebro Bibliotek, lagt over i Nørrebrohallen, så vi dermed kan spare en masse dyre, dyre penge til husleje og sikre en mere optimal drift og på den måde sikre, at de penge, som vi bruger i Nørrebrohalregi, kan man sige,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

og biblioteksregi, går til så mange gode aktiviteter for borgerne, og at vi bruger så få penge på husleje som overhovedet muligt. Så nej, ikke umiddelbart en fjernelse eller en halvering af tilskuddet til Det Kongelige Teater.

Nu er jeg ikke helt sikker på, om noget af det, Bjarne Fey også spurgte til, var, om man måske skulle begynde at se på demografi i forhold til Kultur og Fritid, fordi det er jo interessant at se, at på daginstitutioner og skoler udløser x antal børn y antal kroner. På idræts- og kulturområdet er der ikke noget. Der er det sådan lidt efter, hvem der nu er heldig at sidde med ved budgetforhandlingerne, hvem det er der er heldig at få nogle gode byggerier ind og få sikret, at også kulturen og fritiden lever et bedre liv, end de gør i dag. Så hvis det er det, Bjarne Fey spørger til, så synes jeg klart, det kunne være interessant at diskutere.

Jeg beklager, at Birthe Skaarup ikke hørte helt alle de gode ting, jeg sagde i torsdags. Jeg prøvede at spare forsamlingen for en masse ting i dag, fordi det ville i høj grad blive en gentagelse.

Noget af det, som er væsentligt for os, er genopretning og vedligeholdelse. Noget af det, som er væsentligt for os, er, at vi får bygget nyt. Noget af det, der også stod på Venstres liste sidste år, og som også står på den igen i år, er en klatrehal. Når jeg ser den måde, som Refshaleøens Ejendomsselskab er gået med ind i det her og har tænkt og har bidraget, når man ser på Beach Volley-hallen, vi har fået derude, kunne jeg godt tænke mig, at man indgik et tilsvarende samarbejde med REDA i forhold til at få etableret en ny facilitet derude til glæde for rigtig, rigtig mange københavnere. Så den er klart også med på Venstres liste denne her gang.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Der er imidlertid nu to yderligere, der har tegnet sig. Jeg går ud fra, at vi så slutter efterfølgende, men vi må se. Katrina Feilberg, værsgo.

Katrina Feilberg (B): Jamen det var borgmester Pia Allerslevs forslag om demografimodelleringen på kultur- og fritidsområdet, som jeg synes lyder som en meget interessant tanke, som godt kunne give god mening, men det kræver ligesom også, at man er villig til, hvis man vil gøre det, at pengene skal komme et andet sted fra. Der synes jeg bare, at en omlægning af et kulturhus ude på Nørrebro ikke er nok til at lave en demografimodel på kulturområdet. Så jeg synes måske, at der måske mangler lidt flere steder, hvor man kan pege på, at pengene kan komme fra.

Jeg synes, at Bjarne Fey måske havde en meget god løsning, men det kunne jo være, at du måske kunne pege på andre områder end et enkelt kulturhus, man kunne omlægge.

Lars Berg Dueholm (I): Tak for det.

Jeg kunne også godt tænke mig at spørge borgmesteren lidt i samme boldgade, om der er ting inden for kultur- og fritidsområdet, der i dag bliver udført, eller der i dag er aktivitet omkring, som borgmesteren ser for sig ikke længere skal være skatteyderbetalte. Det kunne f.eks. være dukketeater eller den slags ting.

Jesper Christensen (A): Det var også i forlængelse af borgmester Pia Allerslevs betragtninger om demografi på kultur- og fritidsområdet. Jeg skal bare høre, om borgmesteren anerkender, at der er nogle opgaver, som kommunen skal løse, f.eks. i forhold til, at vi kan sikre, at der er børnepasning og undervisning, at det behov kan dækkes i forhold til nogle andre, der måske er mere kerneopgaver.

Borgmester **Pia Allerslev**: Jeg vidste, at jeg aldrig nogen sinde skulle have nævnt ordet demografi på den her måde på det her tidspunkt i den her sag. Det, jeg dybest set bare ville rejse en diskussion i forhold til, er det her med, at vi, når vi udbygger et nyt byområde, så også husker, at der altså flytter nye børn, nye unge, nye voksne ind, der alle sammen skal have idræts- og kulturtilbud.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

De 100.000 nye borgere, vi får, når vi kommer frem til 2025, de voksne og de børn har altså også et liv, efter at de er færdige i daginstitutionen, efter at de er færdige i skolen. Det var i virkeligheden blot for at sige, at vi er nødt til at huske det.

Jeg tror ikke på, at demografi på den måde er ladsiggørligt, bl.a. af de årsager, Jesper Christensen siger, at vi har rigtig mange skal-opgaver her i kommunen, som selvfølgelig skal løftes som det første.

Men det kunne være rigtig rart, hvis vi havde vores egen lille demografi, som ikke nødvendigvis er styret af DUT og alle mulige statslige beregninger, men som i højere grad er styret af vores egen sunde fornuft her i kommunen, så vi ikke kommer til at lave fortidens synder endnu en gang og glemmer at bygge de forskellige steder.

Det er måske også svar til Katrina Feilberg i forhold til, hvor jeg vil finde pengene til at gøre det her. Pengene til at lave en demografi er der ikke, og de er der ikke engang, hvis man begynder at optimere de forskellige institutioner, vi har rundt omkring, og får dem lagt over i større klumper osv. Det er slet, slet ikke nok. Det er desværre også det, der er svaret på, at vi jo desværre er så langt bagud, hvis man ser på, hvor mange penge der bliver brugt pr. borger på kultur- og fritidsområdet sammenlignet bare med 6-bytallene, men også sammenlignet med vores omkringliggende nabokommuner.

Så derfor er der brug for, at vi får brugt flere penge. Der er brug for, at vi får set på, hvordan vi kan give københavnernes nogle bedre idræts- og kulturoplevelser.

Det er så måske svar på det sidste. Lars Berg Dueholm spørger, om vi skal slagte dukketeateret nede i Kongens Have. Nej, Lars Berg Dueholm, det skal vi ikke, fordi det har rent faktisk også en værdi for københavnernes. Jeg er sikker på, at mange børn ville synes, det var ærgerligt, hvis de pludselig gik glip af den oplevelse, fordi mor og far måske ikke lige syntes, der skulle betales 30 kr. for at komme derned. Her har vi altså noget enestående i København, vi har mulighederne for at give københavnernes nogle forskellige ting.

Og nej, jeg er grundlæggende af den opfattelse, at kultur ikke skal være noget, som man betaler fuld pris for hver eneste gang, kommunen skal også være med til at understøtte kulturen og idrætten i byen. Derfor er vi stadig væk nødt til at have en finansiering fra kommunens side. Derfor kan man desværre ikke bare lægge det hele over og sige, at nu er det den enkelte bruger, der selv finansierer det.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Der er ikke flere, der har bedt om ordet. Vi siger tak til ordføreren og går videre til et nyt forvaltningsområde, udvalgsområde, nemlig til Børne- og Ungdomsudvalget. Jeg skal give ordet til borgmester Anne Vang, værsgo.

Borgmester **Anne Vang**: Nu var der en overborgmester, der gik på valg med to ord, respekt og samarbejde. Jeg har valgt at strukturere min tale efter de to ord, respekt og samarbejde, for jeg synes, at det er to ord, der er meget kendetegnende for, hvordan vi arbejder sammen i Børne- og Ungdomsudvalget, og hvad vi gerne vil med vores by og vores børn.

For at tage respekten først. De ønsker, vi går til budgetforhandlingerne med, er baseret på 1) respekt for børns forskellige måde at lære på. 2) respekt for det, barnet kan. Vi vil gerne se på, hvilke ressourcer, hvilken kontekst der skal til rundt omkring et barn for at få det barn til at kunne mest muligt, frem for på, hvad barnet ikke kan. 3) respekt for vores medarbejdere, nemlig troen på, at vores medarbejdere er den største ressource, vi overhovedet har, og det er gennem at styrke dem, vi styrker vores daginstitutioner og vores folkeskole.

Det har vi samarbejdet om i udvalget. Jeg vil gerne benytte lejligheden til at sige tak til jer udvalgsfolk, der er herinde, for det har været sjovere i år, end det var sidste år. Sidste år handlede det rigtig meget om besparelser. I år har det handlet mere om, hvad vi kunne gøre bedre.

Vi har lavet en specialreform sammen, som havde det udgangspunkt, at vi kunne se, at der kom flere og flere børn i specielle tilbud, og det skulle vi bremse af økonomiske årsager, men i høj grad alt-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

så også, fordi det ikke er særlig hensigtsmæssigt at køre børn ud på et sidespor. Vi har haft et rigtig godt samarbejde om en specialreform.

Vi har også snakket faglighed en hel masse. Alle har været med på vognen. Jeg vil konkretisere, hvad det er vi er kommet frem til, og jeg vil starte med specialreformen.

Det er et helt bredt flertal, der har vedtaget den. Kun De Radikale var ikke med, og det er jo egentlig lidt sjovt, for jeg vil egentlig gerne give De Radikale og især Kasper Johansen credit for at have fået flere væsentlige fingeraftryk på reformen alligevel, som vi har samarbejdet om i udvalget.

Den er sådan set finansieret ved hjælp af interne omlægninger. Det eneste, der mangler, er skolepædagoger. Skolepædagoger, hvad er så det? Jeg vil gerne illustrere det ved hjælp af Dorte.

Dorte er ansat ude på Sundbyøster Skole, og det, hun gør, er, at hvis der er et barn, der i en time bliver urolig, får svært ved at klare det, så træder Dorte til, og så kan barnet komme ned til Dorte. Det har to formål: For det første, at der flere børn, der kan blive i folkeskolen, fordi der bliver taget hånd om dem. For det andet, at fagligheden for alle børn højnes, fordi vi ved, at der er en sammenhæng mellem uro i klassen og dårlige faglige resultater. Det skaber uro i klassen, hvis der er et barn, der spasser ud og der ikke er tid nok og rum nok til at tage sig af det barn. Derfor vil vi gerne have en Dorte på hver skole. Derfor vil vi gerne have skolepædagoger.

Det andet, vi har lavet i udvalget og tænkt rigtig meget over, var, hvordan vi kunne styrke fagligheden generelt. Vi har haft nedsat et faglighedsudvalg, der er kommet med nogle anbefalinger og kommet med en pakke, som vi går til budgetforhandlingerne med. Pakken indeholder en stærk skoleledelse, en anerkendelse af, at den stærke skoleleder er det, der driver en skole frem. Du kan se det, når du kommer ind på en skole, her er der noget, der batter.

Det andet, vi har set på, er undervisningsdifferentiering. Vi ved, at folkeskolen er rigtig, rigtig, rigtig god til midtergruppen, især hvis midtergruppen er piger. Drengene og de allerstærkeste og de allersvageste er folkeskolen mindre god til. Det kræver, at man undervisningsdifferentierer. Men der kom en rapport i sommerferien, som sagde, at på trods af, at undervisningsdifferentiering har været en del af folkeskoleloven siden 1993, så er der ikke nogen klar definition af det, og lærerne bruger det ikke systematisk.

Jeg synes, at vi skal gå foran i København og sige, at vi vil sådan set ikke lade vores lærere i stikken med et begreb, som politikerne taler løst om, uden at man egentlig gør sig umage med dels at give lærerne de værktøjer, der skal til for at bruge det, dels at ruste dem til uddannelsesmæssigt, hvad det vil sige. Derfor er undervisningsdifferentiering, tilvejebringelse af værktøjskasse og efteruddannelse, det andet bud.

Så er der flere timer. Vi ved, at det går faktisk temmelig godt i forhold til, at de tosprogede bliver bedre i matematik og naturfag, ikke godt nok overhovedet, men det går fremad. Der, hvor det ikke går fremad, er på læsning. Derfor vil vi gerne give flere timer i dansk.

Det sidste, jeg vil nævne, er profilskoler. Når jeg har været rundt og besøge skoler og daginstitutioner og fritidshjem, så er en af de ting, der har gjort mig allergladest, at gå ind på en profilskole og mærke, her er engagement og den retning, der er blandt lærere, blandt ledelse, blandt børn og blandt forældre. Det skal vi have mere af.

Jeg synes, at det er et lyst udgangspunkt, vi går til forhandlingerne med, at vi gerne vil blive bedre, at vi gerne vil styrke indsatsen. Jeg glæder mig rigtig meget til at debattere det med jer både i aften og hen over de kommende uger.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Vi siger tak til borgmesteren. Taletiden gælder også borgmestre.

Jeg giver ordet for et spørgsmål til Rikke Lauritzen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

Rikke Lauritzen (Ø): Jeg er rigtig glad for, at det første, borgmesteren nævnte, var vores specialreform. Det er ingen hemmelighed, at det også har været et stort hjertebarn for Enhedslisten.

Jeg er helt enig i betragtningerne om, hvorvidt det er det, som borgmesteren kalder skolepædagoger, som også andre steder er nævnt som ressourcepersoner, er for den her pakke, hvis den skal have nogen mening.

Jeg vil godt høre, om borgmesteren kan komme med en vurdering af, hvad det betyder for kommunens mulighed for at inkludere de her børn, hvis ikke vi får de penge til ressourcepersoner/skolepædagoger.

Jakob Næsager (C): Tak for det. Det glæder mig, at borgmesteren har så meget fokus på det faglige indhold i folkeskolen. Nu går PISA-tallene den forkerte vej, så det glæder mig, at der er sat så meget fokus på at højne det faglige niveau.

Mit spørgsmål går egentlig på, nu hørte jeg, borgmesteren vil indføre skolepædagoger. Andre kommuner bruger et begreb, der hedder juniorpædagoger, hvor drenge i 15-17-års alderen kan komme i fritidsklubberne og være mandlige rollemodeller for børnene og samtidig være med til at løse et kapacitetsproblem sidst på eftermiddagen i fritidsklubberne. Er det en model, som har været overvejet i børne- og ungdomsforvaltningen, og er det noget, som borgmesteren overvejer at lade indgå i budgetforhandlingerne?

Kasper Johansen (B): Tak for det og tak for ordene, borgmester, og visionerne. Vi glæder os også over, at borgmesteren er enig med os i, at specialreformen er et radikalt hjertebarn. Det er rigtig vigtigt, at den kommer godt af sted.

Derfor er det også vigtigt for mig at spørge, om borgmesteren er enig med Det Radikale Venstre i, at det er meget vigtigt, at skolerne får de ressourcer, der skal til for at løse den kæmpestore opgave, som vi nu beder dem om. Vi finder mange penge i det her forlig til folk, der skal gøre det samme, men vi finder ikke særlig mange penge til alle folkeskolerne, som faktisk skal gøre mere.

Derudover vil jeg også godt nå at spørge til inden for taletiden, at jeg kan nu høre i radioen, at sommerferielukningen bare ikke er til diskussion. Jeg har prøvet at få tal fra forvaltningen på, hvad det egentlig har været for en besparelse, og jeg vil godt høre borgmesterens mening, om det slet ikke er noget, vi kan drøfte i budgetforhandlingerne.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Jeg giver ordet til borgmesteren til svarrunde, værsgo.

Borgmester **Anne Vang**: Lad mig starte med ressourcepersonerne, skolepædagogerne, kært barn, mange navne. Rikke Lauritzen spørger, hvad det vil betyde for skolernes mulighed for at inkludere, hvis vi ikke får dem i budgettet. Svaret er klart og kort: De bliver dårligere.

Der bliver snakket rigtig meget om inklusion. Rigtig mange lærere er også rigtig bange for det ord. I 80'erne og 90'erne snakkede man om rummelighed, og nu snakker man om inklusion. Det betyder kort og godt, at skolen skal være i stand til at kapere flere børn med specielle behov. Det er jeg helt enig i.

Men det handler om, at vi også skal gøre skolerne i stand til at gøre det på en måde, hvor det er en succes både for det enkelte barn og for hele klassefællesskabet. Vi kan se, at hvis man bare skubber et barn med nogle specielle behov ud i skoleklassen og kalder det inklusion, så kan det risikere at ende med, at det er en lille autistdreng, der sidder i hjørnet og banker hovedet ind i væggen og ikke er en del af det sociale fællesskab og i øvrigt forstyrrer resten af klassen temmelig meget.

Ved at have den her pædagog, der kan træde til ved behov, og som kan gå ind i en faglig sparring med læreren om, hvordan vi undgår den situation, får vi en væsentligt bedre mulighed for at have børn i klassen med specielle behov og også have det som en succes. Det er faktisk også en del af vores spe-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

cialreform, at vi regner med, at vi på den måde på lang sigt kan spare penge. Så en del af den specialreform, vi har lavet sammen, handler om investeringer og om, at vi gerne vil investere tidligt for at få en besparelse på lang sigt.

I forhold til Jakob Næsagers ide om rollemodeller: Nej, det er ikke noget, udvalget har taget med i betragtning. Vi har valgt at fokusere vores kræfter på det andet. Vi vil meget gerne undersøge det for dig.

Til sidst vil jeg sige til Kasper Johansen, at jeg er glad for dit fokus også på specialreformen.

I forhold til lukkedage, selvfølgelig kan vi diskutere alting. Det, jeg gerne vil klargøre, er et socialdemokratisk standpunkt i den diskussion, nemlig at jeg langt hellere vil undgå at have samtlige institutioner åbne til de 5 pct. af børnene, som evalueringen af lukkedagene viste mødte op i de 2 uger, og spare nogle penge på det, end jeg vil spare pædagoger hele resten af året, hvad der går ud over samtlige børn.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Jeg giver ordet for spørgerunde, og den første, jeg giver ordet til, er Cecilia Lonning – som skal rejse sig op.

Cecilia Lonning (V): Jamen jeg vil gerne rose borgmesteren også for indledningen og også for det oplæg, der er kommet om faglighedspakken. Jeg synes, der er rigtig mange spændende tanker i det.

Især glæder vores parti sig over, at det her med undervisningsdifferentieringen kommer på banen nu som noget, der ikke kun peger nedad, men også peger opad mod de stærke elever. Undervisningsdifferentieringen ligger jo inden for den kasse, der hedder dygtige lærere.

I den forbindelse kunne man måske være så fræk at spørge: Ligger der også på sigt i den her kasse nogle tanker om, hvad vi gør med de lærere, der bevisligt ikke er så dygtige? Kunne man på en eller anden måde sætte turbo på en højere grad af evaluering af lærerne og også en mulighed for måske at skille sig af med de lærere, som bevisligt ikke formår at lære vores elever noget?

Katrina Feilberg (B): Jeg vil også gerne spørge borgmester Anne Vang lidt ind til det med lukkedagene, om det tal omkring de 5 pct., der siger, at de ikke har sendt deres børn i daginstitution de her 2 uger. Hvis nu muligheden havde været der for, at de kunne sende deres børn i daginstitution, så tror jeg tallet var væsentligt højere end 5 pct.

En anden ting er, at borgmester Anne Vang var ude og sige i sommerferien, at nu ville hun lave en indberetningspligt for alle daginstitutioner til, at de skulle indberette antallet af lukkedage i deres daginstitutioner. Jeg kunne godt tænke mig at høre, om Anne Vang har lavet en opgørelse over, hvor meget det koster at lave sådan en obligatorisk indberetningspligt i administration og embedsmænd, der skal sidde og administrere dette.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Vi husker ikke direkte tale og enten ordfører- eller borgmestertitel foran. Så giver jeg ordet til borgmester Anne Vang for at besvare spørgsmålene.

Borgmester **Anne Vang**: Først til Venstres Cecilia Lonning. Jeg er glad for, at vi deler fokus på, at børn skal have de rigtige udfordringer i skolen. Hvis du ikke får de rigtige udfordringer, hvad enten du får for få udfordringer eller for mange, så kan det ende med, at du hænger i gardinerne og ikke får noget som helst ud af det. Der deler vi klart fokus.

Vi deler også fokus på, at lærerne skal blive dygtigere. Jeg tror, at vores fokus i budgetforhandlingerne skal være på, hvordan vi ruste lærerne i forhold til efteruddannelse osv. Det er klart, at hvis der er lærere, som misvedligeholder deres forpligtelse som lærere, så skal de selvfølgelig ikke være i folkeskolen længere. Det overlader vi trygt til skolelederne, som vi jo også skal ruste til at påtage sig den opgave. Det er derfor, at det her ikke kun handler om lærerne, men også om ledelsen, for lederne

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

skal også være dygtige. De skal nemlig også vide, hvordan personaleplejen skal være, og hvordan man gør, hvis tingene ikke fungerer.

Så i forhold til Katrina Feilberg og spørgsmålene om lukkedagene. Vi har sådan set ikke lavet nogen opgørelse over, hvad det koster at lave en indberetningspligt. Det er sådan, at Kommunernes Landsforening siger til os, at det skal vi, så det har vi naturligvis tænkt os at gøre. Jeg synes nu sådan set også, det er meget fornuftigt, at de enkelte klyngeledere melder ind til os, hvilke dage de har tænkt sig at holde lukket. De har jo de oplysninger i deres system, og det bør være en naturlig del for alle vores daginstitutionsledere, at de oplyser os om noget så centralt som det her.

Til spørgsmålet om, hvordan det ville have været, hvis vi ikke havde holdt lukkedage, så har Katrina Feilberg fuldstændig ret i, at der er færre børn, der møder op, når der er sommerferielukket, end der ellers ville have været. Det var knap 25 pct. af børnene, der mødte op i de pågældende uger året forinden, da der ikke var lukket.

Jeg synes stadig væk, at det at holde samtlige af vores institutioner åbne for en fjerdedel af børnene altså ikke er effektiv brug af vores ressourcer. Det er heller ikke specielt morsomt at sidde tilbage som barn i en institution, hvor der er ret få børn. De aktiviteter, vi har lavet, hvor man samler børnene og laver nogle fede aktiviteter, især for de største børn, viser evalueringen faktisk, at det har de 5 pct., der mødte frem, egentlig været ganske tilfredse med.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så er der en spørger, som er Mogens Lønborg, værsgo.

Mogens Lønborg (C): Jeg vil gerne spørge borgmesteren om den differentierede undervisning. Hvis vi har et barn i 2. klasse, som kan klare matematik sådan på 5. klasses niveau, så er der noget, der tyder på, at den pågældende 2. klasses elev ikke bare er 3 år foran, men også er lidt hurtigere til at lære matematik end gennemsnitseleven og vil derfor formentlig i 5. klasse ikke have nok i bare at lære 5. klasses trin, men måske på 1 år kan nå 2 års indlæring.

Er borgmesteren indstillet på, at en sådan elev skal have lov til at få udfordringen, ingen pace, ingen pace overhovedet, men bare almindelig udfordring, fodres helt stille og roligt med udfordringer, der gør, at man stille og roligt kan lave sine ting, men altså i løbet af 1 år når 2 år frem? Er det en tanke, som borgmesteren er med på, eller er det fremmed for borgmesteren, at vi på den måde skal sikre, at sådan nogle børn virkelig får de udfordringer, som de nu kan?

Borgmester Anne Vang: Jeg er utrolig glad for Mogens Lønborgs spørgsmål, for det giver mig nemlig lejlighed til at svare et rungende ja, ja, det er jeg klar til. Jeg er sågar også klar til, at der skal være en lille smule pace, for nogle børn har brug for, at de bliver pacet fremad.

Det, der er vigtigt, er, at lærerne har de redskaber, der skal til for at give netop den dreng, Mogens Lønborg taler om, eller pige for så vidt, de udfordringer, der skal til. Det kan være af materialemæssig karakter. It i skolen er faktisk temmelig vigtig i forhold til, at vi kan sørge for, at man kan ræse lidt forud med sine matematikopgaver med de materialer, som kan blive stillet til rådighed med it. Så materialemæssig undervisningsmæssig differentiering er én mulighed.

En anden mulighed er holddeling. Det behøver ikke altid at være de stærkeste på ét hold, og de svageste på et andet hold. Der er også mulighed for at dele hold i forhold til læringsstille eller for at dele hold sådan, at de stærkeste får den mulighed, at de underviser de lidt mindre stærke, for det med børn, der underviser børn, har også en temmelig positiv effekt.

Så der er holddeling, der er materialemæssig undervisningsdifferentiering, og der er også mulighed for, at lærerne bliver langt bedre til undervisningsdifferentiering i en klasserumssituation. De redskaber skal lærerne have, og det er lige præcis det, vores faglighedspakke går ud på.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Vi siger tak til borgmesteren for debatten og besvarelsen af spørgsmål, og så går vi videre i rækkefølgen, og det er SF's ordfører, Pernille Gaarde Bendix, værsgo.

Pernille Gaarde Bendix (F): Valgkampen byder alle steder på konstante bud om vækst og velfærd, og det er der rigtig god grund til og god ræson i. En af de væsentlige forudsætninger for det er uddannelse. En af de væsentlige forudsætninger for kortere eller mellemlange eller videregående uddannelser er en ordentlig folkeskole, og en af forudsætningerne for en ordentlig folkeskole er ordentlige daginstitutionsforhold.

For SF er tidlig indsats helt central, og det er sund fornuft. På daginstitutionsområdet er der kommet socialrådgivere og øgede sociale normeringer, og der er også kompetenceudvikling til personalet. Fritidshjem og klubber er ofte blevet ofte overset, selv om det er en vigtig del af børns liv, så i år har vi internt i BUU omstillet penge til, at fritidsklubberne fremover får 7,2 mio. kr. til inklusion af børn med særlige behov. Det er ikke nok, men vi er på vej, og det er i hvert fald den rigtige vej, det går.

Rigtig mange mennesker, politiske partier har fokus på skoleområdet, og det har vi også i SF. Folkeskolen er folkets skole, folkeskolen er fællesskabets skole, og i SF hylder vi fællesskabet. Folkeskolens funktion i Danmark er af afgørende betydning for samfundets sammenhængskraft. I Folkeskolen mødes børn med forskellige baggrunde. Derfor udvikler børnene og fremtidens borgere her tolerance og tryghed ved andre end dem selv. Det mener jeg er afgørende for, hvordan individer og samfund trives.

Tidlig indsats i skolen betyder, at vi helt fra starten i børnenes skoleforløb skal have ekstra hænder til at tage sig af børnenes trivsel og læring. Det første er forudsætningen for det andet. Det er vist ingen hemmelighed, at SF ønsker sig to voksne i de små klasser i folkeskolen. Her i København vil vi godt starte med at fokusere på ekstra voksne i 0. og 1. klasse. Og så vil SF også gerne sikre en god overlevering fra 0. klasse til 1. klasse, således at både pædagoger og lærere henholdsvis kan gå ned og have nogle timer eller gå op og have nogle timer i de klasser, som de enten har afgivet eller skal overtage.

Faglighedsudvalget, som borgmester Anne Vang også nævnte, for den københavnske folkeskole har for nylig fremlagt forslag til forbedring af folkeskolens faglighed. Herunder er der kommet mange gode og interessante forslag. Et af dem er tilstrækkelig installation af it. Det handler om stikkontakter, de rigtige stikkontakter i klasselokalerne. Det handler om, at der er et trådløst netværk, sådan så man altid kan gå på nettet, også når man sidder oppe i klasselokalerne. Det synes vi er en rigtig god ide. I SF er det faktisk et minimumskriterium for, at folkeskolen skal kunne følge med tiden, for at vi kan sikre nye undervisningsmuligheder og motivere eleverne.

Derfor vil vi ikke bare støtte forslaget om, at vi skal have den tekniske installation klargjort. Næh, vi vil søreme også foreslå, og vi ønsker os også, at der kommer smartboards i alle klasselokaler. I stedet for kridttavler og hullede rullekort er tiden kommet til en højere grad af teknologi i skolen og i klasserne. Desuden vil tilstedeværelsen af smartboards i klasserne også gøre det meget lettere at arbejde med små film, animationer, hurtige opslag, og man behøver ikke at booke et helt computerrum med computere til 28 elever, fordi man skal vise en lille film på det ene smartboard, som skolen måske har.

Derudover er det også en rigtig smart ide, at man har computere og trådløse netværk i klasserne, fordi det gavner også den undervisningsdifferentiering, som Mogens Lønborg i hvert fald gav udtryk for var rigtig vigtig, og som jeg også har indtryk af, at de andre partier er enige i er vigtig.

På anlægssiden vil jeg lige nævne, at SF selvfølgelig ser det som bydende nødvendigt fortsat at udbygge og nybygge både daginstitutioner og skoler. Og i forlængelse heraf så aftalte vi sidste år, at vi ville tildele de fire omlagte skoler på Amager 6 mio. ekstra i år. Den aftale står selvfølgelig stadig ved magt for vores vedkommende.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

Måske ender det med, at vi ikke kan få alt det, vi gerne vil have. Skal vi vælge mellem alle faglighedsudvalgets rigtig gode anbefalinger, f.eks. om styrket ledelse og bedre undervisningsdifferentiering, og så ønsket om ressourcepersonerne, som også blev nævnt i forbindelse med den specialreform, som vi har arbejdet rigtig intensivt med i udvalget, så vil vi hellere prioritere ressourcepersonerne. De skal være der, så de kan støtte op om elever, klasser og lærere, og der er jo brug for støtten i forbindelse med de elever, der har særlige behov.

Vi er helt overbevist om, at prioriteringerne skal være i orden. Hvis ikke der er ro i klassen, hvis ikke eleverne føler sig trygge, uanset om de er stærke eller svage fagligt, hvis ikke de føler sig lyttet til og taget sig af, jamen så er fundamentet for læring jo slet ikke til stede.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Der er spørgsmål til ordføreren fra Cecilia Lonning, værsgo.

Cecilia Lonning (V): Bare ganske kort. Pernille Bendix nævnte tolærerordningen og smartboards i alle klasser. Hvad estimerer SF, at det cirka vil beløbe sig til, og hvor vil SF finde pengene henne?

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så er der også et spørgsmål fra Pernille Gaarde Bendix, værsgo... nej, undskyld, vi har lidt tekniske problemer heroppe. Der er et spørgsmål fra Kasper Johansen, værsgo.

Kasper Johansen (B): Jeg tror, overborgmesteren er undskyldt. Jeg tror, jeg har trykket mig for sent på.

Tak for talen og tak for de gode intentioner fra SF. Vi er i De Radikale interesseret i det samme som Venstre, kan jeg høre: Hvad koster det?

Vi er også interesseret i at høre noget om prioriteringerne i specialreformen. Mener SF ikke, at det er vigtigt, at skolerne, som bliver bedt om helt at omlægge deres praksis på området, bør tilføres midler til at løse den opgave?

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så giver vi ordet til ordføreren for at besvare de to spørgsmål.

Pernille Gaarde Bendix (F): Altså vi har forhørt os i forvaltningen, hvad det ville koste at få installeret smartboards på de resterende skoler, der ikke allerede har fået det indført. Det vil koste 30 mio. kr.

Hvis vi skulle have lærere til dansk og matematik i samtlige timer i 1. og 2. klasse, ville det koste små 30 mio. Vi ser det som et skridt ad gangen, vi skal have indfaset det. Derfor startede vi med at foreslå et antal timer i 0. klasse og et antal timer i 1. klasse, og så må vi starte der, og så må vi se, hvor langt vi kommer. Vi kan ikke bygge det hele på én dag.

Det gælder selvfølgelig også i forhold til Kasper Johansens spørgsmål om de skoler, som skal have støtte. Jamen det må vi også gøre, men vi bliver nødt til stadig væk at tage et skridt ad gangen. Nu starter vi med at ønske os nogle ekstra ressourcer og smartboards.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Der er ikke flere, der har tegnet sig for spørgsmål til SF's ordfører. Vi siger tak til ordføreren, og så går vi videre i ordførerrækken, og den næste ordfører er Enhedslistens ordfører. Værsgo til Rikke Lauritzen.

Rikke Lauritzen (Ø): Sidste års budget var en gyser for børneområdet i Københavns Kommune. 350 mio. kr. skulle der findes. Sådan ser det heldigvis ikke ud i år, og derfor er det også med en rigtig god fornemmelse, at jeg i år kan holde min budgettale.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

Og det har været et fint år på børneområdet, borgmesteren var inde på det. To af Enhedslistens mærkesager er blevet vedtaget i udvalget, den ene en ny Københavnermodel, hvor man fortsætter ad den frivillige vej i en udvidet udgave, så den nu er farveblind og målrettet alle sprogsvage børn uanset etnicitet. En sådan model gik Enhedslisten til valg på i 2009 som et alternativ til det daværende flertals tåbelige ideer om tvangsspredning.

Derudover har vi også besluttet en ny specialreform, som det er blevet nævnt flere gange heroppefra, hvor inklusionen tages seriøst, men med respekt for det enkelte barns forudsætninger og behov. Også dette har været en af Enhedslistens kongstanker. København har dermed gjort op med den herskende landstendens, hvor uhyrlige ting er sagt om børn med handicap i forbindelse med både landspolitikerens og kommunalpolitikernes trang til at spare penge.

To gode ting, som oven i købet er vedtaget bredt, eftersom kun henholdsvis DF og De Radikale valgte at stå uden for.

Jeg er superglad personlig for de to forlig, men jeg vil også gerne minde Borgerrepræsentationen om, at ikke alle penge, der skal til for at gennemføre intentionerne, er fundet. Derfor vil jeg gerne appellere til budgetforhandlerne fra samtlige partier om, at man husker dette i de næste dages hektiske budgetseancer.

Dette bliver generelt Enhedslistens intentioner med dette års budget på børneområdet. Vi vil gerne mane lidt til besindighed og opfordre til, at de enkelte partier, selv om der er mange penge at forhandle om, ikke kaster arvesølvet over bord og foreslår symbolske, men ligegyldige nye ting. Lad os gøre op med de latterlige enkeltprojekter, som måske nok kan give fem minutters taletid i pressen, men som i bedste fald ikke har nogen betydning for det område, vi er valgt til at varetage.

Enhedslisten har derfor få, men vigtige krav til årets budgetforhandlinger på børneområdet. Det helt afgørende for os er, som vi snakkede om, da borgmesteren havde ordet heroppefra, at de ressourcpersoner, vi har vedtaget i forbindelse med specialpakken, bliver finansieret. Det er et af kerneomdrejningspunkterne i specialreformen, og får vi ikke pengene dertil, bliver reformen efter min mening blot en tom skal.

Derudover bliver det et krav fra os, at den ændring af lærernes arbejdstid, som er en del af udvalgets omstillingsbidrag, følges op af en beskrivelse af, hvilke konkrete opgaver lærerne til gengæld ikke længere skal udføre. Vi går ikke med til en grønthøster på skolerne, heller ikke selv om det er under dække af respekt for skolernes selvforvaltning.

Endelig har vi et ønske om, at der bliver kigget på de besparelser, som var konsekvensen af sidste års budget. På daginstitutionsområdet, som holdt hårdt for sidste år, kiggede man bl.a. på de famøse kompensations timer. Ideen opstod under kommunalvalgkampen i 2009, hvor en forside på Politiken beskrev kompensations timerne som ekstra penge til pædagogerne, fordi de skulle gå op ad trapper. Det var en rigtig infam udlægning, som ikke har hold i virkeligheden, og også en dagsorden, som flere politikere her på Rådhuset desværre hoppede på.

Konsekvensen blev, at der sidste år blev lavet en besparelse på enkelte af kompensationsmidlerne. Jeg er nu blevet kontaktet af flere institutioner, som er blevet meget hårdt ramt af denne besparelse, ikke mindst fordi den kom oven i de besparelser, som flertallet vedtog i forbindelse med den nye klyngestruktur.

For et par uger siden var jeg ude og besøge en vuggestue på Amager. Det er en institution, der ligger i en 3-etagers villa, hvor børnenes garderobe ligger i kælderen. Det betyder, at børnene skal gå op og ned af mange trapper hver dag. Det tager de ikke skade af, tværtimod, men situationen kræver, at der er voksne nok til at følge dem op og ned. Nu er det sådan, at jeg tilfældigvis for mange, mange år siden har arbejdet i denne institution, så jeg ved, hvor farlig situationen er, hvis ikke man er med børnene hele vejen.

Det er derfor Enhedslistens lidt beskedne ønske, at der i dette års budget kommer en evaluering af denne besparelse, at vi får kigget på, om snittet sidste år blev lagt det rigtige sted, eller om man måske

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

gik for langt. Jeg er klar over, at det på sigt er flertallets intention, at vi skal af med de mange små institutioner i København, da det nu engang er billigere at drive de store. Men det er altså ikke fair at begynde afskalningen af de små institutioner i en situation, hvor vi rent faktisk har brug for alle de institutioner, vi overhovedet kan have, på grund af det voksende børnetal.

Enhedslistens krav er som sagt beskedne, men de er voldsomt vigtige, hvis vi mener skåltalerne seriøst om vigtigheden af gode daginstitutioner og skoler i København. Vi er positive og har en god fornemmelse i forhold til de kommende forhandlinger og håber som sagt på en seriøs proces, hvor partierne har respekt for kerneopgaverne i skolerne og institutionerne og ikke forfalder til populistisk projektmageri.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Vi siger tak til ordføreren. Der er ikke nogen, der har bedt om spørgsmål til Enhedslistens ordfører. Vi går videre i ordførerrækkefølgen, og den næste er den radikale ordfører. Jeg giver ordet til Kasper Johansen, værsgo.

Kasper Johansen (B): København skal være en omsorgsfuld børneby. Det er et af de vigtigste indsatsområder for Det Radikale Venstre i dette års budgetforhandlinger. Service og kernetrift i den internationale by.

København er en storby, der tiltrækker og huser et stigende antal børnefamilier. Vi oplever i disse år det største babyboom siden anden verdenskrig. I 2015 er der mindst 6.000 flere børn og unge i København. Det kræver en målrettet og prioriteret indsats. Det skal gøres mere attraktivt at være barn og forældre i København, og derfor må der ikke gennemføres flere forringelser på børneområdet.

Hvis det står til os, skal vi igennem de næste år prioritere at skabe en reel børnevenlig storby, hvor miljøet, nærværet, omsorg og læring står i centrum. De sidste år har stået i den økonomiske oprydningens tegn på børneområdet, så meget, at vi nu er ved at have orden i eget hus, men også så meget, at vi i dag står i en situation, hvor der ikke kan skæres yderligere, og der omvendt er et behov for et løft til de særligt udsatte børn, et løft, som vi støtter, men som skal og kan forbedres, så vi også kan stå endeligt inde for det, nemlig specialreformen, der blev aftalt i juni måned af de øvrige partier.

Vi bakker helt og fuldt op om tankegangen, der styrker en tidlig indsats og anerkender, at svære sociale kår ikke kun er et skoleanliggende, men også kræver ekstra ressourcer fra starten af. Det er netop i den ånd, at vi ærgrer os over, at man giver 40 institutioner ud af 600 en kvart mio. kr. mere i gennemsnit for at gøre det samme, mens man med samme hånd undlader at styrke indsatsen for den enkelte elev på samtlige folkeskoler, hvor man tillige nu beder dem om at ændre deres praksis. Vi ser frem til og håber på at få ændret denne skævhed i forhandlingerne.

Noget, som vi ikke kan ændre i morgen eller i overmorgen, er at sikre et minimum af kvalitet i vores daginstitutioner, ikke gennem mere kontrol og papirarbejde, men ganske enkelt gennem mere hæderlige normeringer i vuggestuer og børnehaver. Vi gik til valg på det i 2009, og vi fortsætter kampen, indtil det reelt er muligt. Vores ønske i år er beskedent: En plan for, hvornår det kan anses muligt at hæve normeringerne, så kvaliteten og nærværet kan komme mere i fokus.

Der ligger også kvalitet i at øge vores antal af skolepsykologer og sundhedsplejersker, kernemedarbejdere, der gør arbejdet nemmere for andre kernemedarbejdere, og som er der for de allersvageste, jo før jo bedre.

Vi vil også gerne styrke indsatsen for handicappede børn og deres familier, sager, der ofte ligger i krydsfelter mellem forvaltninger. Vi kan gøre det bedre, og vi er åbne for forslag.

Faglighedsudvalget, PISA København, Tænketaank for integration. Der er mange gode råd fra kloge, og der er unægtelig fortsat mange udfordringer at knække i den københavnske folkeskole. Hvor skal vi begynde?

Generelt tror jeg, at vi er en bred flok, der er enige om, at der skal være mere tid til kerneopgaver, fordi når der er det, så løser vi kerneopgaver bedre. Højere niveau af efteruddannelse og specialisering

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

giver faglig fremdrift, som får andre med. Disse udsagn kunne faktisk gælde i rigtig mange fag og brancher. På skoleområdet gælder de også.

Det, vi konkret vil foreslå inden for en overskuelig årrække, er, at København får en faglig profilskole, der er forskningsbaseret og bygger på ny viden om pædagogik, læring og didaktik, et københavnsk fagligt fyrtårn. Det lyder måske lidt højtravende, men det er ganske konkret. Det har altid været vores indgang også til arbejdet med profilskoler, at alle burde have en særlig profil, en stolthed og identitet, men at man skal dele ud af det.

En sidste beskeden drøm fra Det Radikale Venstre er, at vi som international by i vækst, hvad vi er, tager udfordringen til os at sikre skoleklasser for tilflyttere, der løser opgaver for virksomheder og organisationer, men som vi jævnligt hører klager om har svært ved at få plads til familien, herunder plads i skolen, med det resultat, at mange er her for kort tid. Hvorfor skal dette kun være en privat opgave? Vi vil i budgetforhandlingerne ønske, at der bliver afsat midler til grundigt at undersøge behov, lovgrundlag og samarbejdsflader for, at København og Frederiksberg afsætter pladser i nuværende skoler eller finder plads til en international skole eller et skolespor.

Vi ønsker også at forstærke indsatsen omkring modersmålsundervisning og fremmedsprog generelt.

Til allersidst, det er nævnt lidt i dag: Vi var med i sidste års budgetforhandlinger, og jeg har endnu ikke, som jeg står her, fået et klart svar på, hvad man reelt har sparet ved den serviceforringelse, vi vedtog ved at lukke daginstitutionerne i uge 29 og 30. Vi kan høre i radioen, at det skal vi ikke diskutere. Det mener vi, jeg mener fortsat som ny børneordfører fra januar, at det er en fejl. Det er dårlig service, det er noget kludder. Vi kan gøre det bedre for pædagoger og berørte familier for et beløb, som vi ikke engang kender, og en besparelse, vi ikke kender konsekvenserne af. Som statsministeren siger, kan vi ikke love penge væk, vi ikke har, men vi ønsker fortsat sommerferielukningen taget på bordet i forhandlingerne, for det er simpelthen for dårlig service.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så går vi over til en spørgerunde, og den første spørger er Klaus Mygind, værsgo.

Klaus Mygind (F): Tak til Kasper Johansen. Jeg ville spørge, hvad det er der skal til for, at I går med ind i inklusionsaftalen? Du nævnte forskellige initiativer, men hvad regner I med, at det koster?

Rikke Lauritzen (Ø): Jeg er helt enig med ordføreren i, at det er vigtigt, at man får tilført ressourcer ude på skolerne i forbindelse med specialreformen. Det er bl.a. derfor vores støtte til den her specialreform er afhængig af de her ressourcepersoner.

Hvad er det for nogle konkrete ting, som stiller De Radikale tilfreds i forhold til det her, og er det forskellige ting, og kan ordføreren evt. sætte et beløb på?

Cecilia Lonning (F): Vi har et spørgsmål angående normeringerne, som De Radikale vil have en plan for. Hvis vi kigger uden for København, så må man sige, at lige præcis i forhold til normeringerne ser det faktisk meget godt ud, eftersom normeringerne både på vuggestue- og børnehavområdet jo ligger bedre end i mange af de byer, vi normalt sammenligner os med, og generelt set i forhold til landet ligger i den gode ende.

Hvorfor er det lige der, De Radikale synes, at der skal slås et slag, når man nu tænker på, at der er trods alt begrænsede ressourcer til rådighed?

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så giver vi ordet for at besvare spørgsmål til Kasper Johansen, værsgo.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

Kasper Johansen (B): Tak for det.

Vi foreslog konkret i forhandlingerne om specialreformen, at man kiggede på den pulje, der hedder enkeltintegrationsmidler. Det er det, man mere populært kalder støttetimer ude i skolerne. Vi beder samtlige folkeskoler i København om nu at samle deres specialundervisning og de ressourcer, der ligger omkring det, og de ressourcepersoner, der ligger omkring det, i et center efter en model, som man kender fra andre kommuner. Det er en omlægning af en organisation.

Vi har som politikere nogle gange en tendens til at tro, hvis vi bare omstrukturerer ting, så bliver det hele bare meget bedre. Jeg er ret overbevist om, at det her område har brug for en kickstart. Vi foreslog en beløbsøgning på 20 pct. af den pulje; det svarer til ca. 5 mio. kr. om året, når det er rullet ind. Længere er den sådan set ikke for os, hvis vi skal stå og tale konkrete beløb i dag, det behøver vi sådan set ikke.

I forhold til normeringer vil jeg bare sige, at vi er fuldstændig bevidste om, at vi står i en tid, hvor vi har travlt nok med at skaffe pladser, men vi skaber jævnlige usikkerhed om det her. Der er nogle børnehavegrupper, hvor der er 24-25 børn bare for at mase plads ind. Det er for dårlige normeringer, det giver for dårlig omsorg og for dårligt nærvær. Vi kan som minimum prøve at lave en plan for, hvad der er den laveste standard, vi ønsker i den her kommune, også når vi er under pres.

Det samme med den diskussion, vi var ude i for nogle år siden, hvor vi hævdede normeringerne i nogle vuggestuer til 14 børn, hvor de for 20 år siden var 7. Så vi skylder også de ansatte derude at sikre, hvad det egentlig er, vi vil med det her.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så tager vi en ny spørgerunde.

Jesper Christensen (A): Det sidste svar, Kasper Johansen kom med, gjorde mig usikker på, om ordføreren ikke er enig i, at når der er flere børn i grupperne på grund af øget merindskrivning, så følger der rent faktisk normering med.

Rikke Lauritzen (Ø): Jamen jeg vil godt vende tilbage til de her ressourcepersoner igen, fordi jeg vil gerne spørge ordføreren, om ikke han er enig i, at det at etablere ressourcepersoner ude på alle skoler også er et løft af skolerne og en hjælp til, at vi får lavet den inklusion, som vi rigtig gerne vil. Jeg spørger kun, fordi det ikke har været nævnt fra den radikale ordførers side.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så giver jeg ordet for at besvare spørgsmålene til Kasper Johansen, værsgo.

Kasper Johansen (B): Jeg ved godt, at man ikke bare propper børn ind, uden at der følger midler med, men jeg vil godt gøre det klart, at hvis man tager rundt og kigger lidt og snakker lidt og hører lidt rundt omkring, så ved vi også udmærket godt, at i praksis er det ikke altid bare sådan, det er.

Og når vi lægger det pres på vores institutioner, som vi gør i det her år, så skylder vi dem også et svar på, om vi på sigt vil arbejde for, at der bliver færre børn pr. voksen. Det er sådan set det, vi beder om. Vi har ikke nogen ide om at skulle ud og kaste mange millioner ind i det her slagsmål i år. Vi tror bare, det er vigtigt, at vi kigger fremadrettet på, hvad vi vil med det her område. Vi har altid kun rullet den ene vej. Er det overhovedet muligt at tale om på sigt, 5 år, hvad ved jeg, at gå den anden vej?

Kort sagt, jo, ressourcepersoner, der kan øge tværfagligheden omkring de sociale og specialpædagogiske opgaver, der er, er en rigtig god ide. Det har man heller ikke fundet penge til inden for rammen. Vi håber selvfølgelig, sådan har vi det jo alle sammen, når vi snakker om børneområdet, at vi kan finde midler den vej.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

Vi synes bare, det er ret afgørende igen at pointere, at vi går ind og beder folkeskolerne om at ændre deres praksis, men i praksis følger der ikke noget ekstra med til at løse den opgave. Det synes vi er et problem.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Vi siger tak til ordføreren; der er ikke flere spørgsmål. Vi går videre i ordførerrækken, og den næste er Venstres ordfører, Cecilia Lonning, værsgo.

Cecilia Lonning (V): Fodboldklubber som Barcelona og FC København bruger hvert år millioner på at udvikle talent blandt de dygtigste unge spillere. Det gør de i behård konkurrence mellem fodboldklubber i hele verden. På toppen er der nemlig kun plads til de klubber, der enten er stenrige, kan købe talent udefra, eller som formår at dyrke talent hjemme. Det er logikken i fodboldverdenen, hvor talentpleje derfor er behård business og en nødvendig indsats for at overleve.

Men det er også logikken i den behårde konkurrence, vi ser mellem verdens storbyer, en konkurrence, hvor det enten kræver oliemilliarder eller talentfulde borgere at bevare velstand og velfærd.

I København og i Danmark må vi konstatere, at eftersom Nordsøens olie svinder ind, og mange af de traditionsrige arbejdspladser forlader landet, så skal næste generation leve af deres talent, og vi i denne sal har et ansvar for, at de også kommer til at kunne leve godt af deres talenter.

Derfor skal vi gøre som de klogeste fodboldklubber: Dyrke talent og lade potentialet hos de mest talentfulde elever vokse vildere, end de selv troede muligt. Hvis vi glemmer det i skolens mange opgaver, så svigter vi det enkelte barn, der har ret til udfordringer, og vi svigter samtidig fremtidens vækst og velstand, når årgang efter årgang vokser op, uden at de mest talentfulde får lov til at blomstre. Det ved de i fodboldklubbernes direktioner og talentafdelinger, og det bør vi også vide i folkeskolen.

Vi er derfor utroligt glade for at se, at Faglighedsudvalget peger på denne udfordring blandt mange andre og bl.a. viser, at ledelse og undervisningsdifferentiering er nogle af de ting, der skal sættes på.

I Venstre har vi også udarbejdet vores egen pakke med initiativer. De skal med inspiration fra Faglighedsudvalget, fra regeringens talentarbejdsgruppe udfordre de dygtigste elever i den københavnske folkeskole. Vores ambition er, at det skal være slut med at kede sig for de 10-15 pct. mest talentfulde elever. Vi foreslår derfor, at hver eneste folkeskole i København får en talentvejleder, der skal fungere på samme måde, som man i dag har læsevejledere.

Vi støtter også Faglighedsudvalgets ønske om, at der skal ske kompetenceudvikling af vores skoleledere. De har et særligt ansvar for at drive skolekulturen i den rigtige retning.

Og så har vi tre forslag til initiativer, der kan sikre, at talentfulde elever i fremtiden kan tilvælge udfordringer efter lyst og evne. Her tænker vi på eftermiddagsundervisning på gymnasieniveau på tværs af skoler. Vi tænker på campusforløb i skoleferierne, og vi tænker på et par rigtige profilskoler, hvor elever med en naturfaglig eller sproglig interesse kan blive udfordret.

Disse fem initiativer vil indgå i Venstres krav til budget 2012. Her er vi selvfølgelig også klar med initiativer til at hæve det faglige niveau for alle andre elever. Vores fem forslag til initiativer er derfor ikke et fravalg af nogen, men en vigtig påmindelse om, at også de fagligt stærkeste elever har ret til udfordringer.

Mogens Lønborg (C): Først vil jeg sige, at jeg er glad for Cecilia Lonnings fokusering på, at de stærke elevers talenter skal udvikles.

Jeg kunne godt tænke mig at vide, hvor langt Venstre er parat til at gå i retning af at sikre, at de helt særligt dygtige talenter også bliver udviklet. Er Venstre optaget af tanker om at lave nogle særlige eliteklasser, og er det i givet fald på en enkelt skole, man skal gøre det sådan a la Sankt Annæ, hvor man jo der samler de virkelig musikalske talenter, sådan at man har nogle Niels Bohr-typer, man kan

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

samle et sted, måske i forbindelse med, at man samarbejder med universiteter og sådan noget, så de virkelig får lov til at blomstre og udvikle deres talenter fuldt ud?

Nu sagde borgmesteren også gerne med lidt pace. Det er vi også helt med på, hvis det forstås som, at der stilles krav. Det er sådan, at for alle mennesker gælder det om, at når man mærker, at der skal en indsats til for at nå et resultat, så udvikles man.

Er Venstre med på også at gå ind i sådan nogle tankebaner omkring særlige skoler eller særlige klasser i hvert fald på nogle skoler, man kan tænke begge varianter af det?

Cecilia Lonning (V): Vi er bestemt for at tage diskussionen, men i første omgang har vi egentlig tænkt at koncentrere os om at prøve få de initiativer igennem, der går ud på, at eleverne bliver gående på de skoler, hvor de går nu, men at man distriktsvis samler de dygtigste, de mest ambitiøse, dem med mest overskud, i nogle eftermiddagshold, hvor de så kan få lov til at mødes med nogle, der har de samme interesser og også gerne vil lidt mere, og så der gå i dybden med nogle emner hen over en række eftermiddage såvel efterår som forår.

Det ser vi som et vigtigt første skridt for som sagt at pleje de her elevers talent og også for at kalde en spade for en spade, for at holde dem i folkeskolen.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Der er ikke flere, der har ønsket ordet. Så siger vi tak til ordføreren og går videre i ordførerrækkefølgen, og den næste er Karin Storgaard, værsgo.

Karin Storgaard (O): Jeg bemærkede, at borgmester Anne Vang i sit oplæg til budgettet sagde, at det var sjovere i år. Det kan jeg godt forstå, og det er jeg meget enig i, fordi det ser jo bedre ud med budgettet eller i hvert fald med økonomien, økonomistyringen er blevet bedre, og det vil sige, det er gået i den rigtige retning.

Der er kommet flere børnefamilier i byen end tidligere, og det kræver flere pladser både i daginstitutionerne og i skolerne.

Jeg kunne forstå, at man via pressen havde udtrykt, at sommerferielukning ikke var til diskussion. Nu kan jeg forstå, at der er flere af budgetordførerne på denne her sag, der har udtalt, at man ønskede at få det til debat. Jeg synes bestemt også, vi skal debattere de lukkedage, for Dansk Folkeparti synes ikke, det er en god ide med lukkedagene. Børnene er næsten tvunget til at holde ferie i 2-3 uger fra børnehaven eller SFO.

Og hvis nu forældrene ikke har mulighed for at holde ferie i den periode, det kender jeg flere forældre, der ikke har haft mulighed for, og hvor børnene så ikke er kommet i institution, heller ikke selv om der måske har været et andet sted, fordi den sædvanlige har jo været lukket, så har man tyet til venner og familie for at prøve at se at få børnene passet.

Jeg synes, det er en dårlig løsning. Jeg synes i hvert fald, at vi skal diskutere, om vi kan gøre tingene på en anden led. Der er i øvrigt også mange forældre og andre, der har haft indsigelser mod disse lukkeuger.

Vi har brug for mange nye institutionspladser, men det kniber med økonomien. Selv om vi måske har mange penge, lyder det til, så kniber det alligevel med økonomien.

Men en anden ting, som er væsentlig, er, at vi har svært ved at finde et sted, hvor vi kan bygge, eller hvor vi kan udvide. Om ganske kort tid vil der være behov for mange flere pladser, og hvor søren finder vi nogle bygninger henne? Enten er de optaget, reserveret til andre formål, eller også er de ikke egnede til, at man kan have en daginstitution der.

I øjeblikket sker der det, at vi merindskriver børn i enkelte grupper i institutionerne. Man kan så diskutere, om det er i orden, at man indskriver et eller to børn mere i institutionerne. Man kan i hvert fald diskutere det.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

Men der, hvor kæden hopper af er de midlertidige institutioner, som man jo bygger, og som man efter et halvt år river ned igen, eller i hvert fald forsvinder de, fordi så er de permanente bygninger ved at være klar. Det vil sige, der er f.eks. foreløbige institutioner, der er færdige her, når året er ved at være udløbet, men når vi når et halvt år ind i det nye, så er der nye institutioner, der bliver opført der, og det er jo så spørgsmålet.

Der, hvor kæden hopper af, er, at de midlertidige institutioner jo så bliver overflødige, som jeg sagde før, og det er en dyr løsning. Pengene kommer jo ikke tilbage til kommunen, de er jo brugt på de midlertidige institutioner. Så når man ser det fra den vinkel, så lyder det, som om Københavns Kommune ikke mangler penge på daginstitutionsområdet.

På skoleområdet ved vi, at der mangler ca. 15 spor, og hvor skal vi bygge nye skoler? Vi har problemer også på det her område. Vi skubber problemerne foran os.

Så skal vi i øvrigt være opmærksom på, som det også har været nævnt her tidligere, at der i forbindelse med de nye skoler også skal bygges en idrætshal eller i hvert fald et idrætsanlæg.

Et flertal ønsker at udvide forsøget med heldagsskoler. Dansk Folkeparti skal henvise til Rambølls rapport om heldagsskoler. Rapporten konkluderer, at det er spild af penge, der er ingen faglighed, og vi hælder bare pengene ud af vinduet næsten.

Men de tre skoler, vi kører som forsøg, er dyrere end de almindelige folkeskoler. Og på to af de tre skoler mangler der elever. Ressourcestærke indvandrersforældre sætter ikke deres børn i heldagsskolen, fordi de ønsker, at deres børn skal lære dansk, og de danske forældre synes, der er for mange fremmedsprogede børn.

Vi synes i øvrigt ikke, det er god ide, hvis man tænker på at nedlægge klubpladser for de ældre børn, altså børnene omkring de 12-13 år. Hvor skal de gå hen, hvis vi ikke fastholder, at der skal være klubpladser til dem? Så kommer de måske til at rende på gaden, og så ved vi jo godt, hvad der kan ske.

Så har jeg læst i papirerne, at der også står noget om effektiviseringsforslag til behovsrengøring ...

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Taletiden er desværre opbrugt for længst.

Karin Storgaard (O): Nå, den har kun blinket én gang.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Nej. Vi siger tak til ordføreren og beder hende om at blive stående, fordi der er et spørgsmål til ordføreren.

Sofie K. Led (A): Det er angående sommerferielukning. Allerførst vil jeg lige være klar på, hvorfor Karin Storgaard mener, at børnene er tvunget til at holde 3 ugers ferie.

Herudover vil jeg godt høre ordføreren om nogle bedre bud på effektiviseringer ud over selvfølgelig afskaffelse af modersmålsundervisningen, som vi kender fra DF. Men et bedre bud på en effektivisering, når så få børn, som det tidligere er blevet fremført, ikke er at finde i daginstitutionerne i den periode.

Til slut kunne jeg godt tænke mig at høre Karin Storgaards holdning til, om børn har behov for ferie på samme måde som voksne.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så går vi videre i spørgerrækken. Den næste spørger er Kasper Johansen, værsgo.

Kasper Johansen (B): Tak for det. Vi er også fra radikal side interesseret i at høre, hvordan det vil gavne undervisningen for tosprogede elever, at man i givet fald, som det bliver foreslået, fjerner modersmålsundervisningen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Ikke flere spørgere. Vi giver ordet til Karin Storgaard for svar.

Karin Storgaard (O): Vedrørende sommerferielukning, ja, så tror jeg jeg sagde 2-3 uger. Jeg tror, man en gang imellem kommer til at lægge et par ekstra dage på for at få det til at passe sammen med, hvor mange der er til stede i institutionerne.

Det her med, om børnene har behov for en anderledes ferie, det ved jeg ikke. Børn har vel behov for at være sammen med deres forældre. Jeg ved da, at børn i børnehavealderen er meget glade for at have nogle fælles aktiviteter sammen med forældrene.

At vi skal betale modersmålsundervisningen, som jeg desværre ikke nåede at komme til, da jeg var kommet til at overskride taletiden, er jo ikke et ønske, Dansk Folkeparti har. Vi vil gerne have modersmålsundervisning, men vi mener, at man selv betaler for modersmålsundervisning. Det har hele tiden været Dansk Folkepartis holdning...

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Undskyld, var ordføreren ikke færdig? ... O.k., ordføreren får mulighed for ...

Karin Storgaard (O): Jeg fik ikke noteret ned, hvad Kasper Johansen nævnte. (*Afbrydelse*). Hvad siger du, undskyld, modersmåls..., ja, men det har jeg vel næsten svaret på.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så er der ikke flere spørgere. Vi siger tak til ordføreren og går videre.

Den næste ordfører var Rasmus Jarlov, Rasmus Jarlov har imidlertid meldt afbud på grund af arbejde og er strøget på listen. Den næste på listen var Jaleh Tavakoli, som også har ønsket at blive slettet på listen.

Vi går simpelt hen videre til det næste udvalg, og det er Sundheds- og Omsorgsudvalget. Jeg giver ordet til Socialdemokraternes ordfører, det er Susan Hedlund, værsgo.

Susan Hedlund (A): Socialdemokraterne har i budgettet for 2012 valgt at prioritere fire overordnede indsatsområder. Vi håber, at vi i fællesskab får mulighed for at omsætte forslagene til handling i det år, der kommer. Indsatsen ligger os meget på sinde, fordi vi godt vil vise, at vi ikke bare træffer nogle beslutninger, som vi bare lægger på hylden, men at vi også fører dem ud i livet. Især på området sundhed og omsorg i København må ordene ikke komme til at stå alene og være rene hensigtserklæringer. Efter ord skal der komme handling til forbedringer for københavnere.

Vi har i vores udvalg vedtaget en sundhedspolitik, og i forhold til sundhedspolitikken synes vi, at et vigtigt prioriteringsområde er sundhed og sunde borgere i København. Vi mener sådan set, at man stadig væk skal skele til, at vi godt vil prioritere i forhold til ulighed i sundhed.

Længe Leve København er et vigtigt skridt på vejen mod en placering blandt de bedste europæiske storbyer, når det handler om sundhed. Vi skal arbejde videre ad fire spor og skabe sunde københavnere. En særlig udfordring er at sikre et sundt ældreliv for københavnere. Som i andre storbyer er der også udfordringer med ensomhed, og der er mange borgere med kroniske sygdomme, som vi også skal tage os af.

For at imødegå fremtidens udfordringer har Sundheds- og Omsorgsudvalget sammen med forvaltningen udarbejdet vores rammeprogram, hvor vi samler mange af de ting op, der ligger i sundhedspolitikken. Vi kalder det Aktiv og tryk hele livet. Indsatserne går ad fire spor:

Vi vil gerne et stærkere fællesskab for alle dem, der har brug for det. Ældreplejen skal gøre brug af de ressourcer og den energi, mange ældre københavnere har. Mange har et overskud og en lyst til at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

gøre noget selv og være en del af et aktivt medborgerskab. Derfor skal vi gøre det muligt for dem at være en del af det.

Københavnere kan og vil selv. Alle ældre skal have mulighed for at klare sig selv længst muligt, så de rent faktisk er aktive. Det vil vi gerne gøre noget ved. Passiv hjælp skal erstattes af aktiv hjælp, der støtter de ældre i at holde sig både fysisk og mentalt og socialt aktive. Det giver dem i hvert fald et bedre liv.

Større tryghed vil vi også gerne satse på. Ressourcerne skal prioriteres anderledes end i dag. I stedet for at give alle lidt skal indsatsen målrettes mod dem, som har hjælp behov.

En højere faglighed skal der til, når man skal omsætte et program til handling. Vi vil have en kommune, der er landets førende, når det gælder ældrepleje og det nære sundhedsvæsen. Kommunen skal være Danmarks førende og mest visionære arbejdsplads, når det gælder ældreomsorg og tryghed.

Det leder os til det næste punkt i forhold til, at det er vores medarbejdere, der skal omsætte det her til handling for os. Det er derfor nødvendigt at give dem noget kompetenceudvikling.

Vi har som Socialdemokrater den opfattelse, at vi skal skabe en optimal mulighed for de ansatte, så de oplever tilfredshed ved at kunne levere en ordentlig faglighed. Vi skal bibringe dem mulighed for at yde deres bedste. Det gør vi ved at værdsætte og videreudvikle, og vi vil gerne give dem mulighed for dygtiggørelse. Vi skal prioritere midler til uddannelse og opkvalificering. Kun herigennem opnår vi den bedste faglighed til gavn for alle borgere i kommunen.

Aktiv og tryk hele livet skal udvikles sammen med københavnere og medarbejderne, ikke alene fordi københavnere og medarbejderne kender de daglige udfordringer bedst, men også fordi dialog sikrer indsatsen, så der bliver sat ind, hvor det virker.

Vi vil skabe bedre forhold for de ældre ude såvel som hjemme. I 2010 var vi i hvert fald dem, der gik forrest i et program, der blev sat i værk i to lokalområder. Der har vi fået resultatet af det at kunne være længst muligt i eget hjem, at det i hvert fald virker, når man understøtter den her del af det. Vi vil gerne støtte, at det er muligt at opsøge motion, varmtvandsbade, ældrefællesskaber og madklubber, og der skal være færrest mulige sygdomsår og størst mulig aktionsradius.

Så vil vi gerne prioritere udviklingen af velfærdsteknologi. Fremtidens velfærdssamfund skal tænke kreativt og udvikle nye teknologier til ældreplejen og til andre områder, der gør, at man får nogle bedre løsninger. De bedre løsninger er jo til gavn for alle og også for vores medarbejdere, som ikke oplever den nedslidning, som man kan inden for det her arbejdsområde. Velfærdsteknologi skal bidrage til mere værdighed, tryghed, selvbestemmelse og gerne mere livskvalitet. Med andre ord kan velfærdsteknologien give både kvalitetsløft for borgerne og besparelser for samfundet. Kommunen kan søge statsstøtte til projekter med ny velfærdsteknologi, og det skal vi da bare benytte os af.

Jeg håber, at I alle sammen vil være med til at løfte opgaven inden for sundheds- og omsorgsområdet sammen med os i de kommende år.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Vi siger tak til den socialdemokratiske ordfører. Der er ikke nogen, der har ønsket ordet... (*Afbrydelse*). Jo, det var der. Man skal huske at trykke sig ind, inden jeg sender ordføreren ned. Nu går den denne i her omgang, men ellers vil jeg være ret skrap; vi har en meget lang aften foran os.

Katrina Feilberg (B): Jeg vil gerne spørge den socialdemokratiske ordfører, hvilke områder inden for hele forebyggelses- og sundhedsområdet, Socialdemokraterne ønsker at prioritere. Jeg synes, at den socialdemokratiske ordfører primært snakkede om ældreområdet og fra passiv til aktiv, hvilket Det Radikale Venstre også gerne vil prioritere, men hele forebyggelsesdelen af hele sundhedsområdet, hvor ligger det henne i den socialdemokratiske prioritering?

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Der er ikke flere, der har ønsket ordet, så vi giver ordet til ordføreren for at besvare spørgsmålet, værsgo.

Susan Hedlund (A): Som svar på Katrina Feilbergs spørgsmål vil jeg sige, at jeg indledte med at sige, at vores prioritering lå jo nogenlunde det samme sted som det, du var inde på som ordfører tidligere, det at ulighed i sundhed skal være omdrejningspunktet for den måde, vi prioriterer sundheden og også laver forebyggelse på. Det er i hvert fald vores indgangsvinkel til det.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Vi husker alle det med indirekte tale. Vi går videre i rækkefølgen af ordførere, og det er SF's ordfører, Trine Schaltz, værsgo.

Trine Schaltz (F): Københavnerne skal være sundere og skal leve længere, vel og mærke leve længere aktivt og med livskvalitet. Det er de tanker, der er bag nogle af de ønsker, vi i SF går til budgetforhandlinger med på sundheds- og omsorgsområdet. Vi vil gerne følge op både på sundhedspolitikken og på reformprogrammet Aktiv og tryk hele livet.

Vi ved, at kampagner og løftede pegefingre om ikke at drikke, ikke at ryge, ikke at spise for meget og ikke at være inaktiv har en meget lille effekt. De fleste ved udmærket, hvordan de bør leve; det svære kan være rent faktisk at gøre det.

Vi ønsker derfor at gøre det muligt og let for alle københavnere at bruge deres krop på mange forskellige måder og i alle aldre. Det stiller krav til legepladser i daginstitutioner og på skoler og fritidshjem. Men vi har også forslag og ønske om legepladser til voksne, aktivitetsstier, klatrevægge og meget mere, for vi ønsker, at der alle steder i byen skal være faciliteter, der ikke bare opfordrer os til bevægelse, det skal faktisk helst være sådan, så vi slet ikke kan lade være.

De ønsker, vi har, involverer ikke udelukkende Sundheds- og Omsorgsudvalget. Det er i høj grad sådan, så man skal tænke på tværs for at opfylde målet om en by med mere liv, en by med mere bevægelse.

På ældreområdet er vi med reformprogrammet blevet enige om at skifte kurs og virkelig gøre en indsats for, at flest mulige ældre bliver i stand til at klare sig selv længst muligt. Det betyder utrolig meget for den enkeltes livskvalitet, men det betyder også, at ikke bare de ældre skal tænke anderledes om sig selv og deres muligheder. Det gælder i høj grad også om, at medarbejderne skal både tænke og arbejde på en anden måde. Det kræver en holdningsændring og ny viden, og det kræver tæt og nærværende faglig ledelse, tværfagligt samarbejde og faglig vejledning. I SF er vi overbevist om, at skal det lykkes at gå fra passiv til aktiv hjælp, så er det helt afgørende, at medarbejderne rustes til opgaven; ellers vil det simpelt hen ikke lykkes.

Men ud over at fremme aktivitet og bevægelse har vi også andre ønsker i forbindelse med budgettet, og jeg vil kort nævne nogle af dem.

Vi vil gerne øge medarbejdernes kompetencer, så de ser og tyder tegnene på svækkelse hos ældre og kan tage handling på det, for derved at undgå unødvendige indlæggelser. Og vi vil gerne styrke den lindrende pleje af alvorligt syge og døende. Også det kræver kompetenceudvikling og vejledning af medarbejdere.

Vi vil også gerne støtte op om aktive ældre og andre frivillige, der ønsker at være med til at etablere netværksskabende aktiviteter. Vi mener, at der er flere, end vi ser i dag, der har lyst til at være frivillige. Vi vil gøre det lettere for dem, og det koster penge, at systematisere indsatsen og støtte op om de frivillige.

Der er på baggrund af et tværgående arbejde mellem BIF, SUF og SOF et forslag om en indsats for at forbedre sundheden for udsatte og syge borgere for dermed at give dem større mulighed for at fastholde eller opnå beskæftigelse. Det mener vi er både rigtigt og vigtigt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

Endelig mener vi, at det voksende problem med overvægt kræver en tidlig indsats, så vi vil meget gerne udbrede det arbejde, vi allerede gør for svært overvægtige børn, til at dække hele kommunen.

Jeg har siddet i Sundheds- og Omsorgsudvalget i flere omgange gennem de sidste 10 år. Jeg synes, det har stor betydning, at det tidligere udvalg fik etableret sundhedshuse i København. Det er et rigtig godt afsæt for det forebyggende og sundhedsfremmende arbejde. Sundhedshusene, den nye sundhedspolitik og reformprogrammet gør, at København virkelig er kommet i omdrejninger på både sundheds- og ældreområdet. Det er en stor fornøjelse at være med til, og jeg mener virkelig, at de ting der sættes i gang, kan få stor betydning for københavnere.

Vi håber derfor i SF, at vi i budgetforhandlingerne kan få økonomiske muligheder for at følge op på de planer, der er lagt.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Der er ikke nogen, der har tegnet sig under ordførerens indlæg, så vi siger tak og går videre i rækkefølgen. Den næste ordfører er Dansk Folkepartis ordfører, det er Birthe Skaarup, værsgo.

Birthe Skaarup (O): Her ved førstebehandlingen af budgettet for Sundheds- og Omsorgsudvalget vil vi gerne komme med nogle bud på, hvordan vi ser udviklingen, og hvilke tiltag vi mener er nødvendige for at leve op til væksten i København, men også et bud på, hvordan kommunen kan forme tilbuddene til københavnere, så vi får alle aldersgrupper med og får dem involveret i at få et bedre og sundere liv.

Vi har i forhold til sundhedsprogrammet Længe leve København og Aktiv og tryk hele livet nogle helt eksakte ønsker og prioriteringer. Vi ved, at ikke alle elementer i de to programmer kan vedtages her og nu, men det ville være rart at få taget hul på nogle af ønskerne, også fordi København er i den situation, at middelalderen er ringere her i hovedstaden end noget andet sted i Danmark.

Vi tror på, at en helhjertet indsats på forebyggelsesområdet vil rykke ved den tilstand. Vi skal starte med børnene og sørge for via sundhedsplejersker og de praktiserende læger, at de skavanker bliver opdaget, som ellers kan følge dem op gennem livet, og heri indgår selvfølgelig også svær overvægt. Vi skal af med de mange kroniske sygdomme, som mange gange starter med, at man ryger for meget og umåde megen indtagelse af alkohol.

Vi synes, at fire områder bør prioriteres: Bedre byliv, en sund og aktiv hverdag, mere lighed i sundhed, bedre forebyggelse, men også behandling.

Byen bør indrettes, så der bliver endnu større muligheder for at motionere, samt at man indtænker idrætsanlæg i en anlægsfase. Gode cykelstier gør det ikke alene, men det skal også være naturligt, at man indretter parker til motion og bevægelse.

Vi mener også, at sundhedshusene stadig skal udbygges. Der er 5 sundhedshuse her i København, ikke alle er helt færdige. Men så mener vi også, at der yderligere skal være 5 sundhedsklinikker i de bydele, hvor der ikke er sundhedshuse. Det vil helt afgjort give nogle konkrete tilbud på sundhedsfremme, rehabilitering og forebyggelse, men det skal også være sådan, at der er muligheder for at få behandlet rifter og sår.

Et helt centralt omdrejningspunkt, det var også Dansk Folkepartis kongstanke lige fra starten, var sundhedshuse. Men lad os se, hvordan det går, om vi kan få det her op at stå med de 5 huse og de 5 sundhedsklinikker.

En anden af de ting, jeg synes det er værd at bemærke, er al den nye teknologi, der kommer på det her område, hvor vi kan hjælpe ældre. Det er nye fagre verden, hvor robotter og anden elektronik kan hjælpe hjemmehjælperne, men som sagt også de ældre. Vi skal bare ikke glemme, at uden de varme hænder og nærhed bliver vores ældreomsorg og handicapomsorg meget fattig.

Fokus bør rettes på de arbejdspladser, hvor sygefravær på grund af nedslidning kan mindskes. Det var Susan Hedlund også lidt inde på.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

I udvalget har vi også fremsendt nogle ønsker til budgettet, som Dansk Folkeparti kan tilslutte sig. Jeg vil gerne fremhæve nogle af dem samt et par yderligere særønsker fra partiet, som vi finder relevante.

Som sagt sundhedshusene og de 5 sundhedsklinikker. Vi ønsker at udvikle den palliative indsats. Vi ønsker implementering af forløbsprogrammer for borgere med KOL. Til nye teknologiske løsninger vil vi godt have afsat nogle puljemidler til test og afprøvning. Vi vil gerne have en incitamentspulje for grupper, som er ramt af nedslidning. Vi vil gerne have udviklet et koncept i forbindelse med det fælles medicinkort, hvor vi kan få saneret medicinen hos de ældre. Der er stadig væk for mange, der indlægges på baggrund af et for stort medicinforbrug, der ikke er nødvendigt for den ældre. Endelig vil vi gerne have en aktivitetspulje til fest og farver på plejehjem, også i nattetimerne.

Vi har sat nogle beløb af på de områder, jeg har nævnt her, som vi vil gå til forhandling med.

Jeg synes også, vi skal have en hensigtserklæring i dette budget, der siger, at alle ansatte i kommunen kan yde førstehjælp. Det skulle være en elementær regel, at det bør man kunne, når man er ansat i Københavns kommune. Man behøver bare 3 timers indlæring, før man har de fornødne kundskaber netop til at give førstehjælp.

Jeg har her redegjort for de synspunkter, Dansk Folkeparti har på det her vigtige område. Og igen lægger vi op til en yderligere dialog og en forhandling om budgettet.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Tak for det. Der er to, der har ønsket at stille spørgsmål til Dansk Folkepartis ordfører. Den første er Jakob Hougaard, værsgo.

Jakob Hougaard (A): Ja, nu har Dansk Folkepartis ordfører jo redegjort for alle de mange ønsker, som Dansk Folkeparti har. Men så kunne jeg godt tænke mig at spørge Dansk Folkepartis ordfører, om vi også i forhold til moderniseringsplanen, hvor man bl.a. skal finde penge til nogle af de her mange ønsker ved at lukke plejehjem, vil se Dansk Folkeparti ikke rigtig vil være med til at finde pengene. Jeg vil fortsætte med at spørge, om Dansk Folkepartis ordfører her i den kommende periode vil være med til også at finde pengene, når der skal lukkes plejehjem.

Katrina Feilberg (B): Det var forslaget fra Dansk Folkepartis ordfører om, at samtlige medarbejdere i Københavns Kommune skal uddannes i førstehjælp. Så vidt jeg ved, så har vi estimeret 50.000 medarbejdere. Jeg kunne godt tænke mig at spørge, om Dansk Folkeparti ved, hvad det vil koste, og hvor pengene skulle findes henne, måske bare inden for ældreområdet, for man kan sige, at det er i hvert fald en meget, meget dyr post, Dansk Folkeparti trækker frem. Jeg har ikke rigtig hørt noget om, hvor man har tænkt sig at skaffe finansiering til nogle af de ting, som Dansk Folkeparti foreslår.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så svarer ordføreren, værsgo.

Birthe Skaarup (O): Jeg vil først svare Katrina Feilberg på det her med førstehjælp.

Nu er det jo sådan, at der er mange ansatte i de forskellige forvaltninger i Københavns Kommune, og som jeg sagde, så er det kun 3 timer, der skal til, for, at man lærer førstehjælp. Jeg tror ikke, det vil blive særlig dyrt. Det har tidligere været undersøgt, hvad det i grunden koster, og det er meget billigt.

Der er forskellige foreninger, der netop har tilbud på det her område, fordi de synes, det er så vigtigt, bl.a. Hjerteforeningen. Men det er klart, at når man kommer til nogle forhandlinger, så kommer man med nogle ønsker, og så må man jo se, om man kan finde pengene på en eller anden led. Men jeg synes, det er et meget billigt forslag. Det tror jeg helt klart vil vise sig.

Til Jakob Hougaard om moderniseringsplanen: Dansk Folkeparti har før min tid, i 2005, tror jeg, sagt o.k. til en moderniseringsplan på ældreområdet. Det er sådan, at man har mulighed for at få 2 væ-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

relser, det er faktisk vedtaget i Folketinget, men det er kun en hensigtserklæring. Det er kun en hensigtserklæring, at man skal have 2 værelser.

Jeg er helt overbevist om, at når Jakob Hougaard trækker det her frem i dag, så skyldes det modvilje mod at lukke Dagmargården. Når man kommer ud for den slags, når man ser nogle gode plejehjem, som Dagmargården var efter min vurdering, men hvor der kun er 1 værelse, og når man hører beboerne sige, de har kun brug for 1 værelse, og de har et rigtig godt plejehjem, så er det klart, at man vil sige stop. Er vi gået for langt ved, at man lukker et godt plejehjem, hvor der er en god stemning, hvor der er nogle gode medarbejdere, for det var der også. Jeg var derude to gange for at se, om jeg havde taget fejl af det plejehjem. Det mener jeg ikke, jeg har.

Men generelt så går vi ind for, at de ældre skal have mere plads, end mange af plejehjemmene her i København giver dem. Der er nogle, der er nede på 19 m², og det synes vi godt nok er for lidt, det er små badeværelser. Men vi tager stilling fra sag til sag, og sådan er det.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækkefølgen. Den næste ordfører er den konservative ordfører, Susanne Møller, værsgo.

Susanne Møller (C): Der skal være fri og lige adgang til sygdomsbehandling. Den syge borger skal kunne få hurtigt og kompetent hjælp, når der er brug for det. I et velfærdssamfund som det danske bør alle have vished om, at man får den rette behandling, pleje og genoptræning, hvis man bliver syg. Det fjerner unødige bekymringer, og det frigør væsentlige ressourcer i familiernes hverdag.

I København skal vi leve op til sundhedsaftalen med Region Hovedstaden, og det er vores ansvar som politikere, at vi fortsat gør det i København. Sikrer vi det, får den syge borger hurtig og kompetent hjælp, når der er brug for det. Det giver tryghed.

Reformprogrammet Aktiv og tryk hele livet kommer med mange visioner og løsningsforslag, der giver rigtig god mening. Tiden er inde til at udfordre. Vi er på en brændende platform med færre ressourcer til velfærd, så vi skal være visionære og tænke frivillighed bredere end foreningsliv og frivilligt socialt arbejde.

Et andet mål eller princip i reformprogrammet er, at man skal kunne klare sig selv, også når man er gammel. Det giver stor tilfredsstillelse. Med udgangspunkt i dette princip foreslår reformprogrammet, at medarbejderen i ældreplejen fremover skal fokusere på, hvad borgeren kan eller har mulighed for at lære, enten ved egen hjælp, træning eller ved brug af ny teknologi. Det kræver uddannelse og faglig ledelse tæt på borgerne. Det vil til gengæld give større livskvalitet, når man trænes til at klare sig selv.

Reformprogrammet er spækket med flere gode forslag, som vi støtter op omkring. Derfor prioriterer vi, at der fra 2012 til 2015 sættes midler af til at gennemføre det meste af reformprogrammet Aktiv og tryk hele livet.

Når vi taler om forebyggelse, mener vi Konservative, at borgeren i høj grad er ansvarlig for sin egen sundhed. Og derfor er vigtigt, at vi skaber de rammer, som giver os alle forudsætninger for at forebygge.

Efter vores opfattelse har vi med sundhedshusene allerede skabt nogle gode rammer for forebyggelse, og det skal vi blive ved med. Det kan vel næppe overraske denne forsamling, at vi i forbindelse med de kommende budgetforhandlinger ønsker at komme videre med etableringen af sundhedshuse i hver af byens 10 bydele.

Der er mange fordele ved sundhedshusene. En åbenlys fordel er, at der er tale om decentrale sundhedshuse, der giver borgeren én indgang til sundhedstilbuddene. En anden fordel er, at der her skabes sundhedsfaglige miljøer, som kan føre til udvikling på sundhedsområdet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

Vi er kommet et godt stykke af vejen med sundhedshusene, men vi mangler en række bydele, og så mangler vi naturligvis det, der er helt afgørende, at få de praktiserende læger og andre sygesikringsydere ind. Vi skal bestræbe os på, at det lykkes.

I foråret blev de eksisterende sundhedshuse evalueret. Evalueringen viste, at sundhedshusene er bæredygtige både økonomisk og fagligt. Og sundhedsforvaltningen mener, at den optimale struktur for sundhedshusene for fremtiden vil være tre typer af sundhedshuse. Den første type er de specialiserede, bydækkende sundhedshuse, den anden type er områdesundhedshusene. Og den tredje type er de såkaldte satellitsundhedshuse. Vi Konservative ønsker også denne struktur. Derfor prioriterer vi, at der hvert år sættes penge af til anlæg og drift af sundhedshusene, indtil den skitserede struktur for sundhedshusene er opnået.

Alle ønsker, at de selv og deres nærmeste er sunde og raske. Som kommune har vi en stor del af samfundets sundhedsopgaver. Det forpligter. Jeg ser frem til, at vi alle på sundhedsområdet går konstruktivt til budgetforhandlingerne, og at vi ender op med et resultat, som borgerne vil føle sig trygge ved. Og jeg opfordrer til, at områder, der er forankret i flere forvaltninger, som f.eks. det sundhedsforebyggende område for børn og unge, stadig prioriteres.

Vi Konservative finder også, at der sker en urimelig forskelsbehandling af borgere, der har den samme lidelse, alt afhængigt af, om de er under eller over 65 år, af den simple grund, at behandlingen er forankret i to forskellige forvaltninger. Vi ønsker derfor, at der findes en løsning, så borgerne stilles lige.

Tak for ordet.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Tak for det. Der er ikke nogen indtegnede til spørgsmål, så vi siger tak til den konservative ordfører. Så skal jeg give ordet til borgmester Ninna Thomsen, værsgo.

Borgmester **Ninna Thomsen**: Trine Schaltz har fremlagt SF's ønsker for Sundheds- og Omsorgsudvalget. Jeg vil mest bruge min tale til lige at anerkende og give kommentarer til nogle af de talere, der har været fra de andre partier.

På sundhedsområdet er jeg i virkeligheden rigtig glad for kommentarerne fra sundhedsfolkene, men også fra kulturfolkene – hvoraf nogle er ude og spise nu; jeg kan se kulturborgmesteren og Katrina Feilberg i hvert fald.

Fordi det, der nemlig har været målet i sundhedspolitikken, er ikke at skrabe en masse budgetønsker ind til sundhedsområdet, men i virkeligheden at få alle de andre udvalg til at tænke sundhed. Netop derfor er hele bevægelsesdelen, bevægelse i byens rum, renovering og udbygning af legepladserne, nye kunstgræsbaner en central prioritet fra SF til budgettet.

Samtidig er Aktiv og tryk hele livet et område, hvor vi i udvalget har været rigtig fint enige, og det vil jeg også gerne kvittere for. Jeg synes, det har været en rigtig, rigtig konstruktiv proces, vi har haft.

Jeg har samtidig mødt et rigtig, rigtig stort engagement hos medarbejdere, hos ældrelobbyister. Der er folk fra Ældre Sagen, som har sagt, at de synes aldrig, de i deres 10 års virke har set noget, der på den måde har engageret dem. For med det reformprogram taler vi ikke bare om, hvor meget de ældre skal passes, men om, hvordan de ældre skal passes. Vi går ind på indholdssiden og ser ikke kun på niveauer.

Det tror jeg i høj grad har tændt et engagement hos de ansatte og også hos mange ældre, for de ældrelobbyister, vi har, det er jo også de aktive ældre, det er dem, der kan noget, som har en masse ressourcer. Det er nu, mens ældretallet falder, at vi har mulighederne for at sadle om, at vi har mulighederne for at forebygge ned i den store målgruppe, der er i dag, som kan rigtig meget og gerne vil holde sig selv i gang.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

Til Socialdemokraterne vil jeg sige, at jeg er enig i prioriteringen af ulighed i sundhed. Men jeg vil også sige, at jeg er sådan set også enig, når Dansk Folkeparti og Konservative også har fokus på de allerallersvageste, dem, hvor forebyggelse måske ikke længere giver så meget mening. Noget af det handler om rehabilitering, men andet af det handler altså også om at få en værdig afslutning på livet. Derfor er det palliative også rigtig centralt.

Stor tak for den brede anerkendelse af, at vi skal prioritere medarbejderne, at vi skal prioritere at få dem opkvalificeret, så de netop kan lave ældrepleje på en anden måde end i dag.

Jeg synes, det var nogle spændende tanker, som De Radikales Katrina Feilberg kom med, om bevægelsesteam på skole- og på daginstitutionsområdet, og det glæder jeg mig til at få udfoldet.

Tilsvarende er jeg også enig med flere ordførere, der har været inde på børneområdet med børn og overvægt. Det synes jeg også er et område, der skal prioriteres.

Dansk Folkepartis ordfører var inde på arbejdet omkring nedslidning, at lave en pulje der. Der vil jeg sige, at først og fremmest håber jeg på en ny regering, så vi kan få rullet hele efterlønsreformen tilbage. Men derudover vil jeg sige, at vi har jo faktisk et ønske også i Aktiv og tryk hele livet, som går ned i den faggruppe, der er på rengøringsområdet, jeg ved, det er et arbejde, man også har lavet på kultur- og fritidsområdet, men hvor man netop sørger for, at rengøringsmedarbejdere skal altså også have styrket deres bevægeapparat, så de netop kan holde til at arbejde livslangt på arbejdspladsen. Det er et forsøg, der har været i Kultur, og det håber vi også på, vi kan nedbringe hertil. Det kan godt være, vi kan overveje en bredere pulje, men der er i hvert fald et konkret projekt der, man kan tænke ind.

Til sidst et par afsluttende ord om sundhedshusene. Det er rigtigt, at der har været en evaluering, som netop taler om flere typer af sundhedshuse. Det er også en evaluering, som hele udvalget har bakket op om. Nu må vi se til budgetforhandlingerne, hvordan vi skal prioritere sundhedshusene videre frem. Der er budgetønske om, at vi skal have indhold i sundhedshusene, det vil sige, at al den brede, borgerrettede forebyggelse skal vi prioritere. Det er i hvert fald noget, der ligger SF meget på sinde.

Jeg vil også sige, at det ligger os jo også på sinde at sikre den fremadrettede drift i årene frem, ikke bare i år, at vi hele tiden siger, at nu udbygger vi med et ekstra sundhedshus, men vi sikrer, at sundhedshusene altså er en del af Københavns Kommunes infrastruktur lang tid frem.

Nu ligger evalueringen der, der er ikke nogen af sundhedshusene, som mister deres bevilling i år, men det kommer der i årene frem. Måske er anledningen i år, at vi diskuterer den side i budgettet.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Tak for det. Så går vi over til Socialudvalget, og jeg skal give ordet til borgmester Mikkel Warming, værsgo.

Borgmester Mikkel Warming: Tak for det.

Nu er det så tiden, hvor vi midt i den fremgang, vi i torsdags alle sammen snakkede om, begejstredes over, også skal huske den bagside, som storbyen København har. Fordi den fattigdom og udstødelse, der findes, hører lige så meget sammen, er lige så meget en del af billedet af København som den fremgang, de skinnende facader, vi ellers glæder os over.

F.eks. ser vi, og det handler også om København som storby, en meget stor stigning i antallet af mennesker med psykiske lidelser. Faktisk er der her i hovedstadsområdet i de seneste 10 år kommet 43 pct. flere mennesker, der har kontakt til det psykiatriske behandlingssystem. Samtidig er antallet af sengepladser i selv samme psykiatri faldet med 24 pct. her i hovedstadsområdet. Det betyder øget pres på vores bosteder, i lejlighederne, i boligkvartererne og hvor man ellers er. Der er simpelthen flere syge, og de, som er syge, er mere syge, end de var tidligere. Det er skidt for dem selv, det er skidt for deres omgivelser.

Vi ser også en voksende gruppe af mennesker, der har været indskrevet, af anden etnisk baggrund end dansk, som simpelt hen ikke dukker op i de tilbud, vi har som kommune, der forsvinder på vejen mellem hospital og kommune.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

Derfor er nogle af de ting, vi vil slås for i budgettet, dels en opsøgende indsats over for psykisk syge med anden etnisk baggrund end dansk, dels en forstærket opsøgende indsats, ikke mindst i de udsatte boligområder. Flere støtte-kontaktpersoner, flere hjemmevejledere skal opsøge de psykisk syge, støtte dem, sørge for, at de får den hjælp, de skal have, både for, at de får en nogenlunde tilværelse, men altså også lidt af hensyn til de naboer, som også har problemer med andre menneskers forfald, ikke mærkeligt

Og så har vi et efterslæb, der virkelig boner, når det gælder mennesker med psykisk lidelse i forhold til de boligtilbud, vi har. Meget kort, noget af det, vi arbejder for, er at tage endnu et af de store, tunge socialpsykiatriske bosteder, Ringbo, og få det moderniseret og få folk rykket ind i mindre og bedre tomme ældreboliger, ligesom vi på Nørrebro i Dagmargården gerne vil etablere et botilbud til 30 unge sindslidende.

Der er en række ting, der løber ud, også meget små ting, f.eks. et succesfuldt teamsamarbejde ude omkring på herbergerne, hvor medarbejdere fra beskæftigelses- og socialforvaltningen sammen går ud og opsøger de hjemløse, giver dem myndighedsbehandling. Ligesom der er en også ret succesfuld opsøgende indsats ude på Christiania, der har været med til at sikre, at et område i store forandringer og med store problemer kan håndteres bare nogenlunde. Det ville være synd, hvis disse i øvrigt meget billige indsatser løber ud i år.

Der kommer ikke kun flere psykisk syge, der kommer også flere børn, det har vi brugt meget tid på for ikke så længe siden. Det, man bare skal huske på, er, at flere børn til byen altså også betyder flere børn, som får en eller anden form for problemer, som skal have hjælp af det sociale system, og i modsætning til det almindelige børneområde er der ikke nogen automatisk regulering af de udsatte børns budgetter. Det skal man lige huske, når der kommer budgetter.

Det er ikke bare børn, vi får flere af. Heldigvis lever flere og flere mennesker med handicap længere på grund af den almindelige fremgang, også i lægevidenskaben, teknologiske landvindinger og hjælpemidler. Det betyder også øget pres på ventelisterne, på sagsbehandlingen, på hjemmeplejen.

Derfor er det vigtigt, at vi nu i år får den budgetmodel vedtaget – det kan godt være, den først træder i fuld kraft næste år – lagt ind i fremtidige budgetter, hvad alle partier var ude og love i efteråret 2009, ikke mindst på et stort møde i handicapcentret arrangeret af Dansk Handicapråd.

Midt i en af de mest attraktive bydele, Vesterbro, har vi også Danmarks eneste åbne stofscene. Der kan man møde de mest udsatte og mest forhutlede narkomaner. Mange indtager deres stoffer på åben gade. Vi har nu set, hvordan Sundhedsrummet og Cafe D på Vesterbro har vist deres berettigelse ved at trække stofmisbrugerne væk fra gaden og ind i tilbud, hvor de kan få mad og sygepleje. Det er vigtigt, at de tilbud ikke lukker, hvad de gør, hvis ikke vi tager dem op i budgetforhandlingerne. Ligesom vi i det hele taget skal sikre, at også beboerne på Vesterbro får det niveau af renhold og sprøjteopsamling, som er nødvendigt. Ligesom vi ved samme lejlighed også bør begynde at forberede det stofindtagelsesrum, som med lidt lykke og lidt held kan blive en realitet om meget, meget kort tid.

Lad mig slutte med den måske allerstørste udfordring, vi står med på socialområdet lige nu, med sagsbehandlingsbunker, med alt for mange fejl i sagsbehandlingen. I socialforvaltningen kommer der 25.000 ansøgninger om enkelttydelser, alene om enkelttydelser, om året. For at behandle dem så godt som muligt og for at få minimeret det alt for store antal fejl, der har været alt for længe, ønsker vi os flere hænder, flere sagsbehandlere ansat, så bunkerne ikke vokser og vokser, kombineret med efteruddannelse til ledere og sagsbehandlere på området.

Det sammen med nye koncepter for fremtidig sagsbehandling tror vi er vejen frem. Det er noget af det, vi kan, med nogle af de penge, vi ved, vi kommer til at lægge ind, momspenge fra socialområdet, skolebyggerier, som kan finansieres den vej rundt.

Jeg anbefaler og opfordrer til, at man ikke i glæden over byens fremgang, fokuserer på den vækst, som også er nødvendig, glemmer, at en storby er kendetegnet ved, hvordan man tager sig af de mennesker, der ikke kan klare sig selv, også når der skal laves budgetaftaler.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Tak for det. Det var lidt over tid, men omvendt er der ingen, indtil nu i hvert fald, der har tegnet sig på til spørgsmål. Borgmesteren er også gået ned. Så jeg skal give ordet til den næste taler. Det er Lars Aslan Rasmussen, værsgo.

Lars Aslan Rasmussen (A): Det var meget skuffende, men på ingen måde overraskende, at Venstre under budgettalerne i sidste uge fuldstændig undlod at komme ind på det sociale område. Ikke et ord, kun tavshed.

Rent partiegoistisk kan man godt forstå det. Under den nuværende regering er antallet af fattige steget i Danmark. Dagligt kan medierne fortælle om den ene mere groteske historie end den anden, om folk, der i årevis ikke går til tandlægen, fordi de ikke har råd til det, om børn, der ikke har råd til vinterstøvler, eller om hele familier, der går i stedet for at tage bussen.

Fattigdommen i Danmark er en kendsgerning. Det er ikke noget, der er nogen, der har fundet på. Det dokumenteres i talrige rapporter, at fattigdommen er eksploderet under den nuværende borgerlige regering og med deres støtte af vennerne i Dansk Folkeparti. Man kan faktisk sige, at socialminister Eva Kjer Hansen fik ret, da hun viste regeringens sande ansigt og udtalte, at uligheden gerne må blive større, for den skaber dynamik. Vi lader den lige stå et øjeblik.

Hvis man skal gøre op med dette kyniske menneskesyn, er der kun én ting at gøre, og det er at stemme for en ny regering og en ny politik, en politik, der bl.a. vil afskaffe starthjælpen og kontant-hjælpsloftet, som kun medvirker til én eneste ting: At gøre folk fattigere.

Under den borgerlige regering har der desværre også primært været fokus på straf og langt mindre på forebyggende tiltag. Til trods for kriminologers gentagne advarsel om, at det ikke nytter noget at sætte børn i fængsel, valgte regeringen alligevel at sætte den kriminelle lavalder ned til 14 år. Man skulle jo nødig lytte til eksperter eller smagsdommere.

Skal vi have en retspolitik, kræver det en helt anden regering og en anden politik, en politik, der lægger vægt på de forebyggende tiltag og på at resocialisere de kriminelle, noget, vi har haft stor fokus på i København og med succes, og som har vist positive resultater. Jeg kan i flæng nævne Den korte snor og vores Exit-strategi, som er en del af vores Sikker By-tanke. Derfor skal der gøres op med tanke om, at straf altid er godt, og at dobbelt straf er dobbelt så godt.

Den borgerlige regering har ligeledes nægtet byens mest udsatte grupper ordentlige forhold. Her tænker jeg selvfølgelig især på stofmisbrugere, der lever en forhutlet tilværelse i de københavnske gader. Regeringen har fastholdt en dumstædig narkopolitik, der er totalt blottet for nye tiltag og visioner.

Skal dette ændres, kræver det en ny regering og en ny politik, en politik, hvor vi sætter den enkelte stofmisbruger i centrum, hvor vi åbner fixerum, hvor det er muligt at indtage sine stoffer under hygiejniske forhold med hjælp fra læger og sygeplejersker, og hvor der samtidig er tilbud om hjælp til at komme ud af sit stofmisbrug. Et fixerum er så langt at foretrække frem for den nuværende politik, der går ud på at flytte problemet fra sted til sted til stor gene for narkomanerne og beboerne på Vesterbro.

Alle socialt udsatte grupper i København vil derfor ubetinget have godt af en ny regering, så vi igen kan få en ordentlig socialpolitik, der ikke bare snakker, men gør noget ved problemerne.

Leslie Arentoft (V): Det var et voldsomt udfald mod Venstre.

Fattigdommen er et faktum, blev der sagt. Jamen så stiller jeg dette spørgsmål til Lars Rasmussen: Hvad har vi gjort ved vores egen fattigdomskvote? Der udkom jo sådan en fattigdomskvote, der viste, at der var en voldsom og udbredt fattigdom på Svanemøllevej, der var en voldsomt udbredt fattigdom omkring Hendes Majestæt Dronningen, de her ludfattige søofficerer og advokater og sådan noget var totalt gået i mørkerødt. Får vi suppeøkkener på Svanemøllevej, får vi opsøgende team inde i Frederiksstaden? Hvad har man gjort for at handle ud fra denne her fattigdom, som man har kunnet konstatere i København?

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Der er ikke flere, der har bedt om spørgsmål til Lars Aslan Rasmussen, så nu svarer ordføreren.

Lars Aslan Rasmussen (A): Det er meget sjovt med sådan nogle skæggerter. Der skal også være noget for publikum jo. Tak fordi du mødte så talstærkt op.

Nej, jeg vil sige, at jeg ved godt, de borgerlige elsker at fremhæve det, men det ændrer jo ikke ved, at det er en fattigdomsstigning på 62 pct., siden den borgerlige regering kom til. Det ændrer ikke noget ved, at der er børn, der lever i langtidsfattigdom. Det er nogle tal, der sådan set dokumenteres af uafhængige eksperter.

Så jeg er mere interesseret i at stille et modspørgsmål: Hvad vil Venstre gøre for at afskaffe de tiltag, som gør folk fattigere? Det handler om kontanthjælpsloftet, og det handler om starthjælpen.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Det kan man ikke, som der tidligere er orienteret om.

Der er ikke flere, der har bedt om spørgsmål til Lars Aslan Rasmussen, så vi siger tak til ordføreren og går videre til den næste, som er Marialise Rømer, værsgo.

Marialise Rømer (F): Socialpolitik handler om værdighed. Socialpolitik handler om lighed. Socialpolitik handler om at skabe nogle ordentlige vilkår for mennesker, som ikke altid har det lige så nemt som os, der sidder herinde i salen.

Når SF sætter sig ved forhandlingsbordet i de kommende dage, er det med et fokus på københavnernes hverdag. Vi skal have visioner – ja. Vi skal tænke stort – ja. Men vi skal først og fremmest tænke i løsninger, der gør hverdagen bedre og nemmere for den enkelte københavnere.

Det gælder i høj grad også socialområdet. Hvordan gør vi hverdagen bedre og nemmere for bl.a. de handicappede, de psykisk syge, de hjemløse og stofmisbrugere? Hvordan sikrer vi den værdighed og livskvalitet, der er afgørende for et menneskes trivsel?

SF vil især kæmpe for tre ting på socialområdet, som handler om netop menneskers hverdag: En ny demografimodel, flytning af Ringbo og ordentlig hjemmepleje.

For det første: En ny demografimodel er afgørende på de helt overordnede linjer. Vi skal have en ny demografimodel på handicapområdet for, at vi på lang sigt kan sikre lige præcis de handicappedes hverdag. Det er en nødvendighed, at vi er på forkant med demografien, så vi ikke lige pludselig står i en ubehagelig situation, hvor budgettet ikke holder.

For det andet: Vi skal flytte Ringbo, et socialpsykiatrisk bocenter beliggende i Bagsværd, og det skal flyttes til København. De nuværende forhold er så ringe, at vi ganske simpelt hen ikke kan være det bekendt. Værelserne er mindre end cellerne i Vestre Fængsel. Det er uværdigt, og det er bestemt ikke noget, man som psykisk syg får det bedre af. Derudover er det min overbevisning at københavnere egentlig godt vil bo i København.

Og for det tredje: SF vil prioritere hjemmehjælpen. Vi skal sikre os, at borgerne får den rengøringshjælp, de har brug for. Vi er glade for, at velfærdsteknologien vinder ind, og at f.eks. robotstøvsugereren kan klare dele af rengøringen. Men vi skal være opmærksomme på, at maskinerne ikke kan klare det hele endnu. Serviceniveauet skal ikke dale, og SF vil derfor gøre sit til at sikre, at standarden af rengøringen er i orden. At bo i et rent og pænt hjem er i høj grad med til at højne livsglæden for mange.

At jeg her nævner tre ting, skal på ingen måde opfattes, som om det så er det eneste, vi i SF har fokus på. Vi har så sandelig da også tænkt os at prioritere Cafe Dugnad, at investere i høj kvalitet af sagsbehandlingen, at fortsætte med at finde løsninger, som sikrer mindre bureaukrati, og som øger fagligheden, at bevare fokus på de hjemløse, at ønske en demografimodel for udsatte børn og meget mere. Københavnerne skal have en værdig hverdag. Retten til et godt liv skal gælde alle.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Der er ingen, der har bedt om spørgsmål til ordføreren, så vi går videre til den næste, og jeg skal give ordet til Finn Rudaizky, værsgo.

Finn Rudaizky (O): Det er utrolig spændende, hvem der vinder, og det er ikke landskampen i morgen aften, jeg tænker på. Det har heller ikke noget med folketingsvalgkampen at gøre, men jeg tænker på den kamp og den spænding, der er, og som der helt åbenbart er mellem Socialdemokraterne og Socialistisk Folkeparti på Københavns Rådhus.

Dansk Folkeparti har lagt mærke til, at overborgmesteren og overborgmesterens partifælle Mette Reissmann lægger positivt og verbalt op til et bredt samarbejde i Borgerrepræsentationen om budget 2012. Derimod konstaterer vi, at Socialistisk Folkeparti tilsyneladende lægger op til et mere snævert samarbejde, for SF-borgmester Ninna Thomsen beskriver det nærmest som en nødvendighed, at hendes politiske venner fra Enhedslisten bestemt skal være med i et budgetforlig. Om dette ønske så skyldes en stor kærlighed til Enhedslisten, eller det bare skyldes et SF-ønske om at stoppe vælgerflugten fra SF til Enhedslisten, kan hver især jo tænke lidt over, og jeg vil gerne understrege, at Dansk Folkeparti har tænkt over det.

Enhedslistens borgmester, Mikkel Warming, udelukker i sit partis ønske om, hvem der skal lave budget sammen, hele den borgerlige fløj. Det er også modsat af, hvad Socialdemokraterne har udtalt. Enhedslisten vil også gerne have De Radikale med i et budgetforlig, men de vil ikke have De Radikales nye samarbejdspartnere, Det Konservative Folkeparti, med i budget. Det bliver spændende, om De Radikale i København vil finde sig i det.

Dansk Folkeparti havde før sommerferien et medlemsforslag her i Borgerrepræsentationen om, at psykisk syges forhold i budget 2012 skulle være et fokuspunkt for København. Forslaget har efterfølgende været seriøst behandlet i Socialudvalget.

Dansk Folkeparti mener, at vi ud over at indføre en helt naturlig demografiregulering på området også skal bevilge langt flere penge til forskellige psykiatريفorbedringer, f.eks. i boligområder, i hjemmet og på institutioner, men også, at boligforbedringer er en absolut nødvendighed. Også handicapområdet bør have et yderligere løft. F.eks. bør vi gøre mere for at sikre beskæftigelse til borgere med handicap.

Jeg vil også gerne sige, at vi var en smule bekymrede over, at den socialdemokratiske politiske ordfører slet ikke fik nævnt psykiatri i sin tale forleden dag. Det fik SF for øvrigt heller ikke. Jeg håber ikke, at det er tegn på mangel på interesse for psykisk syge-området. Så var det trods alt mere positivt at høre, at Enhedslistens socialborgmester lagde vægt på forbedring af psykiatriområdet. Og den ros skal borgmester Mikkel Warming have, også selv om han slet ikke vil lave budgetforlig med Dansk Folkeparti.

Dansk Folkeparti går ind for, at vi satser langt mere på forebyggelse. Det gælder for psykisk syge, handicappede, utilpassede unge, hjemløse og stofmisbrugere. Det håber vi også, at vi i det kommende budget kommer til at skimte rimelig tydeligt. Så vi glæder os til de videre konkrete forhandlinger.

Men jeg vil godt have lov til bare meget kort, for jeg kan se, jeg har lidt tid endnu, at kommentere det, som socialdemokraten Lars Aslan Rasmussen sagde heroppefra før. Jeg tror faktisk, det var en lidt feberudtalelse med negative konsekvenser med det der med beskyldningerne om kynisk menneskesyn mod nogle, der sidder inde i Folketinget. Altså jeg troede faktisk, det her var budget 2012. Jeg kan ligesom forstå, at formanden heller ikke fandt nogen anledning til at gribe ind, og det har jeg så noteret.

Men jeg vil godt have lov til at sige til Lars Aslan Rasmussen, selv om man ikke må tale direkte, at der er jo ikke noget i vejen for, det er muligt, man er gal på sig selv, at Københavns Kommune og det flertal, der har været, det kan være i de sidste 8 år eller de 6 år, hvor Lars Aslan Rasmussen har været her, det kunne også have været 10 år tilbage, at der kunne man godt have besluttet at bruge flere penge på det område, som Lars Aslan Rasmussen helt rigtigt siger burde have nogle flere penge.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

Så er vi altså nødt til at sige: Jamen hvem er det, der har siddet med flertallet? Flertallet i Københavns Kommune kunne godt have brugt pengene anderledes, hvis man havde prioriteret anderledes. Det kan altså ikke nytte noget bare at køre friløb ved at skyde på nogle andre, der ikke har ansvar for, hvor meget der bliver bevilget herinde i kommunen, og hvad vi bruger pengene til.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Jeg skal bede ordføreren om at blive stående. Der har indtegnet sig tre spørgere. Jeg skal starte med at give ordet til Lars Aslan Rasmussen, værsgo.

Lars Aslan Rasmussen (A): Tak for den indledende analyse om budgetforhandlingerne.

Først vil jeg gerne spørge Finn Rudaizky, det var til det sidste, om ikke Finn Rudaizky kan bekræfte, at han har siddet væsentligt længere tid i Den Socialdemokratiske Gruppe, end jeg har, og derfor vel selv kan svare på det spørgsmål, han stiller.

Så vil jeg også gerne spørge om det brede samarbejde, om det ikke kan bekræftes, at vi sådan set alle sammen har støttet Dansk Folkepartis forslag om at sætte fokus på de psykisk syge i budgetforhandlingerne.

Og så vil jeg gerne spørge, om Dansk Folkeparti, såfremt regeringen fortsætter, vil gøre en aktiv indsats for at få en anden narkopolitik, herunder tilladelse til fixerum i Københavns Kommune.

Peter Thiele (F): Til ordførerens bemærkninger om det brede samarbejde vil jeg da gerne sige, at vi fra SF ønsker et bredt samarbejde, og spørge ordføreren, om sådan et bredt samarbejde ikke bør inkludere det tredjestørste parti her i Borgerrepræsentationen, og om det ikke tidligere har været muligt at samarbejde både med Dansk Folkeparti og Enhedslisten, at de to ting ikke udelukker hinanden.

Det er før min tid, at man lavede så brede aftaler, men det første budgetår, vi sad og forhandlede, så vidt jeg husker i hvert fald, deltog både Dansk Folkeparti og Enhedslisten. Så vi ønsker det brede samarbejde, og jeg kunne godt tænke mig at høre, om Dansk Folkeparti ikke gør det samme.

Marialise Rømer (F): Ja, hr. Finn Rudaizky. Vi vil da i SF gerne spørge, i hvilken sammenhæng du mener, at SF ikke har støttet forslag om de psykisk syge, som du insinuerede før. Vi mener faktisk, at vi har arbejdet ihærdigt for at støtte de psykisk syges forhold generelt, ligesom vi har støttet forslaget fra Dansk Folkeparti.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Så er det ordføreren, Finn Rudaizky, til besvarelse.

Finn Rudaizky (O): Jeg tror, der i hvert fald er en misforståelse, som vi kan rydde af vejen lige med det samme. Jeg har ikke sagt, at Socialdemokratiet eller SF ikke har støttet de sociale forslag, der har været diskuteret i Socialudvalget.

Det, jeg gjorde opmærksom på, det var rene fakta, er, at i det, der blev sagt heroppefra, da vi havde budgetforhandlinger forleden dag, stod der ikke noget om de forhold i de pågældendes ordførertaler. Det er det, jeg refererer til. Det står der så ikke, så jeg er kun glad for at kunne sige, at det samarbejde, der har været i Socialudvalget på det her område, er ganske udmærket. Jeg er også glad for at høre, at det bliver sagt nu fra de to partiers side. Men jeg havde bare troet, at det var meget højt prioriteret og derfor var en selvfølge, at det blev nævnt heroppefra forleden dag.

Så vil jeg godt have lov til at sige, at der faktisk åbenbart er nogle ting, som jeg tror, at SF og vi skal snakke lidt om, fordi jeg er faktisk rigtig glad for, at Peter Thiele her nævner, at SF gerne vil have det brede samarbejde. Så tror jeg, Peter Thiele skal tage en samtale med borgmester Ninna Thomsen, for det var ikke det, som borgmester Ninna Thomsen sagde herinde forleden dag. Nu er det jo således, at der er referat af talerne, og der står faktisk ikke noget om det, men hvis det skal forstås på den her måde, således at Ninna Thomsens synspunkt nu er blevet underkendt af den brede gruppe med Peter

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

Thiele som talsmand, så vil jeg kun sige, at så synes jeg, det er helt fint synspunkt at have, at man nu vil arbejde mere hen imod at få et bredt samarbejde, på samme måde som overborgmesteren og Mette Reissmann har udtalt.

Så har Lars Aslan Rasmussen spurgt, hvor længe jeg har siddet herinde. Jeg har ikke noget imod at svare, jeg har været længe, men o.k., jeg kan så ikke rigtig se, hvor spændende det er i relation til det her. Jeg må bare konstatere, at et flertal i Borgerrepræsentationen og i en periode, hvor jeg var med i det flertal, ikke har formået at leve op til alle de krav, som Lars Aslan Rasmussen med rette nævner her i dag. Det er bare en konstatering.

Men ethvert flertal kan jo til enhver tid sige, at vi ville hellere have brugt mere, vi ville have lavet en demografiregulering for de psykisk syge, vi ville have lavet andre ting. Det er man så kommet til en erkendelse af nu, at man ikke har prioriteret højt nok. Jeg vil da godt sige, at det synes jeg da bare, vi skal tage som udtryk for, at det er meget positivt.

Så vil jeg bare have lov til at sige på Lars Aslan Rasmussens spørgsmål om narkotika og spørgsmålet om afhjælpning, ja, altså der bliver stillet et spørgsmål, hvor man godt kender svaret i forvejen, men det er så også helt i orden, det har man lov til. Men jeg vil bare sige, at der foregår jo en debat i mange partier om de her forhold med hensyn til at forbedre forholdene for narkomaner i relation til Vesterbro og i relation til andre steder. Den debat foregår også i Dansk Folkeparti, og vi er faktisk indstillet på at gøre det så godt, som det overhovedet er muligt, for disse syge mennesker.

I den henseende vil jeg bare lige have lov til, der blev tidligere heroppefra nævnt spørgsmålet om Café Dugnad, at understrege og tilføje til det, at vi skal ikke bare i relation til afhjælpningen af narkomaners problemer have cafevirksomhed. Det, som vi fra Københavns Kommunes side skal efter Dansk Folkepartis mening, er, at vi skal have et behandlingssted, det er under socialforvaltningen. Derfor er det også vigtigt, at vi dels har det der sundhedsrum, som er blevet etableret, dels sørger for, hvad der i en lang periode ikke har været tilfældet, at det har åbent langt mere, end tilfældet har været.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Der er flere spørgsmål, og vi starter med Lars Aslan Rasmussen, værsgo.

Lars Aslan Rasmussen (A): ... (*Lydudfald*)... jeg spurgte sådan set konkret, om man vil ændre politikken på det her område, fordi hvis den nuværende regering med Dansk Folkepartis hjælp får 4 år til, får regeringsmagten, så betyder det, at der er 4 år endnu, hvor de narkomaner, der er i København, ikke kan få en værdig og ordentlig behandling.

Så vil jeg gerne spørge, om Dansk Folkeparti anerkender, at der under den borgerlige regering er sket en stigende ulighed, og at der er kommet flere fattige, og om ikke det bekymrer Dansk Folkeparti.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Jeg skal lige minde om endnu en gang, at vi ikke bruger direkte tale.

Peter Thiele (F): Jeg må så spørge, om ordføreren kan genkende disse linjer, som jeg har fra vores ordførers tale her sidste torsdag:

"Ligesom på Christiansborg ser vi i SF gerne her et samarbejde hen over midten. Men bredden gør det altså ikke alene. Vores forlig skal også dække københavnernes holdninger ind. Netop derfor ser vi i SF gerne et forlig, der inkluderer Enhedslisten, der er Borgerrepræsentationens tredjestørste parti."

Altså ligesom på Christiansborg ser SF gerne et samarbejde hen over midten. Kan man genkende det, og vil ordføreren i så fald undskylde de uberettigede anklager, der har været mod SF, hvad ordføreren vist har gjort nogle gange før?

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

Marialise Rømer (F): Jamen jeg blev lidt forvirret, og det gik ikke helt op for mig, hvad ordførerens indstilling til fixerum er.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Så skal jeg give ordet til Finn Rudaizky for besvarelser, og vi har ikke flere spørgsmål på.

Finn Rudaizky (O): Ja, jeg troede faktisk ikke, det her var et bekendelsesmøde. Jeg troede faktisk, det var et politisk forum. Så hvad jeg diskuterer i Dansk Folkeparti på lukkede møder, har jeg faktisk ikke lyst til at give til kende her i dag.

Jeg har såvel i udvalget som her tidligere ved adskillige lejligheder gjort opmærksom på, at vi synes, der skal gøres mange forskellige og bedre tiltag. Om det så bliver den ene eller den anden løsning, kan jeg faktisk ikke svare på.

Jeg kan heller ikke svare på, hvorvidt det nye Folketing, hvis der kommer det og det, vil tage den eller den beslutning. Det beklager jeg meget.

Nu kan jeg ligesom forstå, jeg ved egentlig ikke rigtig, om det skal opfattes sådan, for jeg vil nødig misforstå noget, men om det skal opfattes således, som at det er regeringen og Dansk Folkeparti, der har ansvaret for, at der er kommet flere fattige. På det niveau tror jeg ikke rigtig, jeg kan deltage med detaljer.

Men vi kan jo konstatere, afhængigt af, hvordan man læser disse statistikker, som jo er meget forskellige, og afhængigt af, hvilke grænser man bruger for, hvor fattigdomsgrænsen starter, at der i totaltallet er blevet flere, det er jo helt korrekt.

Men så vil jeg også godt have lov til at sige, at den måde, som jeg læser det på, og som andre analytikere har læst de tidligere undersøgelser på, går på, at der er et væsentligt færre antal meget fattige, end det er beskrevet i den undersøgelse, som København arbejder på grundlag af. Men det, der er vigtigt, er, at dem, der er meget fattige, altså ligger i gruppe 1 og gruppe 2, det, vi opererede tidligere med i Socialudvalget, er dem, man ligesom koncentrerer sig om af de meget alvorlige tilfælde.

Så jeg ved ikke rigtig, hvad man vil have, jeg skal sige, men jeg mener også, det er vigtigt, at fattige får det bedre.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Tak for det. Der nåede at komme et enkelt spørgsmål fra Peter Thiele på falderebet.

Peter Thiele (F): Jeg vil ikke gentage hele spørgsmålet, bare bede, om ordføreren ikke vil svare på de spørgsmål, jeg stillede her i sidste runde.

Finn Rudaizky (O): Jamen jeg vil godt sige, at jeg læser det faktisk på den måde, som jeg har formuleret og udtrykt det heroppefra, men hvis det skal forstås på en anden måde, så er det jo fint. Så kan jeg bare ikke forstå, hvorfor man lægger så stor vægt på Enhedslisten og på, at det skal afspejle københavnernes stemmeafgivning. Hvorfor siger man så ikke bare, at det her drejer sig om, at vi gerne vil have et bredt forlig i Borgerrepræsentationen, på samme måde som Socialdemokraterne har sagt det? Jeg synes, at man udtrykker det temmelig tvetydigt.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Så er der ikke flere. Vi siger tak til ordføreren og giver ordet til den næste, og det er Mogens Lønborg, værsgo.

Mogens Lønborg (C): År efter år går vi Konservative til budgetforhandlingerne med en meget klar prioritering: Forrest i køen står de svageste medborgere. Hvis det var en prioritering, som de tre

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

røde partier havde haft igennem årene, hvor de har haft flertallet herinde, så havde forholdene for de dårligst stillede i København set meget, meget anderledes ud.

Kære røde partier! I har flertallet, I har haft flertal gennem år for at få bygget boliger til de psykisk syge, for at få bygget boliger til de handicappede, for at afhjælpe elendighed for socialt udsatte børn osv. osv. Og alligevel må vi konstatere, at de sociale problemer i denne røde by, hvor flertalspartierne taler om, at de vil de svageste det bedste, er enorme.

Må jeg også minde om, at i forrige periode blev der indgået en budgetaftale, som jeg i hvert fald hårdt presset fik socialborgmesteren til at erkende i hvert fald var socialt mere ansvarlig end den året før. Den året før var Enhedslisten med i. Den, der var den mere socialt ansvarlige, var den, vi tre borgerlige partier lavede sammen med Socialdemokraterne, og hvor vi oven i hatten fik en skattelettelse. Den var socialt mere ansvarlig.

Jeg synes, det er tankevækkende, og det synes jeg et eller andet sted burde give anledning til nogle diskussioner internt i de røde partigruppевærelser, om ikke man har forsømt at sætte fokus på de allersvageste.

I sidste periode hørte jeg meget, meget sjældent den daværende overborgmester tale om de svageste og boliger til de svageste. Jeg hørte til gengæld overborgmesteren tale om boliger til de offentligt ansatte, politimanden og sygeplejersken og alt muligt andet, og de skulle i øvrigt bruge alle vore grønne områder i byen til formålet. Vi hørte aldrig nogen sinde for alvor overborgmesteren tale om, at nu skal vi altså også have boliger til de psykisk syge og de handicappede.

Jeg er rigtig glad for, og vi har en stor del af æren, vil jeg godt have lov at sige, for, at der år efter år er blevet sat flere penge af til det område, fordi vi kan da ikke være bekendt, at noget, som er en kerneopgave for kommunen, nemlig at skaffe boliger til de mennesker, løser vi ikke, samtidig med at vi snakker om alle mulige andre opgaver, f.eks. billige boliger til sygeplejerskerne m.fl.

Så jeg håber igen, at vi i budgetforhandlingerne kan få forbedret forholdene, at vi kan nå endnu længere med det, der burde være en menneskeret for de handicappede, for de psykisk syge, nemlig få en bolig, der er tilpasset til deres behov. Så det vil vi i hvert fald arbejde meget stærkt på i forbindelse med budgetforhandlingerne. Og så vil vi også gerne, om vi kan nå endnu længere, om vi kan nå en bedre social indsats for de udsatte børn.

Så vil jeg godt sige, at det jo ikke er penge, der gør det alene. Altså hvordan man lykkes med socialt arbejde, er jo først og sidst, hvordan man tilrettelægger det sociale arbejde. Nuvel, der skal selvfølgelig penge til, det ved vi alle sammen godt. Men der er i hvert fald ingen perspektiv i at sige o.k., vi er ikke lykkedes med den sociale opgave godt nok, send flere penge. Det er jo igen de røde partiers opskrift, måske ikke Socialdemokraternes helt så meget som venstrefløjens. SF'erne og Enhedslisten kender den melodi gang på gang: Send flere penge – især nok Enhedslisten. Det er altså ikke løsningen på nogen som helst problemer. Det kunne være, at man en gang imellem skulle stoppe op og se, om pengene bliver brugt godt nok.

Det fører til det næstsidste punkt, jeg lige vil sige, og det er, at vi vil også gå til budgetforhandlingerne med et indædt ønske om at kunne blive enige om, at socialforvaltningens økonomi bliver sat under lup med henblik på at sikre, at pengene bliver brugt bedst muligt. Det er ikke sikkert, at vi skal tilføre flere penge for at få en bedre social indsats. Det kan godt være, men det er ikke sikkert. Men hvis man altid tager det udgangspunkt, at en forbedret indsats kræver flere penge, så ved vi jo godt, hvad vej de offentlige udgifter går: De går kun én vej.

Til sidst vil jeg bare sige, at jeg håber selvfølgelig også på et samarbejde hen over midten om en budgetaftale. Vi nærer ikke på samme måde som SF det der brændende ønske om at få Københavns tredjestørste parti med. Jeg er ikke sikker på, at det nødvendigvis giver en bedre social profil. Men nuvel, hvis det gør det, jamen så er vi da ikke afvisende. Vi er meget samarbejdsorienteret, det har vi været altid. Vi kan gå ind for brede aftaler, hvor alle er med, og vi kan gå ind for nogle smallere. Det kommer helt an på, hvad der kommer til at stå i det papir, som vi til sidst måtte forhandle os frem til.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

Tak for ordet.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Tak for det. Dg der er indtegnet flere spørgere, og den første af dem er Lars Aslan Rasmussen, værsgo.

Lars Aslan Rasmussen (A): Ja, det var det der med, at de svage stod forrest i køen, når De Konservative kom til budgetforhandlingerne. Jeg vil gerne spørge, om Mogens Lønborg ikke kan bekræfte, at der er kommet flere fattige, ikke bare i København, men i Danmark under den borgerlige regering.

Lad os bare lade være med at snakke om ... vi har snakket om OECD's fattigdomsgrænse, som er, hvis man har under halvdelen af medianindkomsten. Så det er ikke et eller andet rødt noget, men det er OECD's egne tal, om Mogens Lønborg kan bekræfte det, om De Konservative vil gøre noget for at afskaffe starthjælpen og kontanthjælpsloftet, om det ikke er korrekt, at det bare gør folk endnu fattigere.

Så vil jeg også gerne spørge, når vi snakker om udsatte grupper, hvad De Konservative har tænkt sig at gøre på narkoområdet, om vi fortsat skal se narkomaner ligge og fixe i trappeopgange, eller om man rent faktisk vil gå skridtet videre og give nogle andre muligheder på det her område.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Inden jeg giver ordet til den næste spørger, skal jeg bede om, at vi taler om København og ikke om landspolitik.

Marialise Rømer (F): Jeg vil gerne spørge hr. Mogens Lønborg, om han mener, at det er København, som er skyld i, at flere familier er blevet fattigere og dermed bliver sat ud af egen bolig, at arbejdsløsheden er steget, at der er blevet flere psykisk syge, flere handicappede.

Ja, det var egentlig bare det, fordi det kan da godt undre mig lidt, hvis det er postuleringen.

Rikke Lauritzen (Ø): Jeg vil gerne sige tusind, tusind tak til den konservative ordfører, Mogens Lønborg. Jeg er såmænd blevet klogere i dag. Jeg var simpelt hen ikke klar over, at De Konservative var så stærke på den sociale profil og i virkeligheden var så meget, meget mere stærke på den sociale profil, end Enhedslisten var. Her har jeg gået rundt i en tåge og troet, det var lige omvendt, men det er så blevet klargjort.

Jeg blev dog ikke helt klar over, hvad det var Mogens Lønborg og hans mange, mange konservative fæller ovre i den konservative gruppe vil prioritere i det her års budget på det sociale område, bortset fra, at de gerne vil skære på socialforvaltningen.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Inden vi går over til besvarelse, skal jeg bede om, at spørgerne tegner sig under ordførerens svartale, og også sige, at ordføreren selvfølgelig ikke behøver at svare på mere end det, ordføreren har lyst til. Mogens Lønborg til besvarelse, værsgo.

Mogens Lønborg (C): Jeg vil starte med til Lars Aslan Rasmussen at sige, at det var sådan set alt sammen nogle landspolitiske emner. Nu er jeg ude i en valgkamp, så jeg er vant til at snakke landspolitik i disse dage.

Men det er klart, at starthjælp og al den slags ting er altså ikke noget, vi kan afgøre her i salen, ej heller fixerum. Jeg tror, de fleste i salen nok er bekendt med, hvad min holdning er til fixerum. Skulle jeg ende ovre i Folketinget, så kan jeg da garantere, at jeg meget gerne vil påvirke den konservative gruppe til at gå ind for det. Men vores partis officielle holdning er jo altså, at det ønsker man ikke.

Så vil jeg gerne til Marialise sige om fattige og om flere psykisk syge og flere handicappede, at jeg ikke har påstået, at det er de røde partiers skyld. Jeg har bare konstateret, at problemerne er enormt uløste, og hvis man havde prioriteret det med den vilje, man siger, man har, så ville det være løst for længe siden, fordi der er minsandten penge i Københavns Kommune. Vi har 25 pct. af alle kommu-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

nernes anlægsbudgetter. Der kunne være bygget mange boliger. Men der har i hvert fald siddet en SF-borgmester, som har tænkt på børn og børn og børn og børn i rigtig mange år, og derfor har SF måske ikke været helt fremme i skoene, når det gjaldt om at få penge til de dårligst stillede.

Hvis SF nu ændrede lidt stil, fornemmer man måske, så vil jeg da hilse det velkommen, fordi vi har i hvert fald altid stået på det punkt, at de grupper skal forrest i køen, så enkelt er det.

Så til sidst, ja, jeg ved ikke, om jeg kan afhjælpe Rikke Lauritzens sådan tågede fornemmelse af, hvem der er mest social. Altså i min optik har det da altid været Konservative, der har været mest interesseret i virkelig at afhjælpe sociale problemer ved et samfund, hvor man ikke bare skaber forsørgelse til alle mulige andre, man er med til, men det er en lang diskussion, til at producere sociale tabere. Altså et borgerligt samfund vil ikke på samme måde som en velfærdsstat, hvor alle skal gøres afhængige af indkomster, det er et samfund, som producerer rigtig mange socialt dårligt stillede mennesker. Men det er en lang ideologisk diskussion; den vil jeg gerne tage, men jeg tror ikke, tiden er til det lige i dag.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Vi går videre i spørgerækken, og den næste er Lars Berg Dueholm, værsgo.

Lars Berg Dueholm (I): Tak for det. Jamen jeg synes ikke rigtig, Mogens Lønborg svarede på det med fattigdomsgrænsen, så jeg kunne godt tænke mig at spørge Mogens Lønborg, om han i virkeligheden ikke kan bekræfte, at det, som den tidligere spørger spurgte til med OECD's fattigdomsgrænse, i virkeligheden betyder, at hvis jeg nu går ud og vinder i Lotto her i aften, så er Mogens Lønborg tættere på fattigdomsgrænsen, end han var i formiddags.

Jonas Bjørn Jensen (A): Nu har vi drøftet fattigdom flere gange i Socialudvalget, og Mogens Lønborgs holdning har heller ikke offentligt været til at tage fejl af. Så kunne jeg bare godt tænke mig at spørge De Konservatives ordfører, hvordan han vil hjælpe de svageste, når han nægter at anerkende økonomisk fattigdom.

Henrik Appel Esbensen (A): Tak skal du have. Tak, budgetordfører Mogens Lønborg.

Jeg har to spørgsmål. Det er især, hvad det er for nogle uløste problemstillinger, vi har i forhold til udsatte børn. Når du så har svaret på det, tænker jeg, om du kunne fortælle, hvad De Konservative konkret vil gøre ved denne problemstilling, og hvad grunden er til, at socialforvaltningen skal sættes under lup.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Så giver jeg ordet til Mogens Lønborg for besvarelse, værsgo.

Mogens Lønborg (C): Lars Berg Dueholm spørger til fattigdomsgrænsen. Jeg ved ikke, om jeg forstod spørgsmålet helt, om den er korrekt sat. Jeg synes ikke, spørgeren gjorde det helt klart, så hvis spørgeren lige må have lov til at præcisere, så vil jeg rigtig gerne gå ind i den dialog med Liberal Alliance... (*Afbrydelse af Lars Berg Dueholm*)... Jeg hørte det ikke på grund af al den støj, der var i lokalet.

Nu bliver der også fra Jonas' side spurgte til økonomisk fattigdom. Jeg synes, det er sjovt, at de røde partier alene er optaget af noget af det. Det er sådan en afledning, fordi de problemer, som vi som kommune har ansvaret for at løse, taler man ikke så meget om, hvorimod man så er enormt optaget af, for måske at dække lidt over alle de mange uløste problemer med boliger og det ene og andet, og taler meget om fattigdom, fordi man har fået nogle statistikker, der viser noget om fattigdom.

Jeg bliver nødt til at sige, at når de statistikker eksempelvis viser, at Ryvangskvarteret hører med til den mest fattige del af København, så er det bare, at man som almindelig, kritisk læser af alt stati-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

stisk materiale også bliver nødt til at være en lille smule usikker på, om validiteten nu også helt er i orden. Det er da klart. Det er den holdning, jeg har givet udtryk for utallige gange, indrømmet, i Socialudvalget. Men altså så længe man stadig væk boner ud med, at Ryvangskvarteret hører med til de fattiges kvarterer, så har jeg ikke den helt store tro på i hvert fald, hvordan fattigdommen er allokeret.

Jeg står ikke og benægter, at der er mennesker, som lever på et økonomisk meget, meget dårligt niveau, og det synes jeg er dybt beklageligt, og jeg vil rigtig, rigtig gerne, at de mennesker kunne blive selvforsørgende ved at få et job, og det er det afgørende, det kan vi gøre noget til i København. Det kan man gøre endnu mere til på Christiansborg. Der skal vækst i samfundet, der skal job, så man kan sørge for, at mennesker selv kan tage ansvar for deres eget liv, forsørge sig selv, fordi så er man ikke fattig i det her samfund. (*Lille pause*)...

Så med hensyn til socialforvaltningen: Jamen det, jeg blot mener, er, at der altid er god grund til en gang imellem at spørge sig selv, jeg kunne sådan set godt udvide det til andre forvaltninger bare ved at sige, det er sundt en gang imellem at kigge på, om man får mest mulig effekt ud af de penge, man bruger.

For nogle år siden rejste en hel masse af os sågar til USA for at være på kursus om Performance Management og effektivisering og alt muligt andet. Det var sådan set det, der var hype på det tidspunkt. Det håber jeg sådan set stadig væk, det er, fordi det er altid vigtigt, at man får mest mulig socialindsats for pengene, ligesom man får mest muligt miljø for pengene, som en Bjørn Lomborg engang sagde, meget kloge ord. Altså det er virkelig vigtigt, at vi får mest muligt ud af de penge, vi bruger på et givet formål.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Jeg skal sige, at det er rigtigt, at det er farligt at holde for lange kunstpauser. Så tror vi, at svareren måske er færdig.

Jeg skal bede om samlet, at både spørger og svarer prøver at undgå direkte tale.

Lars Aslan Rasmussen (A): Jeg har lidt svært ved at skelne mellem, hvornår man må snakke om landspolitik og københavnsk politik, fordi jeg synes, det overlapper hinanden. Nu spørger jeg alligevel om noget med fattigdom. Fordi Lars Dueholm gerne måtte, så gør jeg det også.

Jeg vil gerne spørge, hvad det er for nogle problemer, Mogens Lønborg mener, man dækker over ved at snakke om fattigdom. Jeg har ikke noget behov for at dække over noget. Det er det ene.

Så vil jeg gerne spørge, om man slet ikke mener, at regeringens politik med de her fattige, lad os bare diskutere, hvor mange fattige der er, men om det, at der er fattige københavnere, slet ikke har noget at gøre med regeringens politik, starthjælp, kontanthjælpsloft osv.

Marialise Rømer (F): Ja, vil hr. Mogens Lønborg anerkende, at SF sidste år var med til at lave et budget, hvor vi gav 180 mio. i drift til socialområdet. Det er den ene ting.

Den anden ting er, om hr. Mogens Lønborg mener, at det er en dårlig investering at investere i Københavns børn med henblik på at yde en forebyggende indsats.

Sidst, men ikke mindst: Fattige familier, som smides på gaden i København, hvor børn, mor og far står ude på gaden, berører det Socialudvalget i København eller ej?

Rikke Lauritzen (Ø): Jeg har stadig ikke helt forstået, hvad det var De Konservative prioriterede på socialområdet i det her budget.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Så skal jeg give ordet til Mogens Lønborg for besvarelse.

Mogens Lønborg (C): Jeg skal gøre det superkort.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

Til Lars Aslan Rasmussen vil jeg sige, jamen det, jeg synes, man dækker over, er, hvad det er for sociale opgaver, vi som kommune har pligt til at tage os af. Vi kan jo ikke afhjælpe fattigdom, vi kan ikke ændre på starthjælp og alle de der ting. Det er alt sammen landspolitik. Og det er jo et velkendt fænomen, at man i denne sal altid taler Christiansborg, hvis man selv har en måske lidt dårlig sag. Gad vide hvis, gud forbyde det, vi får en ny regering, om vi så pludselig vil høre noget helt andet fra denne her sal. Så vil man nok sidde og hakke på regeringen fremover, så det vil i hvert fald i det mindste være én god ting – også den eneste – ved at få et regeringsskifte.

Med hensyn til Marialise så kan jeg sige, at det da er rigtigt, at SF sidste år var med til en budgetaftale. Jeg konstaterer bare, at den, der var bedst socialt set, det var altså den, vi lavede uden jer. Det er jeg altså nødt til at sige. Og det fik jeg i hvert fald bekræftet af socialborgmesteren dengang.

Med hensyn til børn, jo selvfølgelig er det godt at prioritere børn. Jeg tror, at alle, der har siddet med ved budgetforhandlingerne i den sidste valgperiode, udmærket godt ved, at SF's daværende børnebormester var måske lidt mere optaget – lad os nu sige det pænt, nu er den pågældende borgmester ikke i salen mere – af at skaffe budgetter til børneområdet end socialområdet.

Til Rikke Lauritzen: Psykisk syge, handicappede, socialt udsatte, misbrugere...

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Så skal jeg give ordet til borgmester Mikkel Warming for spørgsmål.

Borgmester **Mikkel Warming**: – Som godt kan lide at blive citeret, men dog helst vil citeres korrekt.

Det er fuldstændig korrekt, at det budgetforlig, de borgerlige lavede for 2009 med Socialdemokraterne, var væsentligt mere socialt godt end det budgetforlig for 2008, som S, SF og R lavede, men jeg sammenligner ikke med det hverken før eller efter, bare lige det er ikke det bedste, der har været, men det var bedre end det året før, det er jeg helt enig i. Og det sagde jeg overhovedet ikke presset, det sagde jeg med det samme og meget højt.

Derudover skoser Mogens Lønborg de røde partier og særlig Enhedslisten for det sociale områdes sørgelige tilstand. Hurtigt spørgsmål: I de 9 år, Mogens Lønborg har været medlem af Borgerrepræsentationen, hvor mange budgetforlig har De Konservative indgået i, og hvor mange har Enhedslisten indgået i i forhold til, hvem der har ansvaret for hvad?

Og så savner Rikke Lauritzen, er jeg sikker på, stadig konkrete svar på, hvor det er De Konservative faktisk konkret prioriterer andet end nogle overskrifter, som ingen kan være uenig i, f.eks. at man skal gøre noget for psykisk syge. Hvad vil De Konservative konkret foreslå?

Henrik Appel Esbensen (A): Jeg er ked af, at budgetordfører Mogens Lønborg gjorde det så kort sidste gang, at hr. Mogens Lønborg glemte at besvare mit spørgsmål om de udsatte børn i socialforvaltningen, og hvad De Konservative konkret har tænkt sig at gøre ved denne problemstilling, som hr. Mogens Lønborg påpeger, der er.

Mogens Lønborg (C): Tak for spørgsmålene.

Jeg er glad for, at socialborgmester Mikkel Warming præciserede, at det er korrekt, hvad jeg citerede, at det var en sammenligning med budgetaftalen året før. Så det er udmærket lige at få det på plads.

Men jeg vil da så også sige, at jeg husker endnu, at ved pressemødet, da vi så lancerede den her fantastiske sociale budgetaftale, stod SF's daværende børnebormester og talte om, at det var en social massegrav. Hvor har man hørt det mange gange fra nogle venstrefløjspartier, når de var udenfor, at det var en social massegrav, vi var i gang med at lave her i København. Det husker jeg tydeligt, jeg glemmer det sådan set aldrig, tror jeg. Det er retorikken nogle gange, når bølgerne går højt på venstrefløjen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

Nu bliver der spurgt til, hvilken prioritering. Jeg tror, jeg har sagt det, men jeg siger det igen: Boligområdet, boliger til psykisk syge, boliger til handicappede. Det er helt, helt afgørende, det er en menneskeret, det er en fundamental ting, og det har vi en forpligtelse til. Vi er ikke helt i mål med det endnu, vi er bedre, erkendt, og jeg anerkender socialborgmesterens indsats på det område også. Vi skal bare længere endnu.

Så med hensyn til udsatte børn: Ja, bare jeg vidste, hvordan vi løste problemet med udsatte børn. Det tror jeg ikke nødvendigvis, vi politikere bare sådan lige har patentopskriften på. Det, jeg har sagt, er, at jeg vil rigtig gerne give De Konservatives tilsagn om at fokusere på det, om nødvendigt også sætte flere penge af til det, men jeg tror ikke engang de, der er uddannet inden for det område, har nogen patentopskrift på, hvordan man løser det.

Og jeg vil ikke kloge mig på, hvordan man løser de problemstillinger, men jeg vil gerne være med til at prioritere det, og jeg vil gerne være med til at følge det tæt og også kritisk i forhold til, om vi nu gør det på den rigtige måde.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Så siger vi tak til Mogens Lønborg. Jeg skal give ordet til Henrik Appel Esbensen, værsgo.

Henrik Appel Esbensen (A): Det kan lyde lidt som en vittighed i disse valgkampdage, men derfor vil jeg alligevel fastholde, at tillid og samarbejde giver de bedste resultater. Men o.k., jeg taler heller ikke så meget om kampen om en borgerlig-liberal eller en social styring af vores land. Jeg taler om samarbejde mellem os her på Rådhuset og de bosteder for voksne, vi har her i kommunen. Det samarbejde gælder en stor gruppe mennesker, som er fuldstændig afhængige af kommunens tilbud, og det omfatter også de mange mennesker, som arbejder på bostederne.

For et års tid siden foreslog Socialdemokraterne, at alle bosteder skulle kvalitetsmærkes. Det indebærer et samarbejde om at højne standarden og derefter fastholde eller yderligere forbedre forholdene på bostederne.

Forslaget resulterede i et pilotprojekt på tre bosteder, og det har været en bragende succes, fremgår det af evalueringsrapporten fra socialforvaltningen. De tre steder er nu kvalitetsmærket, og der er al mulig grund til at fortsætte og få kvalitetsmærket resten af bostederne.

Både forvaltningen, medarbejderne og lederne har været meget tilfredse med forløbet. De har sammen afdækket svagheder i bostederne, og de har gennem samarbejdet rettet op på svaghederne, så alle parter nu er tilfredse.

Vi har set det modsatte, når vi har indført mere kontrol. Folk får en følelse af at være mistænkt for at gøre noget forkert, når de bliver kontrolleret. Men her oplevede både ledere og medarbejdere et tillidsfuldt og konstruktivt samarbejde om at nå op på den standard, der kræves for at have en kvalitetsmærkning. Og det, de skulle leve op til, var altså ikke bare tilfældige kriterier. Det var krav, som var udarbejdet af chefer i forvaltningen plus medarbejderne selv og lederne.

Der er al mulig grund til at fortsætte arbejdet med at kvalitetsmærke vores bosteder. Det giver langt bedre bosteder, både for beboerne, deres pårørende og for medarbejderne og lederne. Faktisk viser evalueringsrapporten, at det går så godt med samarbejdet om at kvalitetsmærke, at kvalitetsmodellen i vidt omfang kan træde i stedet for det social- og sundhedsfaglige tilsyn. Socialdemokraterne er fuldstændig enige, tillid og samarbejde er meget bedre end kontrol.

Så er der et andet emne. Det handler også om at samarbejde. Vi skal have et endnu tættere og mere koordineret samarbejde om at hjælpe de allersvageste medborgere, dvs. hjemløse og andre udsatte grupper. Det handler om, at det f. eks. ikke nytter, at Jobcentret indkalder et menneske, som er alvorligt psykisk syg, til møde op på arbejde eller til samtale. Det er bare at invitere folk til et nyt nederlag.

Her er det helt andre tilbud, der skal på banen, og det sikrer vi ved at øge samarbejdet mellem socialforvaltningen og beskæftigelses- og integrationsforvaltningen. Derfor er det meget lykkeligt, at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

flertallet i Borgerrepræsentationen allerede har ytret sig positivt i forhold til Socialdemokraternes forslag om netop samarbejdet mellem beskæftigelses- og integrationsforvaltningen og socialforvaltningen. Det kan syne af så lidt, men betyder så meget for de udsatte, og nu kan kommunen så bruge sine ressourcer mere hensigtsmæssigt.

Sluttelig håber jeg, at de kommende budgetpartier også vil bakke op om forslaget om mikrolån og øget støtte til udsatte og marginaliserede unges uddannelsesstart.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Vi siger tak til den socialdemokratiske ordfører. Der er ikke nogen, der har tegnet sig for korte bemærkninger eller spørgsmål, og derfor går vi videre i ordfører-rækkefølgen, og den næste er også socialdemokrat, Det er Jonas Bjørn Jensen, værsgo.

Jonas Bjørn Jensen (A): "Mennesker med handicap skal have lige muligheder". Sådan står der i de generelle principper for FN's handicapkonvention. Det er en konvention, der skal sikre, at mennesker med handicap bliver behandlet med anstændighed og værdighed, og ikke mindst sikres en række rettigheder i forhold til ikke-diskrimination, tilgængelighed til bolig, uddannelse og en række flere forhold i livet.

Danmark har underskrevet konventionen, og det i sig selv er et stort skridt i den rigtige retning. Det er så vores opgave sammen med staten, regionerne og de andre kommuner at leve op til konventionen. Det kan man arbejde for på mange måder. Vi har i hvert fald set, hvordan det ikke skal gøres. Der skal man blot rette blikket mod Ikast-Brande kommune og deres borgmester, Carsten Kissmeyer, der flere gange har omtalt mennesker med handicap som en gruppe, der svømmer i særbehandling og gunstige økonomiske forhold. Ikke så overraskende er udtalelsen fra en Venstremand, for den er rimeligt verdensfjern.

Selv om jeg synes, det går godt her i København, så er vi ikke færdige med at sikre, at borgere med handicap kan få adgang til en tidssvarende bolig, der lever op til de behov, mennesker med handicap har. Det er tit vi både i Socialudvalget og her i salen godkender sager om opførelse eller renovering af boliger til mennesker med handicap. Det er en udvikling, som vi vil fortsætte med, indtil ventelisterne til en handicapvenlig bolig er bragt i bund.

Men lige muligheder handler om mere end at få et sted at bo. Lige muligheder handler også om ikke at blive diskrimineret på grund af sit handicap. I det forgangne år har vi flere gange kunnet læse om mennesker med handicap som en økonomisk byrde og som en direkte årsag til, at folkeskoler i små byer må lukke. Vi har også hørt historier om mennesker i kørestol, der bliver overfuset, blot fordi de sidder i kørestol. Eller mennesker med andre synlige handicap, der bliver skældt ud i supermarkederne, fordi det jo er deres skyld, at børnene på normalområdet skal døje med forældede historiebøger og andre besparelser.

Derfor vil vi i København kæmpe for, at det aldrig bliver hverdag for mennesker med handicap at blive hetzet, omtalt grimt i medierne eller overfuset, når de bevæger sig rundt i byen. Vi har derfor sammen med De Radikales borgmester, Anna Mee Allerslev, taget initiativ til en styrket indsats mod hatecrimes imod mennesker med handicap. Det er et arbejde, vi vil fortsætte med, indtil vi ikke længere hører historier om mennesker med handicap, der bliver diskrimineret på gaderne i København.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Tak til ordføreren. Der er ingen, der har ønsket korte bemærkninger eller spørgsmål til ordføreren, så vi går videre i talerrækken. Vi går over til et nyt udvalgsområde, og det er Teknik- og Miljøudvalget. Den første ordfører her er den socialdemokratiske, Lars Weiss, værsgo.

Lars Weiss (A): Tak.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

I min budgettale sidste år havde jeg overskriften Færdiggørelse af byen. Det er den så nu, alt er fint og fornemt, der er ikke mere at gøre, kast bare et blik ud over Rådhuspladsen. Nej, sådan er det selvfølgelig ikke. Byen er en levende organisme, der hele tiden udvikler sig.

Under højkonjunkturen frem til 2009 blev der i en længere årrække kun opført ganske få almen-nyttige boliger i København. Med nedgangen i grund- og byggepriserne er det nu igen muligt at bygge almene boliger inden for det maksimumsbeløb, som staten afsætter. Det er en af Socialdemokraternes prioriteter i det her budget. Vi skal leve op til intentionerne om en mangfoldig by med plads til mennesker med almindelige indkomster. Der skal bygges nye almene boliger. Det gælder både i den eksisterende by og i de nye byudviklingsområder. Eksempelvis skal et af de største byudviklingsprojekter i byens historie, Nordhavnen, forvandles til en moderne bydel med boliger og erhverv. I første etape, Århusgadekvarteret, opføres 350.000 etagekvadratmeter. Heriblandt skal vi selvfølgelig også have almene familieboliger.

I den eksisterende by har vi boligområder, der slås med særlig store udfordringer. I de ti særligt udsatte områder kræves der en ekstra indsats, hvis vi skal sikre sammenhængskraften i København. Med de boligsociale helhedsplaner kan vi modvirke tendensen til social splittelse og isolation samt sikre bedre integration.

I samme boldgade ligger den kommunale medfinansiering til forbedring af infrastrukturen i de udsatte boligområder. Ghettoerne skal åbnes op, der skal skabes forbindelser og koblinger til grønne og rekreative områder i de udsatte byområders nærområder. Det skal bl.a. medvirke til, at det bliver mere attraktivt at bo i de pågældende områder.

Og nu til noget helt andet. 2. juli i år oplevede vi i København et af de værste skybrud nogen sinde. Gader og veje, kældre og forretningslokaler, boliger og varelagre stod under vand. Forsikringselskaberne har gjort skaderne op til i omegnen af 5 mia. kr. I fremtiden har vi udsigt til, at sådanne hændelser vil indtræffe oftere og oftere. Derfor er vi allerede nu nødt til at tage hul på de første initiativer i den klimatilpasningsplan, Borgerrepræsentationen vedtog den 25. august i år. Vi skal i gang med de nødvendige anlægsinvesteringer, og vi skal have etableret et effektivt beredskab, der kan mindske konsekvenserne af kommende voldsomme skybrud.

Når gaderne så er blevet tømt for vand, kan vi passende sikre, at det kommunale gadenet har en kvalitet, så byens borgere og vores gæster oplever en by, der er indbydende, og hvor henkastet stor- og småskrald ... (*Lyddufald*)

... har vi også en støjhandlingsplan. Ca. 60.000 boliger udsættes om natten for et støjniveau, der ligger ud over det acceptable. Mange af byens skoler udsættes for utilfredsstillende støjgener. Ved udlægning af støjdæmpende asfalt, ved indgåelsen af partnerskaber med boligejere og ved investeringer i støjdæmpende initiativer ved skolerne kan vi tage et vigtigt skridt i retning mod vores mål i miljømetropolen og gøre København til en af verdens reneste og sundeste storbyer.

Samlet set kan vi sige, at vi skal sikre en hel og sammenhængende by, en by, der fungerer, en by, hvor vi på tværs bor og lever med hinanden, en by, hvor vi fra bystyret sikrer de bedste forudsætninger for, at borgernes liv kan udfolde sig. Eller sagt endnu mere prosaisk: Hermed de socialdemokratiske prioriteringer på teknik- og miljøområdet.

Tak for ordet.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så er der tegnet i hvert fald to for korte bemærkninger og spørgsmål. Den første er Morten Kabell, værsgo.

Morten Kabell (Ø): Tak til Socialdemokratiets ordfører for visionerne på teknik- og miljøområdet. Man kan vel roligt tillade sig at sige, at de var meget overordnede og meget, meget lidt konkrete. Derfor kunne jeg godt tænke mig, om ikke ordføreren ville være så venlig over for os andre at uddybe

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

nogle af de områder, man rent faktisk har tænkt sig at gå ind i, idet vi må sige, at klimatilpasningsplaner og flere boliger i den grad er meget overordnet.

Samtidig kunne jeg godt tænke mig at høre ordførerens svar på, hvordan han får klimatilpasning til at passe sammen med det parkeringsforlig, man lige har indgået, idet flere biler i byen, mere trængsel, flere parkeringspladser jo næppe er foreneligt – det kunne jeg godt tænke mig at høre ordførerens reaktion på – med ønsket om en begrønning af byen, grønne områder og på den måde nedsivning af regnvand i stedet for at lade det flyde igennem Københavns gader.

Bo Normander (B): Ja, det er i forhold til klimahandlingsplan. Der kunne jeg godt tænke mig at høre fra ordføreren noget lidt mere konkret måske, og her tænker jeg på LAR – altså ikke larm, men LAR, Lokal Afledning af Regnvand – om det er noget, som Socialdemokraterne har tænkt ind.

Jakob Næsager (C): Tak til den socialdemokratiske ordfører for fremlæggelse af visionerne. Jeg bemærkede, at der var visioner for Nordhavnen. Hvad vil Socialdemokraterne gøre for, at vi får sat skub i en ny metrolinje i forbindelse med budgetforhandlingerne? Det er vel forhåbentlig en forudsætning, at vi får metro til Nordhavnen for at få den udbygning, som er tilsigtet.

Derudover ønskede den socialdemokratiske ordfører, at vi fik mindre støj i København om natten. Betyder det, at nogle af de mange events, der er i København, ikke skal have tilladelse fremover, og betyder det en ændring i Distortion f.eks.? Jeg forstod også, at ordføreren ønskede et renere København; så kunne vi slå to fluer med et smæk.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så giver vi ordet til ordføreren for at besvare spørgsmål, værsgo.

Lars Weiss (A): Enhedslistens Morten Kabell spørger, hvordan det her kan blive mere konkret. Morten Kabell kender lige vel de budgetforslag, der er fremlagt fra Teknik- og Miljøudvalget, hvor almene boliger er to grundkapitaltilskud til de første 250 nye boliger i næste budgetår, hvoraf godt halvdelen skulle være i Nordhavnen.

I forhold til det her med klima og parkering og flere biler er det jo det, som Enhedslisten har misforstået fra start. Det er ikke for at trække flere biler til. Det er for at skaffe p-pladser til de biler, som københavnere allerede har. Der, hvor vi har anlæg og flere p-pladser, er de områder af byen, hvor belægningsprocenten om aftenen og om natten, det vil sige, når københavnernes egne biler holder der, ligger over 90 og i nogle tilfælde over 100.

Bo Normander spørger i forhold til lokal afledning af regnvand. Det indgår i dag i alle de lokalplaner, som vi vedtager i Teknik- og Miljøudvalget ... jeg vil lige høre, om den tikker ned?

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Ja, det gør den, du fortsætter bare.

Lars Weiss (A): Så der går jeg ud fra, at Bo Normander også i det daglige arbejde i udvalget er klar over, at det arbejder vi aktivt med.

Jakob Næsager spørger til Nordhavnen og metro. Ja, den næste udvidelse af metroen skal gå til Nordhavn. Det var det korte svar.

Der er også finansieringsmuligheder i samarbejde med By & Havn. Det ligger nok ikke lige om hjørnet, vi skal lige have bygget den første, men når det udvider, så er det til Nordhavnen.

Med hensyn til støj og events: Nej, vi vil ikke forbyde Distortion. Det er den daglige støj fra den meget trafik, der er i København, som vi vil sænke. Det er de boliger, der ligger tæt op til trafikårene, hvor det er dag ud og dag ind eller nat ud og nat ind, der bliver plaget af støj. Den lille uge, som en Distortionfest varer, er ikke det, jeg betragter som permanente støjgener.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 5. september 2011**

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Tak for det. Så tager vi en ny spørgerunde.

Morten Kabell (Ø): Jeg takker ordføreren for svaret og kan da også være enig med ordføreren i, at støj nok ikke handler om Distortion, men handler om den generelle trafikstøj.

Så undrer jeg mig en anelse og kunne godt tænke mig ordførerens uddybning af, hvordan den politik hænger sammen med Socialdemokratiets afvisning af generelt at sænke hastigheden i København, idet vi jo ved, at trafikshastigheden er en af de medvirkende faktorer til støj i gadebilledet og dermed er en af de allerstørste belastninger for skoler, institutioner og boliger i kommunen.

Samtidig kunne jeg rigtig godt tænke mig – hvis vi vender tilbage til klimaforholdene – om ikke ordføreren vil være så rar at forholde sig til det faktum, at mere plads til biler også giver mulighed for flere biler i byen og dermed, at vi rent faktisk ser resultatet, det viser alle undersøgelser, at mere plads til bilerne i byen også skaber flere biler i byen og dermed mere støj og mindre mulighed for at lave de klimatilpasningstiltag, vi alle sammen ved er nødvendige.

Jakob Næsager (C): Jeg fik ikke svar på mit spørgsmål, om Socialdemokraterne agter at benytte budgetforhandlingerne til at få sat skub i en ny metrolinje, f.eks. til Nordhavnen.

Derudover kunne jeg godt tænke mig at vende lidt tilbage til det her med klimatilpasningsplanen. Har Socialdemokraterne konkrete forslag til, hvordan vi undgår, at Lyngbyvej bliver oversvømmet tre gange på et kalenderår?

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så tager vi en svarrunde.

Lars Weiss (A): En generel nedsættelse af hastigheden i byen fra 50 til 40 km i timen vil også betyde, at der kommer langt, langt mere tomgangskørsel i byen. Det vil betyde, at bilerne er der i længere perioder.

Og endnu en gang i forhold til denne her med p-pladserne: Det drejer sig om knap 1.700 pladser til de biler, som københavnernes allerede har i forvejen. Om de holder i anden position i en gade ude på Østerbro, eller om de holder på en p-plads, der er lavet til dem, gør ikke, at bilen forurener hverken mere eller mindre.

Jakob Næsager spørger, om vi vil bruge budgetforhandlingerne i forhold til at starte en udvidelse af metroen til Nordhavn. Selv om vi har en sund økonomi i København, tror jeg godt, jeg kan garantere, at vores anlægsbudget i Københavns Kommune ikke alene kan bære en udvidelse af metroen. Så nej, det er ikke et emne, vi vil tage op i budgetforhandlingerne.

Så spurgte Jakob Næsager om klimatilpasning, bl.a. om Lyngbyvej skulle sikres mod fremtidige oversvømmelser. Jeg har set, at teknik- og miljøborgmester Ayfer Baykal har været ude med et forslag til et ekstra dræn og kloaktunnel fra Lyngbyvej ud i Nordhavnen til i omegnen af 100 mio. kr. Der vil jeg sige, at for Socialdemokraternes vedkommende er det måske fornuftigt, men vi vil vælge at prioritere bygninger, dvs. de almindelige husejere, forretningsdrivende og deres lagerområder, før det er Lyngbyvej, der bliver tømt for vand, når der skal sættes ind over for følgerne af skybrud.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Der er ikke flere, der har tegnet sig for spørgsmål til ordføreren. Vi siger tak til Lars Weiss og går videre i ordførerrækkefølgen. Den næste er Iben Wiene Rathje fra SF.

Iben Wiene Rathje (F): København er i vækst, og det siger sig selv, at vi skal bruge masser af penge på at bygge daginstitutioner og skoler. Men der er også råd til andre presserende opgaver, og det skal der også være, for København er noget særligt, ikke alene fordi vi kan noget særligt som hoved-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

stad, men også fordi vi har særlige udfordringer i forhold til klimatilpasning og sociale forhold. Derfor fortjener København også ambitiøse og visionære politikere. Vi vil godt fremhæve tre punkter.

Vi har alle sammen på tværs af partier sat os for, at København skal være verdens første CO₂-neutrale hovedstad. Vi er i fuld gang med det. Der kommer til at skyde vindmøller op de kommende år, og vi har besluttet, at det skal være slut med benzin- og dieseldrevne biler i kommunens drift.

SF vil fokusere på at fortsætte arbejdet med at udvikle København som cykelby. Vi er meget optaget af infrastruktur for cykler og fodgængere, fordi vi tror på, at indretning af byen har betydning for det valg, som københavnerne træffer. Indretter vi byen til biler, så får vi flere biler.

Vi prioriterer rigtig højt i år sikre skoleveje. Det er virkelig højt på vores ønskeliste, fordi det er næste generation, der lærer, hvordan man gebærder sig i trafikken.

Men ligeegyldigt hvor hårdt vi arbejder på at blive den første CO₂-neutrale hovedstad, så er vores klima under forandring. Ekstremregn har inden for de sidste par år ramt København flere gange. I juli var det det værste. København var oversvømmet, og jeg tror, mange københavnere aldrig vil glemme de regnskyl, vi havde i år.

Det gør også, at københavnerne har en forventning til os. Derfor kan vi ikke forestille os en budgetaftale, der ikke prioriterer håndtering af ekstremregn ekstremt højt. Det handler ikke bare om beredskab, at klimasikre København. Det betyder, at infrastrukturen skal kunne håndtere ekstreme regnskyl, uden at københavnerne får vand i kælderens.

Borgmester Ayfer Baykal har førhen fremlagt konkrete projekter, som er lige til at gå i gang med. Det summer sig op til et par hundrede millioner kroner. Det kan virke som mange penge, men set i lyset af de milliarder, der blev sat til under sidste regnskyl, så mener vi faktisk, at det er det eneste fornuftige at gøre. Vi mener ikke, der er nogen undskyldning for ikke at prioritere at sikre København mod skybrud, som vi vil opleve mere og mere i fremtiden.

De udsatte byområder er også et meget vigtigt indsatsområde for os. København bliver på mere end én måde fattig at leve i, hvis vi ikke får alle med. Det kan ikke være rigtigt, at mange mennesker lever dårligt og isoleret, som tilfældet rent faktisk er. Og den utryghed og kriminalitet, der er flere steder i byen, er både uacceptabel og helt ubærlig. Det kan og skal vi gøre noget ved.

Vi vil gøre det ved at investere i at gøre de udsatte byområder mere attraktive og få dem til at hænge bedre sammen med resten af byen. Vi vil sikre, at flere får job, og det her arbejde med de udsatte områder råber på en indsats på tværs af forvaltningerne. I SF er vi 200 procent klar til budgetmæssigt at prioritere, at vi kan gøre en markant forskel i de kommende år i udsatte byområder. Mange flytter til vores by hver eneste dag. Det er helt urimelig svært at vælge, fordi alle byområder skal have noget at byde på og har noget at byde på.

Til sidst: Der er nogle, der siger, at vi har en god økonomi i København, men det er en sandhed med modifikationer, når den samlede vedligeholdelsesgæld er på omkring 5 mia. kr. Derfor blev vi meget glade forleden, da vi så et debatindlæg skrevet af Mogens Lønborg, hvori han beskrev, at der faktisk var mange vigtigere ting end skattelettelser. Jeg var også rigtig glad for at høre Susanne Møller fortælle, at vedligehold rent faktisk kan være vigtigere end marginale skattelettelser.

Det er vi meget enige i. Vi vil gerne prioritere vedligehold af skoler og vejbrønde og er glade for, at vi i det kommende år får et servicemåltal, der kan gøre, at vi rent faktisk kan vedligeholde vores by og investere i den. Det er en historisk chance, vi har nu, og jeg tror, at københavnerne er helt med på den tankegang, at vi ikke skal miste den chance for at investere i vores by og i fremtiden...

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Ja tak, tiden er gået. Der er en enkelt spørger, det er Jakob Næsager, værsgo.

Jakob Næsager (C): Tak for det og tak for svarene.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 5. september 2011**

Ordføreren omtalte en skybrudsplan, og at der er behov for 100-200 mio. kr. til at løse problemerne. Hvilken rolle spiller Harrestrup Å-projektet i det her? Er det derfra pengene skal findes, eller skal Harrestrup Å-projektet fortsætte uændret?

Mit andet spørgsmål er parkeringsbehovet, som ordføreren ikke ønskede at løse af frygt for, at der kom flere biler. Hvordan forholder ordføreren sig til, at der i nogle parkeringsdistrikter er solgt og modtaget penge for mere end 1.000 flere parkeringslicenser, end der er parkeringspladser?

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så giver vi ordføreren ordet, værsgo.

Iben Wiene Rathje (F): Harrestrup Å-projektet er en del af den klimatilpasningsplan, som vi foreslår udmøntningen af. Harrestrup Å er jo et område med store problemer med regnvand, og genopretningen skal være med til at sikre, at det område ikke har så store problemer med vand i kældrene. Så det er en del af det.

Med hensyn til, at vi har solgt parkeringslicenser: Vi har ikke solgt noget. Vi har givet en rabat til nogle borgere, der ønsker at bruge en parkeringsplads til den bil, de har. Det er ikke nogen parkeringsplads, vi har solgt, fordi vi har ikke så mange, at vi kan sælge dem til borgerne. Så vi har ikke noget problem med, at der ikke er plads til de borgere, der har fået en rabat på at lade deres bil holde nede i gaden.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Der er to nye spørgsmål.

Lars Weiss (A): Jeg har et spørgsmål til Iben Wiene Rathje angående SF's definitioner af, hvad der er kommunale kerneydelser inden for det her område.

Hvordan vil SF vægte gaderenhold i forhold til nogle af de cykelinitiativer, der har været, såsom fodstøttehvilere og skraldespande, der står lidt på skrå, så man kan kaste i dem, mens man ræser forbi på cykel? Hvor ligger SF's prioritering i den sammenhæng? Er det de her mere kulørte cykelinitiativer, eller er det gaderenhold?

Jakob Næsager (C): Det er i relation til det svar eller ikkesvar, som blev givet om parkering. Der tales om en parkeringsrabat. Vil ordføreren ikke anerkende, at man for en parkeringslicens må betale 695 kr., og at der er solgt 1.000 flere parkeringslicenser på Indre Østerbro, end der er parkeringspladser?

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så tager vi en svarrunde.

Iben Wiene Rathje (F): På cykelområdet prioriterer vi cykelstier og sikre skoleveje. Det er det fokus, vi har.

Og vi prioriterer også renhold, det vil vi også gerne prioritere. På renhold går vi også ind for, at der er kreative løsninger, som kan gøre, at borgerne bliver inddraget i renholdet, sådan så det bliver bæredygtigt, i stedet for at man kun skal samle affald op.

Til Jakob Næsager: Jeg anerkender, at der er blevet solgt flere parkeringslicenser, end der er parkeringspladser. Jeg ser bare ikke noget problem i det, fordi det er en rabat. Til en meget billig penge kan de få lov til at holde med deres bil på vores fælles arealer. Det ser jeg ikke noget problem i.

Jeg håber, det var svar på Jakob Næsagers spørgsmål.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så er spørgsmål og svar afsluttet. Vi vil sige tak til ordføreren og går videre til næste ordfører, som er Enhedslistens Morten Kabell, værsgo.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

Morten Kabell (Ø): Tak for det.

Den forhåbentlig snart forhenværende borgerlige regering har gennem mange år lagt meget snærende bånd på kommunens budget. Det er banal snak i dette rum. Især driftsbudgetterne har måttet holde for, og resultatet ses jo tydeligt.

På anlægssiden er der bedre råd til at investere, sikre fremtidens velfærd, sikre, at byen hænger sammen og udvikler sig i overensstemmelse med de mål, Borgerrepræsentationen har stillet op. Det vil i nogen grad være temaet for denne tale. Sidste år har vi desværre set Borgerrepræsentationens flertal bevæge sig i den modsatte retning, hvor de opstillede mål direkte modarbejdes af den vedtagne politik.

Et godt eksempel er klimaforandringerne, som vil betyde flere kraftige regnskyl af den slags, som vi har oplevet denne sommer. Derfor bliver vi nødt til at skabe flere grønne områder i byen, ikke kun fordi det er rekreativt og dejligt, men også fordi det giver vandet et sted at løbe hen, så vi undgår oversvømmelser og ødelæggelser. Græs, grus og grønne områder er fremtiden, og det bliver nødt til at være på bekostning af biler og beton.

Derfor er det også den helt forkerte vej at gå, når et flertal af Socialdemokraterne, De Radikale og de borgerlige beslutter sig for at lave endnu flere parkeringspladser i gadeplan. Ud over at bilerne i forvejen fylder alt for meget i det offentlige rum, så vil den ekstra asfalt og beton også gøre, at vi vil opleve endnu større problemer med oversvømmelser i fremtiden.

I stedet vil Enhedslisten også i budgettet og i det generelle arbejde for udbredelsen af grønne byrum. Lommeparker, storbyhaver og hvad vi ellers kalder det, og andre grønne områder, træer i gaderne, grønne tage osv. er vejen frem, også når det koster penge i anlægsbudgettet i kommunen.

En aktiv investeringspolitik er også en måde at komme ud af krisen på. Klimarenovering af kommunens bygninger skaber arbejdspladser i København, og den vej skal fortsættes og udbygges med budgettet. For vi skaber arbejdspladser og mindsker den arbejdsløshed, det private arbejdsmarked har skabt, vi mindsker CO₂-udslippet og reducerer kommunens brug af verdens ressourcer, og vi sparer penge til gavn for den overordnede driftsøkonomi, et veritabelt Kinderæg for København.

En aktiv investerings- og anlægspolitik må også betyde et stop for udlicitering. Pengene ligger faktisk bedst i københavnernes fælles lommer. De skal ikke bruges på at hælde i forskellige store firmaers aktionærers lommer.

Vi skal ikke mindst derfor fastholde kommunens egen driftsorganisation, som skal styrkes og ikke svækkes i denne tid. Vi har brug for pengene til at sikre arbejdspladser i kommunen.

I Borgerrepræsentationen har vi i enighed vedtaget, at 50 pct. skal cykle til arbejde og studier i 2015. Og godt nok ser det ud til, at vi får god hjælp af en kommende regering til at indføre en betalingsring, men på kommunens egne indsatser mangler der fortsat en del.

Enhedslisten vil prioritere at få finansieret cykelpakkerne IV og V. Vi vil færdiggøre Nørrebrogades 2. etape. Vi skal sikre skolevejene, så de ikke kun er gode at færdes på bag rattet på en bil.

Vi skal have fat i konkrete forbedringsprojekter i bydelene, som det f.eks. er tilfældet, når vesterbroerne kommer med et meget legitimt ønske om at få gjort noget ved Gasværksvej.

At have en sikker skolegang er også at slippe for trafikstøj. Alt for mange elever og børn i institutionerne er – ligesom en alt for høj del af københavnernes generelt – plaget af sundhedsskadelig støj fra trafikken. I TMU's budgetønsker er fremlagt flere forslag, der modvirker det, og det bakker vi op, for det er nødvendigt, at København ikke også om 5 eller 10 år bryder med støjdirektiver og dansk lovgivning.

Citylogistik er en af løsningerne herpå. Vi skal af med de store lastbiler gennem byen, og vi skal have varetransporten over på mindre biler. De kan i Paris, de kan i tyske byer, de kan sågar flere steder i USA. Hvorfor skal København halte bagefter?

På samme måde er byens pladser og byrum vigtige for Enhedslisten. Det gælder især de byrum, der ødelægges gennem de næste år for at blive til metrobyggepladser. Det er nødvendigt, at de bliver

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

det, men vi skal sikre, at de bliver gendannet som pladser og byrum for københavnernes, så vi både får gavn af den forbedrede kollektive trafik og får opholdsrum til gavn for alle.

Pladser som Enghave Plads er specielt udsat for indgrebene i disse år. Denne sal har i bred enighed lovet vesterbroerne, at Enghave Plads skal genskabes med de funktioner, der er i dag. Det kræver yderligere bevillinger til metroforpladserne, og det vil vi støtte fuldt op om.

Og når vi er ved byens rum, så mangler der i budgettet en finansiering af den broåbningspolitik, der er vedtaget af Borgerrepræsentationen. Der må og skal findes de nødvendige millioner – det er i det kommunale budget ikke så mange endda – til at sikre flertallets løfte om, at broerne også i fremtiden vil kunne åbnes for sejlerne.

Senest har vi fra lokaludvalgene set et meget spændende projekt for Folehaven. Det vil for få millioner give en helt ny vej med et grønnere vejforløb, spændende klimamæssige løsninger og en tiltrængt fornyelse af området. For 5 millioner kan København gå ind i et samarbejde med lokaludvalg og andre grønne grupper for at sikre projektet. Det vil vi gerne medvirke til at prioritere.

København er kendt i hele verden for at føre en progressiv klima-, miljø- og trafikpolitik. Det er godt, men det hører hurtigt op, hvis ikke vi kender vores besøgstid i denne sal og fortsætter de nødvendige investeringer til gavn for cyklister, grønne områder og CO₂-neutralitet.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Tak til ordføreren. Vi tager en spørgerunde, og den første spørger er Lars Weiss.

Lars Weiss (A): Det var hr. Morten Kabells kommentarer om de her knap 1.700 p-pladser, der gjorde, at byen blev belagt med beton og asfalt. Jeg vil gerne bede Enhedslistens ordfører forklare mig, hvorledes længdeparkering omlagt til skråparkering skaber større flader i beton og asfalt. Tilsvarende, hvordan kommunal leje af eksisterende private p-anlæg skaber nye store overflader i asfalt og beton.

Lise Thorsen (A): Jeg er glad for at høre, at Enhedslisten støtter op omkring vores fælles mål om, at 50 pct. af københavnernes skal cykle til enten arbejde eller uddannelse, og at I vægter vores cykelpakker m.m. meget højt. Derfor vil jeg bare lige spørge, om den velvilje også gælder cykelruten over Christianshavn, den der skal gå ud på Amager.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Jeg giver ordet til ordføreren for at besvare spørgsmålene.

Morten Kabell (Ø): Når man bygger 1.700 ekstra parkeringspladser, så skaber man mere plads til bilrum i stedet for mere plads til byrum. Når man laver flere pladser i gadeplanet, så umuliggør man, at vi kunne have fjernet en del af asfalten og få lavet små grønne områder i gadebilledet. Når man går i gang med at få givet mere plads til københavnernes biler og biler, der kommer udefra, så umuliggør man den grønne omdannelse af gaderummet til et grønt byrum, til et byrum, der også kunne have sikret lokal afledning af regnvand.

Og alt det medvirker til at modvirke kommunens klimatilpasningsplan. At have flere parkeringspladser i byen giver alene mulighed for beton og ikke for græs og grus og grønne områder. Enhver parkeringsplads, der bliver bygget i byen, umuliggør, at der på de kvadratmeter kunne have været etableret træer, at der kunne have været etableret lokalt græs på gadehjørnet.

Når vi går ind ... nej, lad den stå der.

Lise Thorsen spørger om cykelruten på Christianshavn. Jeg er fuldstændig enig i behovet for cykelruter i København. Cykelruten på Christianshavn vil stort set ikke gavne nogen som helst. Vi snakker om meget, meget få procent af christianshavnerne eller folk i København generelt, der vil få forbedret nogen som helst vilkår.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

I stedet for lægger man en cykelrute tværs igennem et område, som bl.a. vil ligge lige op ad og i bund og grund gennem en daginstitution. Jeg tvivler på, at nogen, hverken cyklister eller brugerne af daginstitutionen, vil have nogen som helst gavn af, at man kommer hurtigere igennem der. Der havde været alternativer, men det ønskede flertallet herinde jo ikke, og så må vi bare sige, ja, så ligger man også, som man har redt, i og med at man får den ballade, man har fået.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Ja tak. Så giver jeg ordet til Lars Berg Dueholm for et spørgsmål.

Lars Berg Dueholm (I): Jeg har i virkeligheden to spørgsmål. Det sidste først.

Ordfører Morten Kabell omtaler situationen på Christiania, cykelruten, og siger, at flertallet ligger, som man har redt. Skal det forstås sådan, at Morten Kabell ikke er demokrat og ikke mener, at borgere, som måtte være uenige i en beslutning, som et endog meget stort flertal herinde har truffet, skal følge den? Det er det ene spørgsmål.

Det andet spørgsmål er om byen og biler. Jeg kunne da godt tænke mig i virkeligheden at vide, hvor langt ordførerens og Enhedslistens ambitioner går på antibilområdet. Ønsker man i virkeligheden, at en del af København skal være helt bilfri, og i givet fald hvor stort et område er der så tale om?

Lise Thorsen (A): Jeg vil bare lige stille et spørgsmål til Enhedslisten med hensyn til den her cykelrute på Christianshavn, vi talte om før. Skal jeg forstå det sådan, at Enhedslistens ordfører til hver en tid foretrækker flere hundrede cykler hver evig eneste dag igennem Torvegade med fare for at dø af forurening, hvis ikke de bliver kørt ned inden da, frem for at køre igennem et grønt og sikkert område?

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så giver vi ordet til ordføreren for at svare.

Morten Kabell (Ø): Når jeg siger, at man ligger, som man har redt, og at man dermed får balladen, så ligger der også, at man, nå ja, får brokket, man får en masse sure mennesker rundtomkring på Christianshavn og i andre områder, der mener, at det er en forkert placeret cykelrute. Der er ikke nogen tvivl om, at Borgerrepræsentationen har gennemført det. Derfor er der heller ikke nogen tvivl om, at cykelruten bliver bygget. Det er jo kommunens ret at vedtage, og det har flertallet så gjort. Men man kan ikke komme bagefter og sige, at det kan undre nogle, at man får brok for det.

Den cykelrute kunne have været lagt anderledes. Man kunne også, og det kan vi jo så heldigvis med den kommende betalingsring, sikre, at der kommer færre biler til byen, således at man kunne fredeliggøre Torvegade i stedet for. Det er i virkeligheden mit alternativ, at få fredeliggjort de store gader, således at der ikke skal køre så mange biler igennem, og dermed vil der blive væsentligt bredere forløb til cyklisterne. Det er jo den forvandling, vi ser på Nørrebrogade i de her år, og den samme forvandling så jeg da gerne på rigtig mange af byens øvrige bro- og gennemkørselsgader. Torvegade er på det punkt bare en ud af mange.

Dermed har jeg også delvis svaret på Lars Dueholms spørgsmål om, hvor langt jeg vil gå. Det synes jeg er svært at sige, for for mig at se handler det primært om at ville skabe et alternativ til bilismen. Bilismen er forrige århundredes transportform. Det her århundrede er den kollektive trafik, det er mere metro, det er mere letbaner, det er cyklismen. Bilen er passé. Den er meget god, hvis man skal rundtomkring på landet, men herinde i storbyen må man bare sige, at for langt de fleste almindelige mennesker er bilen ikke nødvendig. Der er nogle, for hvem den er nødvendig, og de vil i virkeligheden også få væsentligt bedre vilkår ved, at vi får færre biler generelt i byen til gengæld for en bedre kollektiv trafik og til gengæld for, at flere anvender cyklen i København.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Vi siger tak til ordføreren. Der er ikke flere, der har ønsket ordet. Vi går videre i talerrækken, og det er den radikale Bo Normander, værsgo.

Bo Normander (B): Ja tak.

Her i budgetforhandlingerne vil Det Radikale Venstre fokusere på en sund og bæredygtig udvikling i København. Vi ved, at med globaliseringen og med den viden, vi har fået, er det tydeligt, at fremtidens vækst er grøn og klimavenlig. Når det er sagt, så drejer det sig ikke kun om vækst, men også om at skabe en udvikling, der er socialt og miljømæssigt ansvarlig og giver os en bedre livskvalitet.

I valgkampen snakker alle om vækst, vækstplaner og vækstpakker, men vi bør også stoppe op midt i al vækstsnakken. Den amerikanske økonom Jeffrey Sachs, som skrev i Politiken for nylig, og også et stigende antal økonomer sammen med ham taler om, at vi skal vende blikket væk fra BNP og i højere grad se på, hvordan vi skaber velfærd, og hvordan vi skaber lykke.

Økonomisk fremgang er vigtig, og det kan i høj grad forbedre livskvaliteten, men kun når den efterstræbes med andre mål, giver den mening. Et af disse mål er på det grønne område, fordi det giver bedre livskvalitet, hvis vi stopper nedbrydningen af klimaet og miljøet, og hvis vi lever mere bæredygtigt.

Det Radikale Venstre har grønne ambitioner for København. Vi skal som alle andre tage vores del af ansvaret for klimaet. København har vedtaget et mål om at være CO₂-neutral i 2025, og det bakker vi op om.

Hvis vi ser på, hvor vi kan gøre en indsats, ser vi, at bygninger er den største energiforbruger og dermed udleder af CO₂. Det er derfor naturligt at gøre en indsats her. Vi foreslår, at København skruer op for energirenovering, også kaldet klimarenovering, af kommunens bygninger, skoler, plejehjem og institutioner. Mange bygninger i København er i en elendig stand, og varmen fiser ud. Der er et enormt potentiale i at mindske energiforbruget, og investeringerne kan tjenes ind på få år på sparede udgifter til el, vand og varme.

En del af energirenoveringen kan ske igennem de såkaldte ESCO-samarbejder, hvor et privat firma udfører klimarenoveringen for København, og firmaet modtager betaling med en del af de penge, som kommunen sparer på energiregningen. Energirenovering er klogt og smart både for klimaet og for økonomien.

Oven på sommerens skybrud støtter Det Radikale Venstre selvfølgelig også nye investeringer i klimatilpasning. Det har nogle af de andre ordførere også omtalt. En af de ting, vi støtter, er det, vi kalder LAR, Lokal Afledning af Regnvand. Og selv om Lars Weiss måske mener, at vi i forvejen har LAR i alle vores lokalplaner osv., så mener vi, at der kan gøres mere inden for den tankegang, der hedder Lokal Afledning af Regnvand. Det er det bedste middel mod voldsomme skybrud, altså lede regnvandet ned i jorden i stedet for i kloakken. Kloakkerne kan ikke klare presset. I stedet for, at vi har fliser i indkørslen, i carporten, som er en ny trend i provinsen, så skal vi have flere ubefæstede og grønne arealer, træer og storbyhaver. Vi skal også have flere grønne tage. Det kan optage regnvandet, når der er kraftigt skybrud.

København er en moderne storby, der skal tiltrække erhvervslivet. For at skabe de bedste rammer for erhvervsudvikling er det afgørende, at Københavns infrastruktur fungerer langt bedre. Millioner af timer bliver spildt i bilkøer, og den kollektive transport er ikke effektiv nok.

Radikale Venstre ønsker at forbedre pendlertrafikken ved at nedsætte rejsetiderne for kollektiv trafik og forbedre forholdene for cyklister. Helt konkret foreslår vi, at der investeres et tocifret millionbeløb i supercykelstier, som det hedder, altså et net af sammenhængende og hurtige cykelstier. Det er især til gavn for pendlere, der bor uden for København og arbejder i byen. 16 kommuner er allerede gået sammen om planen, og de 2 første af 26 ruter er på vej, Albertslundruten og Farumruten.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

Samtidig med de her supercykelstier skal vi selvfølgelig også investere i forbedrede cykelforhold og cykelstier generelt i byen. Vi vil gerne nå den fælles vision om København som verdens bedste cykelby.

Derfor støtter vi også helt og fuldt en betalingsring, som er til gavn for alle trafikanter. Vi tænker især på københavnernes sundhed. Vi vil ikke finde os i den forurening og den støj, som vi udsættes for fra den stigende biltrafik. Eksperten vurderer, at der er op mod 500 københavnere, som hvert år dør af forurening fra trafikken. Derfor er en betalingsring en nødvendig indsats, og vi ser frem til, at en ny regering får det nødvendige lovarbejde på plads.

Endelig til allersidst ...

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Nej, vi er allerede et halvt minut over tid. Vi er nødt til at stoppe her. Den første spørger er Lars Weiss, værsgo.

Lars Weiss (A): Jeg har to spørgsmål til den radikale ordfører.

Går De Radikale på Rådhuset ind for en folkeafstemning om betalingsringen, 1 år efter, at betalingsringen er blevet indført, eller ej?

Det andet spørgsmål er i forhold til det her med lokal afledning af regnvand og grønne tage, hvor du mener, at vi ikke gør nok i dag ved at kræve det i forhold til nybyggeri. Vil De Radikale pålægge ejere af allerede eksisterende bygninger at indføre LAR og grønne tage, og hvis svaret er ja, med hvilken hjemmel?

Iben Wiene Rathje (F): Tak til De Radikale for at bære supercykelstierne videre; det er vi spændte på.

Jeg vil gerne stille spørgsmål om prioriteringer af det meget snævre gaderum, vi har inde i brokvartererne og Indre By. Der skal nemlig prioriteringer til, og De Radikale er førhen gået foran med prioriteringer af gaderum til fordel for fodgængere og cyklister og den kollektive trafik. Så jeg vil høre De Radikale, om de måske kunne forestille sig nye af den slags ambitiøse forslag a la Nørrebrogade f.eks., hvor man virkelig får omfordelt pladsen til fordel for grøn trafik.

Morten Kabell (Ø): Tak for det.

Jeg vil godt takke ordføreren for en spændende tale. Jeg kunne godt tænke mig ligesom med andre ordførere at høre den radikale ordfører, hvordan han mener, at de pæne ord om færre biler i byen, lokal afledning af regnvand og en generel begrønning af byen hænger sammen med den støtte til parkeringspladsforliget, som jeg må formode, at den radikale ordfører deler, når nu hans gruppe er gået ind i det.

Det andet spørgsmål, jeg har, er, om vi også i år skal opleve, at en radikal mærkesag på teknik- og miljøområdet er Magasinet KBH, herunder en kraftig kritik af de øvrige partier for, at det ikke lykkedes at skaffe de nødvendige millioner til magasinet.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så giver vi ordet til Bo Normander for en svarrunde.

Bo Normander (B): Jeg skal prøve at gøre det så hurtigt, som jeg kan.

Lars Weiss spørger til betalingsring. Det er klart, at her på Rådhuset kan vi faktisk ikke gøre så meget andet end at afvente den lovgivning, der bliver foretaget på Christiansborg. Så der må vi se. Jeg vil ikke udelukke, at Stockholmmodellen kan være en ide, altså det med, at man har en prøveperiode, og bagefter spørger man folk i Stockholm – eller det vil sige folk her i København, om de synes, det er en god ide. Det kan være en vejledende afstemning. Men det er klart, at man ikke skal spørge hele landets befolkning; så har den nok en svær fremtid.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 5. september 2011**

Så er spørgsmålet til LAR. Det er klart, at vi kan gå foran med kommunens bygninger, men vi kan jo ikke tvinge en privat ejer eller nogen anden til, at nu skal de have et grønt tag eller lave lokal afledning. Men vi kan gøre forskellige ting for at vejlede Københavns borgere til at investere i grønne tage eller have en faskine i haven ude i Vanløse eller hvor det er. Der er en hel del ting, man kan gøre for at fremme LAR.

Iben Rathje spørger til cykelstier i Indre By osv. Vi vil selvfølgelig gerne skabe bedre forhold for cyklister og fodgængere. Iben Rathje nævner Nørrebrogade, og det var så det, jeg ikke nåede at nævne i de sidste tre linjer. Det var netop, at vi gerne ville arbejde for, at 2. etape af Nørrebrogade bliver lavet færdig, at vi får den her verdenskendte cykelgade gjort færdig.

Til sidst spørger Morten Kabell om p-forlig. Der vil jeg måske henvise til Lars Weiss, at det jo ikke er sådan, at der kommer ny asfalt efter det her parkeringsforlig. Ellers vil jeg henvise til at spørge andre medlemmer af Den Radikale Gruppe om det her parkeringsforlig.

Ja, det var det.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Der er en ny spørgerunde. Den første er Jakob Næsager, værsgo.

Jakob Næsager (C): Jeg vil gerne spørge vedrørende bompenge: Er den radikale ordfører enig med Socialdemokratiet og SF i, at taksten for bompenge skal stige allerede efter det første år?

Lise Thorsen (A): Jeg vil gerne spørge i forhold til LAR, om De Radikale er parate til at lade penge følge de gode hensigter, altså så det kan være en del af incitamentet til, at folk selv tager de her initiativer, og i bekræftende fald, hvor skal vi så tage de penge fra, hvad skal vi mangle for at få de penge til det andet?

Iben Rathje (F): Jeg vil gerne uddybe mit spørgsmål fra før: Vil man fortsætte den her strategi, som De Radikale under Klaus Bondam har været meget kendt for, at skabe den her verdenskendte gade, som du selv nævner, eller skal det være den eneste gade, der så blev verdenskendt, og så stopper vi den ambitiøse prioritering af trafikken?

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Prøv at undgå direkte tale. Så går vi over til en svarrunde.

Bo Normander (B): I forhold til taksterne på betalingsringen er det selvfølgelig ikke noget, der er endeligt vedtaget, og det kommer jo op til en politisk diskussion. Men det udspil, som S-SF har i forhold til takster i hvert fald, ser fornuftigt ud. Det er klart, at der skal være en prøveperiode, hvor taksten er lavere.

Lise Thorsen spørger, om pengene skal følge de gode incitament i forhold til det her med LAR. Det er netop det, vi gør ved, at man kan få et fradrag, hvis man anlægger en faskine i sin have. Det er lignende ting, man kan gøre for at fremme, at folk, også private, anvender LAR. Oplægget er, at det er en del af klimatilpasningsplanen, og der står også allerede noget om det i klimatilpasningsplanen.

Så er der endelig spørgsmålet fra Iben Rathje. Jeg forstår det ikke hundrede procent, men i hvert fald kan jeg sige så meget, at vi jo meget gerne, som jeg også sagde, vil fremme forholdene for bløde trafikanter, f.eks. på Nørrebrogade, og at vi også gerne vil støtte cykelpakkerne for netop at forbedre forholdene for cyklister.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så er der to spørgere.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 5. september 2011**

Lars Weiss (A): Jeg vil gerne vende tilbage til det her med LAR og grønne tage. Jeg kan forstå, at ordføreren mener, at vi gør for lidt i dag. Vi gør det i forhold til nybebyggelser i forbindelse med lokalplanerne, vi har vejledning, vi har tilskud til faskiner. Det eneste nye, jeg hørte den radikale ordfører sige, var, at vi skulle stille skærpede krav til den eksisterende kommunale bygningsmasse. Kan vi i den forbindelse forvente et budgetforslag fra De Radikale og i givet fald hvor meget til at etablere LAR og grønne tage på eksisterende kommunale bygninger?

Morten Kabell (Ø): Jeg ville godt have takket for svaret på mit forrige spørgsmål, men jeg synes måske, det er lidt svært.

Nu ved jeg, at ordføreren også er formand for Det Økologiske Råd, og selvfølgelig skal ordføreren ikke tages til indtægt for alt, hvad hinanden måtte mene, men de udtalelser om parkeringsforliget var meget kritiske. Samtidig noterede jeg mig en endog meget loren tilslutning til parkeringsaftalen fra forsommeren. Tager jeg fejl i at konkludere, at ordføreren vel støtter det forlig, hans parti har indgået og vil arbejde for?

Det andet var igen om Magasinet KPH, som jeg ikke rigtig føler, jeg fik noget svar på. Det var jo en stor radikal mærkesag efter sidste års budgetforhandlinger, hvor Det Radikale Venstre jo brugte meget og lang tid på at fortælle, at magasinet skulle fortsætte. Det forekommer mig som en af de store mærkesager på TMU-budgettet. Det er kun derfor, jeg spørger ind til, om vi igen måske ser i budgettet i år, at man vil afsætte et vist antal millioner til magasinet.

Iben Wiene Rathje (F): Det er for at præcisere, hvad jeg mente før.

Under Klaus Bondam så man en prioritering af bilplads, som så blev til cykelplads. Vi har jo begrænset plads, så det gælder om at bruge den plads, man har, på det, man ønsker at fremme. Og så her i parkeringsforliget så vi en markant prioritering af bilerne frem for cyklisterne, sådan så det for fremtiden bliver langt sværere at lave cykelstier og få plads til cykling mod ensretningen.

Jeg vil bare høre lidt tanker omkring det. Er Klaus Bondams linje noget, man vil fortsætte, eller skal vi se mere af den linje, der har været under p-forliget?

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så tager vi en svarrunde for Bo Normander, værsgo.

Bo Normander (B): Ja, lad mig starte med det sidste. Iben Rathje spørger om det her med Klaus Bondams linje. Jeg synes, at Klaus Bondam havde en rigtig god og fornuftig linje, og det er faktisk ham, som virkelig har været primus motor for at få Nørrebrogadeforsøget igennem og få lavet de ting, der er sket på Nørrebro.

Den linje vil vi i Det Radikale Venstre selvfølgelig gerne fortsætte, og det mener jeg også vi gør. Det er klart, at vi også vil tænke i nye tiltag, man kan gøre rundt omkring i byen, f.eks. trafiksaneringer. Et eksempel er Vesterbrogade, hvor der også er meget trafik. Den skal ikke gøres bilfri, det kan ikke lade sig gøre, men der kunne man også godt tænke nogle ting.

Så er der i forhold til LAR, som fortsætter. Jeg er glad for den opmærksomhed, der er omkring LAR. Det er klart, at nu har jeg jo ikke fortalt om alle detaljer i LAR; det kan vi sagtens tale nærmere om i budgetforhandlingerne i de kommende dage.

Til sidst spørger Morten Kabell om p-forliget. Der kan jeg bare sige, at p-forliget som sagt er et forlig, og det er indgået mellem flere partier. I sådan et forlig er der nogle ting, man ikke er enig i, og nogle ting, man er enig i. Men altså det er et forlig, der er indgået mellem nogle partier, og sådan er det.

Om bladet KBH er jeg svar skyldig. Det er jeg ikke klar over, det er ikke under teknik- og miljøområdet, eller det ligger måske under teknik- og miljøområdet, men jeg har ikke forholdt mig til det.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 5. september 2011**

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Tak for det. Så tager vi en ny spørgsmålsrunde. Den første er Birthe Skaarup.

Birthe Skaarup (O): Ja, jeg kan ikke nære mig, nu når jeg sidder her og hører debatten om betalingsring. Jeg har lyst til at spørge Bo Normander, om han virkelig synes, at det er i orden, at de stakels københavnere skal betale over 11.000 kr. mere for at køre igennem en betalingsring. Det er i den grad, synes jeg, stygt. Hvad med resten af befolkningen? De slipper for det her, hvis de ikke bevæger sig hen imod København og betalingsringen. Jeg synes, at vi er nået langt ud, når vi skal bare skal nikke til, at vi skal have en betalingsring. Jeg vil i hvert fald gøre modstand, lige så meget jeg kan.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Ja, jeg hørte nu ikke, at der var et spørgsmål, men jeg giver ordet til Lars Berg Dueholm for at stille et spørgsmål.

Lars Berg Dueholm (I): Ja tak. Nu kunne jeg forstå, at Nørrebrogade er et område, som man synes er blevet helt fantastisk, efter at man har bygget om derude. Så jeg kunne godt tænke mig at høre, hvor langt ambitionerne for Det Radikale Venstre rækker i forhold til nørrebrogadeficering – nu har vi copenhagenication, så kan vi også få nørrebrogadeficering – af andre større veje i København. Hvor er det, man tænker på lignende projekter henne?

Mogens Lønborg (C): Jamen det er til spørgsmålet om taksterne for betalingsringen, hvor jeg kan forstå, at Det Radikale Venstre synes, at det er helt fint med de her 11.200 kr. om året.

Jeg vil i den forbindelse godt spørge Det Radikale Venstre, om man ikke har nogen betænkeligheder i forhold til nogle af de mindrebemidlede familier, måske den enlige mor eller far, som er dybt afhængig af for overhovedet at kunne få sit liv til at fungere med at aflevere og hente børn i daginstitution, selv komme på arbejde, at man så skal beskattes ekstra med 11.000 kr. godt og vel, hvilket jo betyder, at man typisk skal tjene det dobbelte. Det er måske for den lidt dårligt stillede. Altså en ejendomsmægler som Jan Fog glæder sig sikkert kun, for der kan man ikke mærke det, der kører man bare ind i byen og får mere plads. Det er jo sådan set dem, der ikke har så mange penge, som kommer til at slås med det her.

Hvordan skal man få hverdagen til at hænge sammen, når det er en månedsløn, en hel månedsløn, man skal tjene for at kunne få sine børn afleveret? Giver det slet ikke nogen anfægtelser? Jeg kan jo se, at andre partier, som er ude med brugerbetaling, f.eks. ... o.k. jeg må stoppe der.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Vi er i spørgerunden, vi er i spørgerunden. Tak. Jeg giver ordet til Bo Normander for at besvare spørgsmålene.

Bo Normander (B): Jeg tror, at spørgsmålene fra Birthe Skaarup og Mogens Lønborg nogenlunde overlapper hinanden.

Altså det er ikke nogen hemmelighed, at Det Radikale Venstre synes, det er en god ide med en betalingsring. Det er selvfølgelig en svær diskussion om, hvem det rammer, og hvem det ikke rammer. Det er klart, at nogle vil blive ramt af det, men altså hvis man snakker om de mindstbemidlede, de har i forvejen ikke råd til at køre i en bil, så det er sådan lidt svært.

Altså det, det gælder om, er jo netop at fremme mobiliteten, altså at sikre, at alle trafikanter kan komme hurtigere frem, og at de også kan komme billigere frem. Så ved at kunne sænke taksterne på den offentlige transport vil det jo netop være en hjælp til de mindstbemidlede, hvoraf mange ikke har en bil i forvejen.

Lars Dueholm spørger om Nørrebrogade. Det, vi spiller ind med her i budgetforhandlingerne, er 2. etape af Nørrebrogade. Vi har ikke forholdt os til yderligere ting på nuværende tidspunkt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 5. september 2011**

Lise Thorsen (A): Jeg bliver nødt til at gentage mit spørgsmål vedrørende det her LAR, som I gerne vil indføre, hvad vi sådan set også gerne vil. Men jeg vil bare gerne være lidt mere konkret, fordi vi vil jo alle sammen gerne redde verden. Men det er jo ikke nok at ville, man skal også kunne.

Jeg fik ikke svar på mit spørgsmål. Jeg spurgte nemlig ikke kun, om I ville give penge til de private incitament i den her retning, men også, om I ville give flere penge end det, vi gør i dag, og i bekræftende fald, hvor i vil tage dem fra.

Mogens Lønborg (C): Jamen det er igen til det med taksterne. Jeg fik jo sådan set slet ikke svar på spørgsmålet om, hvorvidt De Radikale er opmærksomme på, at der rent faktisk er nogle, som har en bil, fordi de kun kan klare hverdagen med en bil, og som ligger i den lave ende af indkomstskalaen. En enlig mor f.eks., hvor man ikke kan skiftes til at sende børnene med faderen og moderen, men hvor man dagligt skal af sted med ungerne, og hvor man lige præcis har kunnet skaffe sig en brugt bil for at kunne få tingene til at fungere. Den mor med tre unger bliver vel rigtig hårdt ramt, når den første månedsløn går til at betale til betalingsringen.

Kan det ikke anfægte de socialliberale radikale, at man på den måde vender den tunge ende nedad og rammer en familie som den pågældende?

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Jeg giver ordet til ordføreren, værsgo.

Bo Normander (B): Til Lise Thorsen: Vi vil gerne snakke mere konkret om LAR, og det kommer vi også til at snakke mere konkret, end jeg kan gøre nu.

Altså det med, hvor pengene kommer fra, er jo en del af budgetforhandlingerne. Jeg tror, vi er mange partier, der er enige om, at vi gerne vil gøre noget ved skybrudsplan og klimatilpasningsplan, og det er jo inden for den diskussion, at vi skal finde pengene eller se, hvad vi kan gøre.

Så var det Mogens Lønborg. Det er jo sådan sjovt at se, at De Konservative er så interesserede i dem, der er socialt dårligt stillet, og hiver sådan nogle eksempler frem. Det er De Konservative altid, hører jeg. Men altså når man laver forandringer, når man laver sådan nogle ting for at skabe en bedre by og for at skabe en bedre trafik, så kan man altid finde en enkelt case, hvor det er synd for en person. Men altså i det samlede hele vil det være til stor gavn for københavnere, for alle former for trafikanter. Selv bilejere vil kunne komme hurtigere frem. Vi vil kunne investere i nogle bedre kollektive trafikformer.

Det, som også er den virkelig store bekymring, er selvfølgelig, at alle københavnere bliver belastet af luftforurening, at det koster omkring 500 menneskeliv om året, plus at vi lider af en masse astmatiske sygdomme og hjerte-kar-sygdomme på grund af den her luftforurening. Der er betalingsring en ting, vi kan lave for at afhjælpe den her forurening fra trafikken.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Vi siger tak til ordføreren. Der er ikke flere spørgsmål, og vi går videre til næste ordfører, og det er Dansk Folkepartis Karin Storgaard, værsgo.

Karin Storgaard (O): Ja tak. Teknik og Miljø er jo et område, hvor der sådan set er nok at gå i gang med. Dansk Folkeparti har sagt god for, at vi byggede mange nye cykelstier. Spørgsmålet er, om vi skal blive ved med at bygge cykelstier, om vi ikke skulle sørge for nogle flere cykelparkeringspladser. Det er svært at komme af med cyklerne, der er flere og flere, der cykler, de kan ikke komme af med deres cykler, de smider dem rundt omkring.

Dog skal jeg sige, at der er noget positivt. Ude ved Svanemøllen Station har man lavet en ny parkeringsplads for cykler, og det er bare blevet alle tiders. Jeg tror, det er en succes, jeg tror ikke jeg har set nogen cykler, der står uden for stativerne.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

Dansk Folkeparti har været med i Ny parkeringsstrategi, og det medfører jo nogle flere parkeringspladser, og det vil vi gerne have.

Vi er også opmærksomme på, at der indimellem er nogle parkeringspladser, der i forbindelse med forskellige projekter forsvinder, og der bliver ikke oprettet nogen erstatningspladser. Jeg skal lige gøre opmærksom på, som jeg plejer at sige hvert år ved budgettet, at der i de sidste 10, nu må det være 10-15 år, er nedlagt ca. 10.000 parkeringspladser i København, så vi har altså lidt at løbe på, før vi kommer op på det antal i hvert fald.

Så har der været talt her om en betalingsring. Dansk Folkeparti synes ikke om en betalingsring. Vi har igennem de sidste 5-6 år talt om Parker- og Rejs-ordningen, og hvorfor søren har man ikke arbejdet videre med det? Jeg ved, at amtet ved Vibeke Storm Rasmussen har været positiv over for det. Hun har oven i købet været med til at udgive en pjece, hvor der står, at hun syntes, det var en god ide. Men til trods for det er der ingen, der har arbejdet videre med det.

Så er man begyndt på at lave de her strøggader rundtomkring, og det er ikke lige vores kop te. Jeg tror, man helt glemmer at tænke på de forretningsdrivende. De har altså problemer, hver gang man tager en vognbane fra, ikke fordi det med træerne ikke er en god ide, det er udmærket at plante nogle træer, men det er ikke så smart, når man laver det, som man har gjort ude på Nørrebrogade, hvor jeg ved, at der er flere forretningsdrivende, der har måttet dreje nøglen om, og hvor der ikke kommer den trafik, som man har ønsket. Der er så kommet et par cafeer, og så er der loppemarked i hele den ene side ved kirkegårdsmuren om lørdagen. Men bortset fra det synes jeg ikke der er sket videre.

Man taler meget om, at man skal bruge den kollektive trafik. Jamen det er også rigtigt, brug den kollektive trafik, men den skal altså være god nok, og den er ikke god nok endnu. Vi må altså se at få gjort den bedre.

Så er der et andet problem i København, og det er Ren By. Der er mange steder i København, hvor der stadig væk ser forfærdeligt ud.

Vi har også et problem med det, hvor man ligesom har sagt, at kommunen overtager, men det er altså heller ikke godt nok. Der er nogle af de her grundejerforeninger, som har ladet kommunen overtage det, og deres veje bliver ikke renholdt ordentligt, så det vil sige, at gårdmanden må gå ud med fejmaskinen for at gøre det ordentligt. Det kan ikke være rigtigt, at man betaler kommunen for at gøre et stykke arbejde, som den ikke gør godt nok, man må selv gøre det. Det vil sige, at beboerne kommer til at betale ekstra. Det er i hvert fald noget, man skal se på.

Det, som man i forbindelse med budgetforhandlingerne også skal se på, er Nordhavnsvej. Der er en overskridelse på budgettet på 150 mio. kr. Det er en sag, hvor der står, at den skal op i forbindelse med budgetforhandlingerne, og hvis der ikke bliver givet penge til det – det er ikke sådan for at true – så er man nødt til at tilpasse budgettet. Så ved jeg godt, hvad der sker: Så sker der yderligere besparelser. Nu har vi jo ikke været alt for heldige med den vej, der er undervejs, og der skal jo helst ikke opstå flere problemer.

Det, som vi også ligesom er gået i stå med, er havnetunnelen. Man taler meget om en havnetunnel, og man taler om, at nu kommer den nærmere, det tror jeg også, den gør, den kommer på et tidspunkt, men hvorfor søren kan man dog ikke blive enige om at komme i gang med den? Og så få dog ... (*Lydudfald*)... og give nogle penge sammen med Københavns Kommune og andre måske, sådan så vi kan komme i gang med den havnetunnel, fordi vi bliver ved at skyde den ud i fremtiden, og det duer altså ikke.

Klimatilpasning er også en stor udfordring, som Dansk Folkeparti selvfølgelig også er med til at se nærmere på.

Derudover har vi et problem med nogle krydstogtskibe, der ligger ude ved Nordhavnen, som forurener, og det er også noget, man har taget op. Men der er både staten og EU indblandet, så det kan godt tage lidt ekstra tid.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Tak for det. Der er ingen, der er indtegnet for spørgsmål, så vi siger tak til ordføreren. Så skal jeg give ordet til den næste ordfører, det er Jakob Næsager, værsgo.

Jakob Næsager (C): Tak for det.

Vi Konservative er grønne med fokus på det blå. Vi ønsker at bevare og udbygge byens grønne områder, også så de i skybrudstider kan bruges som overløb. Det er nødvendigt, at vi i budgetforhandlingerne tager hånd om problemet, så byen ikke står under vand flere gange om året.

Apropos det blå, så ønsker vi Konservative, i øvrigt sammen med en enig bestyrelse i Amager Strandpark, at der i budgettet for 2012 sættes penge af til at færdiggøre Amager Strandpark, det vil sige få renoveret den gamle strand, etableret belysning samt få etableret det naturcenter, som lokale kræfter, herunder lokaludvalget, dygtigt har arbejdet med at få lavet et realistisk og inspirerende udkast til. I budgetforhandlingerne vil vi desuden fremføre behovet for en fodgængerovergang fra Tiøren til Hedegårdsvej, hvor metrostationen ligger.

Det er overordentlig væsentligt for os Konservative, at vi i budgetaftalen for 2012 får etableret flere parkeringspladser i København. I brokvartererne har vi solgt flere tusinde flere beboerlicenser, end der er parkeringspladser. Den ubalance skal vi anstændigvis have rettet op på. Vi kan ikke opkræve betaling for parkering uden at levere parkeringspladserne. Vi vil derfor gå til budgetforhandlingerne med et mål om at få et parkeringshus på Østerbro, hvor behovet for parkering er størst.

Derudover ønsker vi penge sat af til, at vi kan etablere mindst 1.200 ekstra gadeparkeringspladser ved at ændre gadernes udformning, så beboerne i alle brokvarterer oplever, at de ikke skal køre helt så længe for at lede efter en ledig parkeringsplads.

Det er et gennemgående tema i de konservative budgettaler, at vi ønsker at afbetale på byens vedligeholdelsesgæld. Vi skal have istandsat byens bygninger og anlæg. Det gælder naturligvis også cykelstier og veje. Efter mange års forsømmelse og to hårde vintre er vore cykelstier og veje i en elendig stand, og derfor skal der sættes penge af til at højne serviceniveauet. Hvis vi ikke gør noget nu, bliver det endnu dyrere at løse problemerne senere.

At løse trængselsproblemerne i København kan vi bl.a. gøre ved at lægge mere trafik ned under jorden. Derfor skal vi i forbindelse med budgetforhandlingerne have aftalt, hvordan vi efter folkevalget senere på måneden får sat skub i planerne om at bygge en havnetunnel og udbygge metroen med flere linjer, bl.a. en linje fra Nordhavnen via City til Sluseholmen og Valby. Også Brønshøj skal metrobetjenes. Både havnetunnelen og udbygningen af metroen skal vi ikke længere bare tale om, men vi skal have sat det på skinner, om jeg så må sige.

De to seneste vintre har københavnernes ikke kunnet komme frem på grund af voldsomt snefald. På Frederiksberg fik de hurtigt ryddet veje, fortove og cykelstier. Vi skal i København have en vinter-tjeneste af mindst samme serviceniveau som på Frederiksberg. Vi har en målsætning om, at vi ønsker at øge cyklismen i København. Derfor skal vi også sikre, at cykelstierne ryddes for sne, så vi ikke hindrer københavnernes i at cykle til og fra arbejde eller studie.

Også kampen mod graffiti skal intensiveres, så vores by ikke skamferes og forrås af ulovlig graffiti.

Mange steder i byen er stationer, torve og pladser ved at sande til i efterladte cykler. Der er behov for flere cykelstativer for at fremme cyklismen, men inden vi sætter endnu flere cykelstativer op, bør vi sikre, at de efterladte cykler ikke fylder de eksisterende cykelstativer unødigt op. Derfor skal vi have intensiveret projektet med at få ryddet eksisterende cykelstativer for efterladte cykler.

Der er også nogle projekter, som vi ikke ønsker at støtte i budgetforhandlingerne. Vi vil ikke bruge penge på at lukke flere dele af Nørrebrogade. Vi ønsker heller ikke at sætte penge af til Citylogistikprojektet og heller ikke til den nuværende udformning af Nordhavnsvejen, som ikke engang når helt ud til Nordhavnen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

Vi ser frem til konstruktive og frugtbare budgetforhandlinger. Tak.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Tak for det, og så skal jeg give ordet til første spørger. Det er Lise Thorsen, værsgo.

Lise Thorsen (A): Jeg har to spørgsmål til den konservative ordfører.

Et parkeringshus: Jeg går ud fra, at det er den samme type som dem, vi har tre af, i modsætning til de fem, som vi egentlig havde planlagt. Når vi ikke har så mange, som vi havde tænkt os, så er det, fordi de koster helt usandsynligt mange penge. Så mit spørgsmål er selvfølgelig: Hvor kommer de penge fra, hvad skal undgælde for, at vi kan få endnu et parkeringshus eller to?

Så har jeg endnu et spørgsmål. Vil den havnetunnel, som Jakob Næsager taler om, og den udvidelse af vejnettet, der fører op til havnetunnelen, som uvægerlig vil skulle ske, betyde, at bilisterne, der passerer det udvidede vejnet og i sidste ende havnetunnelen, skal betale for det?

Lars Berg Dueholm (I): Det er også p-huset på Østerbro, som bringer mig på talerlisten. Ordføreren omtaler nødvendigheden af det, og jeg går ud fra, at ordføreren kan bekræfte, at der, hvor der er den laveste kommunale p-dækning på Østerbro set i forhold til antal indbyggere, det er i Amerika Plads-området, hvor der er ganske, ganske få kommunale p-pladser, men en privat p-kælder til igen spidsen af en jetjager-priser.

Så jeg vil høre, om de gyldne løfter fra De Konservative alene gælder dem, der måtte være så heldige at bo i et bykvarter opført før ca. 1980, eller hvornår det nu måtte være, eller om også de, som bor i en bygning opført for nylig, eksempelvis Amerika Plads, ville kunne få en skatteyderbetalt p-plads. Hvis det ikke gælder dem i de nye bygninger, som betaler den samme skatteprocent som dem i de gamle bygninger, så vil jeg gerne høre en forklaring på, hvorfor denne forskel.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Der er ikke flere, der har tegnet sig for spørgsmål, så jeg skal give ordet til Jakob Næsager, værsgo.

Jakob Næsager (C): Tak. Den socialdemokratiske spørger spørger, hvilken type parkeringshus der skal opføres. Tja, vi er for så vidt ligeglade, om musen er grå eller sort, men i det seneste parkeringsforlig har vi åbnet mulighed for, at private kan opføre parkeringsanlæg. Om man vælger den ene eller den anden type, er for så vidt underordnet. Vi er rigtig glade for, at man i det seneste parkeringsforlig fik åbnet for, at private kan opføre, men også finansiere private parkeringshuse.

Grunden til, at vi bringer det op i budgetforhandlingerne, er, at vi ser i øjnene, at der også kan blive behov for en vis kommunal medfinansiering.

Med hensyn til havnetunnelen spørges der til finansieringen. ATP har tilbudt at finansiere en del af havnetunnelen. I Den Konservative Gruppe er vi heller ikke afvisende over for en vis form for brugerfinansiering.

Liberal Alliances ordfører spørger til prisen for at parkere. Ja, altså det afhænger af, hvorhenne parkeringshuset ligger, men vi har ikke tænkt at ændre på de takster, der gælder i dag.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Så er der et enkelt spørgsmål mere fra Lars Berg Dueholm, værsgo.

Lars Berg Dueholm (I): Det er helt fair, hvis den konservative ordfører ikke ønsker at svare på mit spørgsmål, jeg synes sådan set, det var ret klart: Gælder dette p-hus, man ønsker på Østerbro, også dem, der bor på Amerika Plads, eller er det kun dem, der bor i de såkaldte gamle bykvarterer, og hvis

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

det ikke også gælder dem på den nybyggede Amerika Plads, hvorfor så denne forskel, når folk betaler den samme kommuneskat?

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Så er der også et spørgsmål fra Iben Rathje.

Iben Wiene Rathje (F): Jeg vil blot benytte lejligheden til at spørge Jakob Næsager, om han virkelig synes, at det er en kommunal opgave at finansiere parkeringspladser til en halv million kroner stykket, eller om der måske kunne være andre ting, det var vigtigere at bruge pengene på i sådan en kommune, hvor man jo har netop socialt udsatte, som vi hører ligger De Konservative meget på sinde, om det måske var bedre at bruge en halv million kroner på en udsat borger i stedet for et menneske, som har masser af penge og en bil.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Så skal jeg give ordet til ordføreren, Jakob Næsager, for besvarelse.

Jakob Næsager (C): Tak. Liberal Alliance må jeg svare, at hvis parkeringshuset ligger inden for en eksisterende takstzone, så er det den takst, der gælder der. Hvis det er uden for, så gælder den takst, der måtte gælde der. Og er der ingen takst på det evt. kommende parkeringshus, så er det nok fordi behovet ikke er så stort der. Så vi ændrer ikke på taksterne. Det ville være dejligt, hvis vi havde råd til at sætte taksterne ned, men det tror jeg ikke ligger lige for.

Med hensyn til SF's ordfører, om vi synes, det er en kommunal opgave at lave parkeringspladser til en halv million: Nej, det er derfor, vi foreslår, at det er i gadeplan, for så kan vi lave det til en væsentlig billigere pris, for vi synes, at en halv million pr. parkeringsplads er alt for dyrt. Som borgerlig og som konservativ ønsker vi at få mest muligt ud af pengene, og derfor vil vi også gerne lave parkeringspladser, og vi vil gerne gøre det så billigt som muligt. Derfor foreslår vi, at de her ekstra parkeringspladser ud over parkeringshuset på Østerbro bliver i gadeplan, hvor vi kan lave dem relativt billigt.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Der er ikke flere spørgere, så tak til ordføreren. Vi går videre til den næste ordfører, som er Lars Berg Dueholm, værsgo.

Lars Berg Dueholm (I): Nu er det jo sådan, at de fleste af jer også hørte meget nøje efter, da jeg holdt min generelle budgetordførertale forleden, og jeg føler derfor ikke trang til sådan at gentage de store, bevingede ord, ej heller i virkeligheden på teknik- og miljøområdet. Fordi de ting, som jeg havde i min generelle ordførertale, er også ting, som gælder på teknik- og miljøområdet. Der er ikke noget område, der skal gå fri, ej heller, selv om man selv sidder i udvalget.

Der er dog tre ting på Teknik- og Miljøudvalgets område, som jeg meget gerne vil slå på tromme for finder en plads i de kommende budgetforhandlinger.

For det første kunne jeg rigtig godt tænke mig, at udliciteringsgraden på området bliver sat op. Det er sådan, at vi i den helhedsorienterede driftsstrategi, som det hedder med et fint ord, i dag har en udbudsgrad på 20. Jeg kunne rigtig godt tænke mig, at den blev sat op.

For det andet er det sådan, at vi har haft en diskussion såvel i udvalget som her i salen om bevarelsen af Københavns Kommunes interne driftsorganisation på Teknik- og Miljøudvalgets område. Den sidste del er i virkeligheden Kommuneteknik København. Den valgte man at bevare, selv om forvaltningen oprindeligt indstillede den til afskaffelse. Det var i virkeligheden sådan lidt nyttesløs aktive-ring, lidt i samme boldgade som det, nogle er kommet for skade at kalde regionerne for de tidligere amtsrådspolitikere.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

Den tredje ting, som jeg også meget gerne vil have, vi kigger på i budgetforhandlingerne på Teknik- og Miljøudvalgets område, er, når vi laver vejarbejde, omlægningsarbejde i Købmagergade og andre arbejder, hvor vi indsnævrer cykelstier, kørebaner, fortove eller andet, at vi kigger på en optimering af det arbejde.

I dag er det sådan, at langt, langt de fleste arbejder, herunder eksempelvis på Købmagergade, sker inden for almindelig arbejdstid, og det vil for sådan noget som Købmagergade sige, efter det, jeg har fået at vide, sådan fra kl. 7 til 15 og kun på hverdage. Man kunne godt forestille sig den feberfantasi, at de kunne arbejde længere end til kl. 15 og måske også længere end til 12 minutter over kl. 15 på en hverdag. Og man kunne måske også forestille sig, at der var særlig mulighed for at omlægge Købmagergade på et tidspunkt, hvor der ikke var alle de handlende, det vil sige lørdag efter kl. 17 og de søndage, hvor der ikke var butiksåbent.

Det samme gør sig i virkeligheden gældende for nogle af de store vejarbejder, som er til gene for de forbipasserende, men i virkeligheden også til gene for beboerne i området, fordi man får lange trafikker og ophobet trafik, som holder i tomgang.

Så altså tre ting har vi med på Teknik- og Miljøudvalgets område: En højere grad af udlicitering, en endelig og fuldstændig afskaffelse af den sidste rest af Kommune teknik København, og til sidst en udredning, en plan for en optimering og hurtigere gennemførelse af kommunens anlægsarbejder på området.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Tak for det. Der er en enkelt spørger til ordføreren, og det er Lise Thorsen, værsgo.

Lise Thorsen (A): Det var jo prisen værdigt klart, og jeg kan egentlig godt lide det her med, at man har tre hovedprincipper, man går til forhandlinger på. Men jeg må alligevel spørge, som jeg også gjorde ved Lars Dueholms generelle budgettale. Der er også meget andet. Kan det passe, at Liberal Alliance under ingen omstændigheder tager sig af vores fælles miljø? Kan det passe, at Liberal Alliance slet ikke forholder sig til, hvordan trafikken glider, hvad vi stiller op med vores meget ambitiøse mål om at blive en cykelby?

Jeg savner noget, som går lidt ud over denne her med bare at ville udlicitere til højre og venstre.

Signe Goldmann (F): Jeg vil bare høre i forhold til udlicitering, om det er sådan, at de områder, hvor kommunen bevisligt kan gøre det bedre og billigere selv, også er områder, der skal udliciteres bare sådan for princippets skyld, eller om der er en eller anden form for afvejning af, hvor man synes, det er fornuftigt.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Tak for det. Der er ikke flere, der har indtegnet sig for spørgsmål, så jeg skal give ordet til ordføreren, værsgo.

Lars Berg Dueholm (I): Tak for det.

Først blev jeg spurgt, om vi i virkeligheden ikke har anden politik end de tre hovedpunkter, vi har taget med. Jo, det har vi bestemt, og jeg tror også, at Lise Thorsen i udvalget vil have oplevet, at Liberal Alliance har stemt for rigtig, rigtig mange ting på miljøområdet, men også cykelområdet.

Når det så er sagt, jamen nej, jeg har ikke en luftforureningsbekæmpelsesplan med i baglommen, og jeg synes i virkeligheden også, det ville være utroværdigt, at jeg kom med sådan en. Jeg synes, det ligger langt bedre placeret i teknik- og miljøforvaltningen at kigge på det, og så tager vi selvfølgelig politisk stilling fra sag til sag.

Vedrørende cyklerne så bakker vi også op omkring den politik, der har været på langt de fleste områder omkring forbedring af cyklisternes vilkår.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

En enkelt ting, som jeg måske kan pege på, er, at særlig de grønne cykelruter, altså der, hvor man skiller de cyklende fra den øvrige trafik, er noget af det, som jeg synes er rigtig spændende at arbejde med, og som også er noget af det, som jeg tror vil bringe yderligere cyklisme frem i byen, altså hvor man kan færdes – i gåseøjne – alene som cyklist, herunder også på Bådsmannsstræde Kaserne.

Sidste spørgsmål var, om der *skal* ske udlicitering. I udgangspunktet ja, og jeg synes i virkeligheden, at indsamlingen af husholdningsaffald er et godt eksempel. Der havde vi en første runde udlicitering, hvor vi fik et enkelt bud, som lå meget skyhøjt. Det var samtidig med, at der var et flertal i huset, som rumlede med en plan om at kommunalisere opgaven, hvilket gjorde, at der var storstrejke blandt visse af medarbejderne. Vi valgte at tage en runde mere og fik nogle gode priser ind.

Så det, jeg vil sige, er: Lad os tage nogle runder, og er det klart, når vi ud på tredje-fjerde runde, og vi får nogle rigtig, rigtig dårlige priser i forhold til, hvad man mener, vi kan gøre det for internt, ja – men så er jeg villig til at se på det. Jeg tror bare ikke på, at den situation opstår.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Tak til ordføreren, og jeg skal give ordet til den sidste ordfører for Teknik- og Miljøudvalget, det er Signe Goldmann, værsgo..

Signe Goldmann (F): Nu har Iben Wiene Rathje allerede været oppe for SF og give de overordnede linjer i forhold til vores prioriteringer på teknik- og miljøområdet. Derfor er jeg så privilegeret, at jeg kan tillade mig at holde mig til et enkelt område. Der er mange områder inden for teknik- og miljøområdet, der ligger mit hjerte nær, men det her område ligger specielt mit hjerte nær.

Det handler om den boligsociale indsats. Der bliver født en masse børn i vores by, og vi har hørt om, hvad det er for nogle udfordringer, det giver på en masse områder. Men det er også sådan, at for de børn, der bliver født i byen, gør det en vanvittig stor forskel, om de er født i den ene eller i den anden del af byen i forhold til, hvad det er for nogle chancer, hvad det er for nogle livsmuligheder, de har. Det synes jeg grundlæggende er dybt, dybt uretfærdigt. Jeg synes, alle børn fortjener en chance her i livet. Det handler om skole, det handler om fritid, det handler om sundhed, hvor vi ved, at det betyder og gør en forskel, om man er født i den ene eller den anden del af byen.

Herudover ved vi jo også, at det betyder en del, hvad det er for nogle forældre man er født af, og der kan vi jo også se, at mange af de fattigdomsydelser, der er lavet, kontanthjælpsloftet f.eks., hvor man tager boligsikringen fra folk, primært rammer børnefamilierne og derfor også kommer til at slå meget, meget hårdt ned på, hvad det er for nogle livschancer, hvad det er for nogle muligheder, de her børn vokser op med.

For nogle år siden, i sidste periode herinde, fik vi lavet en boligaftale. Dengang lå det mig meget på sinde i den her aftale som et af de væsentligste fingeraftryk, at vi skulle have styrket det politiske ejerskab i forhold til det boligsociale område. Det har traditionelt ligget i teknik- og miljøforvaltningen, men det har måske ikke været alle teknik- og miljøfolk, der var lige optaget af den boligsociale indsats. Det er den aftale, som foreløbig har resulteret i, at vi har fået nedsat et borgmesterforum. Det er jeg rigtig, rigtig glad for, og det, jeg fornemmer, det, jeg hører rundtomkring, er, at noget af det politiske ejerskab, som måske ikke var der så stærkt tidligere, er kommet.

Det, der så også er vigtigt nu, er, at det her politiske ejerskab bliver omsat til handling. Hvis det skal det, så tror jeg, det er helt afgørende, at vi prioriterer at sætte nogle penge af til at få løftet det. Her er der tre punkter, som jeg vil fremhæve, som jeg synes er rigtig, rigtig vigtige.

Det ene er, at der bliver sat en pulje penge af til at prioritere kernerdrift og sådan set også til den medfinansiering, der ligger i forhold til landsbyggefondsmidlerne, som måske er lidt komplicerede at komme ind på her. Men at der bliver sat en pulje penge af til at få prioriteret det her. Fordi jeg er simpelt hen bange for, uanset hvor meget politisk ejerskab, der kan ligge i sådan et borgmesterforum, at hvis man skal sidde og kæmpe og sidde og finde ud af, hvor man selv skal skære i sit eget udvalg for

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

at være med til at løfte i forhold til de udsatte boligområder, så kan det have lange udsigter, hvornår vi for alvor får det her løftet.

Derfor tror jeg, det er helt afgørende, at der bliver sat en pulje penge af, som man kan være med til at prioritere her. Jeg vil ikke pege på de konkrete områder, de præcis skal gå til, fordi det jo netop er en del af ideen med det her borgmesterforum, at vi skal kigge på det mere overordnet og lave nogle prioriteringer på, hvor er det præcis de forskellige steder, der er brug for at blive løftet.

Det andet, jeg vil pege på, er, at vi skal have åbnet de udsatte boligområder op. Vi skal sikre, at de, der bor i områderne, kommer mere ud blandt andre, men vi skal sådan set også sikre, at alle vi andre kommer mere ind i de udsatte boligområder.

Det sidste, jeg vil pege på, er ikke noget, der nødvendigvis koster de store penge, men det handler om, at der er brug for en endnu stærkere koordinering forvaltningerne imellem for at få løftet det her. Vi har set, at man har været ret god til det, da man fik lavet Hotspots. Man fik lavet et program, der var et meget stort politisk ejerskab, der blev sat nogle penge af, og man gik ind og løftede og sagde, nu er det os alle sammen i fællesskab, vi går ind og løfter det her. Hvis vi skal have det her til virkelig at svinge i forhold til de udsatte områder, så tror jeg også, det er nødvendigt med en meget, meget stærkere koordinering.

Så det vil jeg foreslå at man tager med i budgettet, ikke bare penge, men også noget tekst om en stærkere koordinering.

Som sagt mener jeg, at alle børn fortjener en fair chance, uanset hvor i byen de kommer fra, og det kræver som sagt, at vi gør en indsats, og det håber jeg, der vil være opbakning til i budgettet.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Tak for det. Der er ingen spørgsmål, så vi siger tak til ordføreren. Så går vi til Beskæftigelses- og Integrationsudvalget, og jeg skal give ordet til borgmester Anna Mee Allerslev, værsgo.

Borgmester **Anna Mee Allerslev**: I BIF har vi tre værdier, som vi bruger aktivt: Vi gør det muligt, vi gør det ordentligt, og vi gør det sammen.

Det er min ambition, at vi kommer til at mærke dem under forhandlingerne og i selve resultatet, for vi skal sikre fremdrift og øget livskvalitet for københavnernes, også der, hvor det er svært. Her skal vi gøre det muligt. Fagligheden skal være i top. Ingen halve løsninger, for vi skal gøre det ordentligt. Det kræver stærkt samarbejde. På tværs af forvaltninger, eksperter og partier skal vi skabe Københavns fremtid sammen.

I Beskæftigelses- og Integrationsudvalget har vi allerede efterlevet værdierne til fulde. Vi startede året med at omlægge indsatsen og sparede en kvart milliard på budgettet for 2012. Jeg vil gerne benytte lejligheden til at sige en stor tak til udvalget for alles velvilje til at finde konstruktive løsninger. Resultatet var reelle ændringer i indsatsen og ikke bare en grønthøster.

Uden for Rådhusets tykke mure raser valgkampen af sted. Vores gode kollegaer lover mange ting, men det er ikke meget, vi har hørt til ledighedsproblemet. Det er bemærkelsesværdigt, fordi netop arbejdsløsheden er en af de store udfordringer, vi står over for nu.

Bare i København ser situationen meget anderledes ud, end vi troede for kun 3 måneder siden. Da vi i foråret lavede BIU's budgetbidrag, pegede alt på, at konjunkturerne ville vende i løbet af 2011, og at ledigheden ville fortsætte i en positiv udvikling gennem 2012. Nu står det desværre klart, at udviklingen ikke er positiv, og prognoserne peger på en højere ledighed end antaget i både 2011 og 2012. Vi får næsten 8 pct. flere ledige i København.

Selvom vi er ambitiøse, og selv om vi er nytænkende i København, er der grænser for, hvor meget vi kan ændre inden for den nuværende ramme, før det går ud over kvaliteten. Et stort flertal af BIU-medlemmerne har længe peget på det. Vi er nødt til at sikre, at jobkonsulenterne har tilstrækkelig tid til en af vores kerneopgaver, nemlig at sikre, at vores ledige kommer i job.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

Lad mig tage udgangspunkt i det, som det hele handler om, borgeren. Vi laver budgetforhandlinger her på Rådhuset fordi vi alle sammen ønsker, at det skal være bedre at være borger i København, bedre at være københavnere.

I BIU er vi enige om at sætte borgeren ved roret. Den ledige skal ikke anstrenge sig for systemets skyld, men for den lediges egen skyld. Vi er inspireret af de bedste banker, som kæmper med samme krav til sikkerhed og service, som vi gør, men som alligevel har formået at give kunderne en langt bedre service ved at sætte netop dem i front, samtidig med at de har effektiviseret deres opgaveløsning.

En stor del af løsningen er omstrukturering af Jobcentret og en omfattende sats på digitalisering. Alle, der kan og vil selv, skal selv. Og investeringen i at sætte borgeren ved roret giver allerede fra 2015 overskud.

Vores medarbejdere skal have tid til at løfte opgaven, men tid alene gør det ikke. Indtil vi forhåbentlig får en decideret jobrådgiveruddannelse, har vi en særlig forpligtelse til at sikre, at vores medarbejdere har de rette kompetencer, så vi trygt kan sige, at vi i København får de ledige i job hurtigt, effektivt og meningsfyldt.

I København har vi en særlig udfordring inden for tre områder: akademikerne, de langtidsledige og vores etniske minoriteter. 42 pct. af de ledige nyuddannede akademikere i Danmark bor i København. Det er vores ansvar, at de ikke bliver uddannet til arbejdsløshed. De langtidsledige er en særlig sårbar gruppe, som skal have uddannelse og mere kontakt med Jobcentret, så de får styrket deres motivation. For at komme overledigheden blandt vores etniske minoriteter til livs, skal vi bl.a. ud i de udsatte boligområder med en forstærket jobindsats og en koncentreret virksomhedsindsats.

Sidst, men ikke mindst, skal vi sikre, at vi i fremtiden sætter ind, før det bliver et problem. Derfor skal vi prioritere en samlet og stærk ungestrategi for hele København. De unge er vores fremtid, og vi skal hjælpe dem på vej.

Et andet tema, der heldigvis ikke har haft den samme oppustede plads i valgkampen, som det plejer, er vores integration. Her er København blevet berømt for at have en klar og nytænkende strategi. Her er det igen vigtigt for københavnere, at vi gør det muligt, at vi gør det ordentligt, og at vi gør det sammen, også fortsat. I modsætning til mange andre steder i landet er vi allerede godt på vej, og jeg vil gerne takke fagudvalgene for den store indsats og det gode samarbejde, vi har haft indtil nu.

Ingen tvivl om, at den gode inklusion sker, når vi sikrer, at inklusionsopgaven har en central plads i opgaveløsningen på alle vores områder. Vi må ikke tabe momentum nu. Vi skal fortsat sikre både, at vores københavnere med anden etnisk baggrund kan læse, skrive og regne, og at de kommer i job. Vi skal sikre, at vores udsatte boligområder får et gevaldigt løft, og vi skal fortsat bekæmpe diskrimination i byen.

Derfor ønsker vi bl.a., at virksomhederne tager et større socialt ansvar i de udsatte boligområder, at vi bliver bedre til at modtage og fastholde udenlandske studerende og ikke mindst udenlandsk arbejdskraft, at vi sikrer, at vi er et forbillede og får flere etniske minoriteter ind på ledelsesgangene, så vi med god samvittighed kan invitere københavnere, organisationerne og virksomhederne til at tage et fælles ansvar for et mangfoldigt og inkluderende København.

Vi kan og skal løse udfordringerne.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Tak for det. Der er ingen, der har noteret sig for spørgsmålet, så vi siger tak til borgmesteren. Så går vi over til næste ordfører. Det er Ikram Sarwar, værsgo.

Ikram Sarwar (A): Arbejdsløshed er udansk, eksklusion er udansk, og manglende handling er udansk.

I København har vi sat ind på alle felter. Vi handler, hvor der er behov. Vi skaber muligheder og løsninger. Københavnerne skal ikke føle sig i stikken eller oversete, hverken hvis man bliver arbejdsløs, eller hvis man føler sig tilsidesat og udenfor. Vi er bevidste om, at det kræver en konstruktiv og

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

ihærdig indsats. Hvis vi ikke gør noget, mister vi både velfærd og vækst. Derfor tager vi ansvar for at påvirke og styre udviklingen.

Beskæftigelsesindsatsen rækker bredt. Det skal den, fordi alle er ramt i København, som vi netop lige har hørt fra Anna Mee fra De Radikale, de unge på ungdomsuddannelserne, de nyuddannede akademikere og de svage københavnere særlig i de udsatte boligområder. Tallene taler deres eget sprog. Vi skal tage fat i, hvordan vi får københavnere i arbejde.

Men vi skal også have i baghovedet, at der er en social arv, der skal tages med i betragtningerne, at alle måske ikke har lige nemt ved at gennemføre en uddannelse og varetage et job. Vores overordnede svar er stadig praktikpladser, løntilskud og aktivering. Vi løber ikke fra det ene til det andet hovedløse projekt, men vi forbedrer og tilpasser løbende de indsatser, vi kan se virke.

Vi kæmper fortsat en hård kamp for at finde praktikpladser nok til alle vores unge, der i dag er under uddannelse. Det er en kabale, der *skal* gå op. Der skal ikke være en bunke tilbage, som vi må opgive, og det er jeg rigtig, rigtig bekymret for. Derfor er vores indsats omkring praktikpladser afgørende. Derfor er sociale klausuler til kommunens eksterne leverandører et stort skridt på vejen. Men også internt i kommunen skal vi være bedre til at finde plads og bruge de unge i praktikpladser.

Det nytter ikke, at en ung københavnere skal starte igen og igen på et nyt uddannelsesforløb, fordi hverken det første, andet eller tredje forløb kan afsluttes med en praktikplads. Vi taber alt for mange unge. Prøv at forestille jer, hvis vi sagde de samme ting til folk, der går i gymnasiet, folk, der går i 2. g i et alment gymnasium: Hvis ikke du selv har fundet en plads i 3. g, så er det bare ærgerligt. Der ville lyde et ramaskrig i Danmark.

Det er præcis det samme, vi udsætter de unge på ungdomsuddannelserne for. Jeg mener, at det er uanstændigt, og jeg mener faktisk, det er uacceptabelt, at der er 10.000 unge i Danmark, der står uden en praktikplads. Det skal vi have gjort noget ved i de kommende budgetforhandlinger.

Vi skal sørge for at følge de nyuddannede til dørs i en virksomhed. Det gør vi ved en målrettet virksomhedskampagne. Mange virksomheder har ikke blikket rettet mod en akademisk arbejdskraft, men vi vil have dem til at åbne øjnene for nye muligheder for at udvikle og drive virksomhed.

Aktiveringen skal stadig målrettes og gøres bedre. Det er en proces, der er i gang, men den skal fortsætte, idet målet endnu ikke er nået.

I år vil vi Socialdemokrater have særligt fokus på det, vi kalder en fremskudt aktivering, i de udsatte boligområder. Jeg mener, at beskæftigelse og inklusion hænger sammen. Det er vigtigt, at mennesker, der bor i udsatte boligområder, har beskæftigelse, at de kan klare sig økonomisk. Vi ved, at det er det, der gør, at de kommer ud af fattigdom, at de kommer ud af ensomhed, og at de bliver en del af vores samfund, og det er helt afgørende for os Socialdemokrater. Jeg mener også, at der skal være særlig indsats over for de langtidsledige eller dem, der er i risiko for at blive langtidsledige.

Vi lægger heller ikke skjul på, at inklusionen er hjerteblod for os. Alle skal have en plads, alle skal føle sig velkomne, alle skal accepteres, så længe man vil være en del af vores samfund. Det er helt afgørende for vores vækst i København og for vores land.

Københavnere skal stole på, at vi tager ansvar for at give dem en tryk hverdag, en hverdag, der giver mening, en hverdag, hvor alle har en plads og en rolle at spille. Uden den enkelte københavnere indsats mister vi væksten og velfærden. Det kræver ihærdighed og ansvarlighed, det kræver et stærkt og konstruktivt samarbejde på tværs af alle partier – og der mener jeg alle partier – og alle fagområder i kommunen. Det kræver handling og effektivering med det samme og ikke lange sags gange over flere år. Det hjælper ikke de ledige lige nu, det hjælper ikke de mennesker, der står uden for samfundet lige nu.

Jeg glæder mig til arbejdet i de kommende forhandlinger.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Tak for det. Der er indtegnet spørgere. Jeg skal lige minde om, at borgmesteren tituleres *borgmester* Anna Mee Allerslev. Så skal jeg give ordet til Klaus Mygind for spørgsmål, værsgo.

Klaus Mygind (F): Tak til både borgmester Anna Mee Allerslev og Ikram Sarwar. Jeg har et spørgsmål, som jeg egentlig kunne stille til jer begge.

Der bliver sagt, at praktikpladssituationen ikke er tilfredsstillende. Hvilke overvejelser har Socialdemokraterne om, hvordan vi kan skærpe det yderligere, for det ser jo ikke ud til, at alle unge i København får en praktikplads lige her og nu?

Mogens Lønborg (C): Ikram Sarwar siger i sin ordførertale, at alle er ramt. Det er sådan en meget bastant formulering. Jeg vil gerne have en uddybning. Er det virkelig sådan, at alle københavnere er ramt, eller skal den formulering nuanceres lidt?

Så vil jeg godt lige høre til det med ansvaret. Vi skal sørge for, at alle kommer i job, og en lang række andre formuleringer gående på, at vi som kommune ligesom skal tage ansvaret på os. Nu er det ingen hemmelighed, at vi i Det Konservative Folkeparti er meget optaget af det personlige ansvar som værende den egentlige drivkraft her i tilværelsen. Så kan man jo få hjælp til at løfte sit ansvar.

Jeg vil gerne høre Socialdemokraternes opfattelse af, hvem det er der har ansvaret for, hvis man er ledig, at man så kommer i arbejde igen. Er det den enkelte selv med hjælp fra det offentlige, eller er det det offentlige, der har ansvaret? Det er det afgørende for, hvor vi oplever, at Socialdemokraterne står henne i det spørgsmål.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Der er ikke flere, der har bedt om spørgsmål, så jeg skal give ordet til ordføreren, Ikram Sarwar, værsgo.

Ikram Sarwar (A): Klaus Mygind fra SF vil jeg svare, at vi skal blive ved med at kræve de hårde sociale klausuler, vi skal blive ved med at stille de krav over for alle de virksomheder, der handler med kommunen. Vi har en købekraft, som vi kan gøre brug af. Jeg mener absolut, at når vi begynder at stille de her krav og er meget meget opmærksomme på, om vi får de her praktikpladser, hver gang der er nogen, der køber hos kommunen ... vi ved jo, at vi har opstillet nogle objektive kriterier omkring 10 mio. kr., et tidsrum, et forløb, som skal være til stede, før vi kan stille de her krav. Der mener jeg, at vi skal blive bedre.

Ud over det så mener jeg absolut også, at vores egne forvaltninger i kommunen skal blive bedre til at skabe praktikpladser til de her unge mennesker, fordi det kommer til at ramme os i sidste ende, hvis vi ikke uddanner de unge. Vi risikerer, at de ikke kan færdiggøre deres uddannelse, og det mener jeg ikke kun er forfærdeligt for den enkelte, men også for samfundsøkonomien.

Til Mogens Lønborg fra De Konservative vil jeg i første omgang med hensyn til spørgsmålet, om alle københavnere er ramt, sige, at jeg mener faktisk, at alle københavnere er ramt, forstået på den måde, at enten har man en far eller en mor, som går ledig, enten har man en bror eller søster eller en af ens nærmeste venner også.

Så jeg mener, at alle københavnere er ramt også generelt på økonomien. Hvis vi har rigtig, rigtig mange ledige i København, så koster det, så koster det på samfundsøkonomien, og derved risikerer vi også, at det rammer den helt almindelige københavnere. Så hvis det er tilfredsstillende svar til Mogens Lønborg, så er det jo glimrende.

Det andet er jo mere et filosofisk spørgsmål, Mogens Lønborg fra De Konservative stiller mig her: Hvem har ansvaret for, at man går ledig? Og der vil jeg sige, det er jo sund fornuft, det vil sige, at vi ikke bare kan sige, at det er et personligt ansvar. Jeg mener absolut, at det lige så meget er et fællesskab, der skal træde til for at hjælpe den ledige i gang med at finde beskæftigelse. Det er jo også et

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

lovkrav. Det er jo brud på lovgivningen, hvis vi som kommune nægter at hjælpe den enkelte ledige. Det har vi faktisk pligt til, når de har været ledige i et vist tidsrum.

Så jeg mener, at det er en kombination. Den ledige skal naturligvis selv være motiveret til at finde et arbejde. Der mener jeg, at de tiltag, vi har lavet, senest i beskæftigelsesaftalen 2012, er nogle glimrende tiltag, som jeg forventer mig ret meget af.

Men det er klart, at vi også er ramt af den økonomiske krise, som hersker i Danmark og i verden, fordi det gør jo, at de her virksomheder ikke har nogen ordrer i ordrebøgerne, de kan ikke ansætte de her ledige. Det er også derfor, jeg håber, selv om det måske ikke er rammen her på talerstolen, naturligvis, at vi får en ny regering, der kan skabe en vækst, som gør, at vi får skabt en masse arbejdspladser og får vendt udviklingen.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Så skal jeg give ordet til næste spørgerunde, hvor vi starter med Heidi Wang, værsgo.

Heidi Wang (I): Vi ved, at Jobcentret ingen forskel gør i dag. Når man er ledig, så er man ledig, og om man er på arbejdsløshedsunderstøttelse eller kontanthjælp.

Vi ved også, at man deler kontanthjælpsmodtagere i 5 matchgrupper, matchgruppe 1, 2, 3, 4, 5. Matchgruppe 1 og 2 er dem, som nemt og hurtigt kan komme i arbejde, og matchgruppe 4 og 5 har udover ledighed måske nogle psykiske sygdomme, lidelser eller misbrug.

Det, jeg gerne vil høre om, er, hvordan Socialdemokrater fordeler midler angående de her forskellige matchgrupper. Når midlerne er begrænsede, vil man så bruge penge på de første to matchgrupper og få dem hurtigt i arbejde, eller vil man satse på de tunge grupper, det vil sige matchgruppe 4 og 5?

Klaus Mygind (F): I forlængelse af dit svar: Vil Socialdemokraterne være med til at lave nogle yderligere tiltag, f.eks. at udstede en praktikgaranti, sådan at vi kan rykke endnu mere, end vi har gjort hidtil?

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Der er ikke flere spørgsmål, så jeg skal give ordet til ordføreren for besvarelse, værsgo.

Ikram Sarwar (A): Svaret til Heidi Wang fra Liberal Alliance er, at for det første er der ikke 5 matchgrupper længere. Det har der været for nogle år tilbage. Nu er der kun matchgruppe 1, 2 og 3.

Det er klart, at på nuværende tidspunkt vil vi satse benhårdt på matchgruppe 1. Det vil sige, at de er tættest på arbejdsmarkedet, de er arbejdsmarkedsparate, som man siger. Jeg mener, at med de sparsomme midler, vi har, så er vores hovedfokus omkring matchgruppe 1, fordi de har nemmest ved at blive skubbet ind på arbejdsmarkedet. Det er ikke det samme som at sige, at vi har glemt matchgruppe 2 og 3, men vores hovedfokus bliver matchgruppe 1, indtil vi kommer til at se en vækst igen, som vi har set før krisen, hvor også folk fra matchgruppe 2 kunne få et arbejde.

Med hensyn til Klaus Mygind fra SF's spørgsmål: Det kan vi jo ikke gøre i kommunen, men jeg forventer igen, at når vi får en ny regering – det er et spørgsmål om tid – så får vi det her indført, så giver vi de her unge mennesker, som går på ungdomsuddannelserne, en praktikpladsgaranti, vi giver dem en garanti for, at de kan fuldføre deres uddannelse.

Jeg mener, det er på tide, at der er nogen, der tager ansvaret og hjælper dem. Fordi igen, om nogle år så står vi og mangler faglært arbejdskraft, det viser alle beregninger, det viser alle analyser fra økonomer, så hvis vi ikke handler i tide, kan vi faktisk risikere, at vi står med rigtig mange ufaglærte, som ikke kan blive beskæftiget, og samtidig står vi og mangler faglært arbejdskraft.

Så jeg håber med det her tiltag, hvis vi giver dem en praktikpladsgaranti og giver dem en garanti for at fuldføre deres uddannelse, at de så i fremtiden kan varetage faglært arbejde.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Så er der et spørgsmål mere fra Heidi Wang, værsgo.

Heidi Wang (I): Du siger noget om, at I vil satse på de ressourcestærke arbejdsløse eller ledige, altså prioritere dem. Jamen I har også talt om fattigdomsproblem, og I vil prioritere sådan, at de i matchgruppe 3, som er dårligst stillede og har svært ved at komme ud på arbejdsmarkedet, forbliver i fattigdom, så jeg kan ikke se logikken her.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Så er der ikke flere spørgsmål. Værsgo til ordføreren.

Ikram Sarwar (A): Jo men til Heidi Wang: Det er i virkeligheden ligetil. Hvis man tager Liberal Alliances briller væk, så tror jeg, at det, jeg har stået og sagt, er letforståeligt. Vi vil faktisk prioritere dem, der er i matchgruppe 1, fordi de er nærmest arbejdsmarkedet, de er arbejdsmarkedsparate. Det er ikke det samme som at vi undervurderer eller frasorterer matchgruppe 2 eller matchgruppe 3, de vil stadig væk blive aktiveret, men igen, vores hovedfokus vil ligge hos matchgruppe 1-ledige.

Med hensyn til fattigdommen, jamen igen kan vi ikke gøre noget alene, isoleret set i kommunen, og jeg bliver nødt til endnu en gang at komme med det svar, at der er vi nødt til at få lovgivningsændringer. Vi ved jo, at de her, som jeg kalder dem, fattigdomsydelser, det er starthjælpen, det er introduktionsydelsen, det er loft over kontanthjælpen, faktisk er sådan nogle ting, der gør, at der er borgere i København, der lever i fattigdom, hvad Liberal Alliance og nogle af de andre borgerlige partier ikke anerkender. De anerkender jo ikke, at der er folk, der er fattige på den måde, som vi definerer det. De mener, at fattigdom er et relativt begreb, og at det måske kan være med til at skabe dynamik i samfundet.

Så jeg er opsat på, at vi skal have gjort noget ved fattigdommen, men det kan vi ikke alene gøre i København, det kan vi gøre ved lovgivningsændringer.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Der er yderligere spørgsmål fra Heidi Wang, værsgo.

Heidi Wang (I): Det er sådan lidt FYI, For Your Information. Altså Liberal Alliance vil afskaffe starthjælpen. Tak.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Det var der ikke noget spørgsmål i, så vi siger tak til ordføreren.

Så går vi over til den næste ordfører. Det er Neil Bloem, værsgo.

Neil Stenbæk Bloem (F): Jeg har lige været til møde med mine gode kollegaer i Beskæftigelses- og Integrationsudvalget. Her blev vi orienteret om de seneste tal for beskæftigelsen i København. De seneste tal fra 2. kvartal 2011 fortæller os, at bruttoledigheden nu er på 8 pct. af arbejdsstyrken i København. Hvad betyder det? Omsat fra procentpoint til mennesker betyder det, at 22.800 københavnere er arbejdsløse. Trist ja, men desværre den virkelighed, vi står i efter 10 år med en VKO-regering.

Vi har brug for en regering, som vil slå et seriøst slag for beskæftigelsen, en regering, som ikke tror, at kontrol, ulønnet arbejde og pipfuglekurser er vejen ud af ledigheden, en regering, som udviser respekt for samfundets dårligst stillede borgere ved at guide og hjælpe dem i stedet for at straffe og kontrollere.

I København har vi i 10 lange år lidt under en forfejlet beskæftigelsespolitik, og det har især ramt byens unge og samfundets svageste. VKO-regeringen har underlagt vores beskæftigelsesforvaltning den ene rigide styringsmekanisme efter den anden, den ene behårde incitamentsstruktur efter den anden. Regeringens politik synes at være baseret på en filosofi om, at arbejdsløse mennesker bare er

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

dovne, at arbejdsløse mennesker ikke gider arbejde og bidrage til samfundet. Derfor har VKO smidt guleroden ud af vinduet og gjort pisken til det eneste omdrejningspunkt i deres beskæftigelsespolitik.

Derfor går vi i SF til budgetforhandlingerne med et ønske om at hjælpe de dårligst stillede borgere videre i livet og bekæmpe langtidsledigheden.

For det første vil vi styrke BIF-SUF-SOF-samarbejdet, altså samarbejdet mellem beskæftigelses-, sundheds- og socialforvaltningerne. Det vil vi, fordi et godt samarbejde mellem de tre forvaltninger er selve forudsætningen for at hjælpe byens dårligst stillede borgere videre i livet. Der er f.eks. ca. 3.400 kontanthjælpsmodtagere i København, som samtidig har en sag i Socialforvaltningens regi. Det drejer sig om en stor gruppe ledige med sociale og helbredsmæssige problemer, og disse problemer skal der tages hånd om, før det overhovedet giver mening, at man sender dem ud i faktisk arbejdsprøvning.

Det drejer sig om at lægge jobsamtaler for de absolut dårligst stillede borgere over i socialforvaltningen. Det drejer sig om, at der iværksættes et forsøg med at udvikle tilbud om helbredsafklaring og forebyggende helbredsindsatser for kontanthjælpsmodtagere. Det drejer sig om, at et styrket samarbejde mellem BIF, SUF og SOF betyder, at vi i højere grad ser på hele mennesket og derfor kan sætte mere bredspektret ind.

Jeg var for nylig på besøg på LivaRehab, som er et skræddersyet beskæftigelsesprojekt for kvinder, der forsøger at slippe ud af prostitution. Her fortalte en af brugerne mig, at hendes møde med kommunen bedst kunne beskrives som et bureaukratisk orienteringsløb. Det kan og bør vi gøre bedre.

Dernæst vil vi gøre en ekstra indsats for at bekæmpe langtidsledigheden. I Folketinget har VKO og De Radikale jo som bekendt indgået et forlig, der vil betyde en kraftig forringelse af retten til dagpenge. Det sandsynliggør, at vi i København desværre vil få mange flere langtidsledige. Vi står om kort tid med alt for mange ledige, som mister dagpengereetten, og det er bestemt ikke en situation, som gør livet lettere for den ledige.

Derfor skal vi i budgettet for 2012 sætte penge af til at øge mulighederne for uddannelse til de langtidsledige og til at intensivere kontaktføløbet med dem, så motivationen til at komme videre i højere grad sikres og stimuleres.

Beskæftigelsen danner grundlag for menneskers trivsel og for byens vækst. Derfor er det et område, vi til stadighed skal prioritere og sætte spotlys på. SF vil derfor også i det kommende år lægge op til en gennemgribende revision af beskæftigelsesområdet. Alt for længe har vi hængt fast i meningsløse aktiveringsplaner og ydmygende kontrol af de ledige. Det skal stoppe.

En velsmurt, effektiv og forstående beskæftigelsesindsats er helt og aldeles central for København. Jeg tror endda også, at det var et af overborgmesterens tre B'er sidste år. Det er det enkelte menneske, der skal hjælpes og motiveres, det er ikke systemet, der skal kunne sætte flueben i nogle skemaer.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Tak for det. Der er en enkelt spørger indtegnet. Det er Mogens Lønborg, værsgo.

Mogens Lønborg (C): Nu hørte vi endnu en gang et angreb mod den siddende regering. Det er jo efterhånden almindeligt her i denne kommunalbestyrelse gang på gang at høre angreb mod regeringen. Derfor, når det er tilladt, så bliver jeg også nødt til bare at spørge sådan i al stilfærdighed, om det også var regeringens skyld, hvis vi ruller 3-4 år tilbage, hvor vi havde en rekordlav ledighed? Var det Anders Foghs fortjeneste, er det Anders Fogh Rasmussen, vi skal rose for den rekordlave ledighed? Og skal vi tilsvarende fra SF skose Nyrup Rasmussen for, at ledigheden, dengang han sad ved magten, var større end den, der er i dag?

Er det så simpelt i SF's optik, at man bare ud fra en konstatering af ledighedstallene slynger ud og giver den siddende regering ansvaret, fordi så må det jo gælde hele vejen rundt, så er det ikke kun lige nu bekvemt at skyde på regeringen?

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 5. september 2011**

Jeg synes sådan set, at SF skylder salen en lidt nærmere redegørelse for, hvorfor man placerer ansvaret her, når man ikke også gør det i andre tilfælde. Eller også gør man det, og så vil jeg gerne vide det.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Der er ikke flere spørgere indtegnet, så jeg skal give ordet til ordføreren.

Neil Stenbæk Bloem (F): Så vidt jeg er orienteret, så var ledigheden lavere under Poul Nyrup, end den er i dag ... (*Afbrydelser*). Jo, hvis man ser bort fra alle de løntilskuds- og aktiveringskurser. Men vi må undersøge det og så tage det op senere ... (*Afbrydelser*)... hvad? ...

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Selv om vi har fået et meget spændende nyt system, der giver mulighed for, at man taler fra pladserne, så ligger der ikke i systemet, at man har sådan en direkte dialog på kryds og tværs med ordførerne. Så jeg skal bede om, at man, hvis man har spørgsmål, indtegner sig, og det ikke er tilråb.

Så jeg skal spørge ordføreren, om ordføreren er færdig med besvarelsen ... og så vil jeg give ordet for videre spørgsmål, og jeg starter med Carl Christian Ebbesen, værsgo.

Carl Christian Ebbesen (O): Jeg vil bare spørge ordføreren, om SF virkelig træffer beslutninger ud fra så stor manglende viden, at man ikke er klar over, at arbejdsløsheden var markant højere under hele Nyrupregeringen, da SF sad med ved bordet og var med til at bestemme hele beskæftigelsespolitikken, end den er, selv i den periode hvor den borgerlige regering har været. Altså på det højeste tidspunkt i den største krise, der overhovedet er, er arbejdsløsheden væsentlig lavere i dag, end den er på selv det bedste tidspunkt under Nyrup.

Men det var nu egentlig ikke det, jeg ville spørge om. Det, jeg ville spørge om, er, om Neil Bloem egentlig ikke er enig med mig og Dansk Folkeparti i, at den bedste vej ud af fattigdom sådan set er at sikre, at der er et arbejde til alle, i stedet for hele tiden at diskutere alle mulige fjernelser af starthjælp, som vil betyde flere flygtninge og indvandrere til København, større udgifter. Hvorfor ikke mere massivt satse på, at der er et job også til de mest udsatte.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Tak for, at Carl Christian Ebbesen selv bragte spørgsmålet tilbage på banen til det, det handler om, netop om betydningen for Københavns Kommunes budget.

Mogens Lønborg (C): Jeg er sådan set ked af, at jeg ikke fik svar på mit spørgsmål, om det vitterlig forholdt sig sådan, at ledighedsprocenten, som den kendes i dag, om det var, som SF her fortæller os, bare er regeringens ansvar. Så bliver vi nødt til at spørge, om tilsvarende ledighedsprocenter i Anker Jørgensens dage også var Anker Jørgensens skyld og Nyrup Rasmussens skyld.

Er det så simpelt, og er det ikke at trække debatniveauet lidt for lavt ved bare at slynge ud, at fordi man har en given ledighedsprocent, så er det den siddende regerings skyld, når vi ved, at der er krise ude omkring i hele verden? Er det ikke for billigt bare at slynge ud efter regeringen på den måde?

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Så skal jeg give ordet til ordføreren for besvarelse, værsgo.

Neil Stenbæk Bloem (F): ... (*Lydudfald*) ... starte med at sige til Dansk Folkeparti, at det jo er en myte, desværre en meget sejlivet en af slagsen, at vi på venstrefløjen elsker at have folk på overførselsindkomst. Vi er jo alle sammen her interesseret i, at folk kan tjene til dagen og vejen på egen hånd.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

Det, der er med det, er, at hvis du har nogle store, tunge sociale problemer, som folk i matchgruppe 2 har ... matchgruppe 2 er jo defineret ved, at man har problemer, der er andet og mere end arbejdsløshed. Du har måske noget problem med hjemløshed, du har måske et problem med noget stofindtag. Så det er klart, man skal tage sig af de problemer først. Det nytter ikke noget at blive sendt i virksomhedspraktik i 37 timer om ugen, når man ikke kan fungere sammen med andre mennesker f.eks.

Til Mogens Lønborg vil jeg sige, at selvfølgelig kan det ikke reduceres som sådan, men man kan sige, at VKO ikke har gjort nok for at fremtidssikre Danmark. Vi står i en situation ... jeg kender en veninde, som har søgt et job som børnehavemedarbejder, og der var 700 ansøgninger til den stilling. Og så sidder vi samtidig med et beskæftigelsessystem, hvor man skal sidde på sin flade i et beskæftigelsescenter i 25 timer; ellers får vi ikke fuld refusion fra staten. Jeg synes ikke, regeringen prioriterer det område ordentligt, og det lægger nogle rammer ned over os, som vi ikke rigtig kan arbejde særlig godt med.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Tak for det. Der er ikke flere spørgsmål, så vi siger tak til ordføreren og går videre til den næste.

Carl Christian Ebbesen (O): Jeg kan ikke lade være med lige at starte med at bemærke til SF's ordfører, Neil Bloem, at da jeg selv blev færdiguddannet civiløkonom i 1992, det var under Poul Nyrup dengang, da var der 360.000 arbejdsløse. Og tro mig, at når man havde en HA, så gik vi og jokede med, at man kunne stå i en pølsevogn, hvis man var heldig. Det var, hvad vi kunne bruges til.

Selv om man synes, man har læst og fået sig en god uddannelse, så handler det måske i virkeligheden om at søge derover, hvor der er mulighed for at få nogle job. Jeg var da glad for, at jeg har prøvet at være jord- og betonarbejder i en periode, inden jeg så fandt en anden levevej.

Men tilbage til det, jeg egentlig ville sige noget om, det er nemlig integrationen af udlændinge i København. I Dansk Folkeparti mener vi, at integrationsindsatsen har slået fejl. Kriminaliteten blandt udlændinge er desværre skyhøj i forhold til danskerne generelt, og visse dele af København er reelt ikke længere undergivet samme love, som i øvrigt gælder i hovedstaden. Jeg synes ikke, at vi skal acceptere, at der er områder i København, hvor man ikke kan færdes efter mørkets frembrud. Vi vil under ingen omstændigheder acceptere parallelsamfund i vores by.

Vi har set eksempler på, at kommunale medarbejdere, der er på vej ud for at hjælpe svage medborgere, er blevet overfaldet af stenkastende unge drenge. Det viser en forråelse af vores samfund og moral. Jeg mener, vi har en stor opgave i at sikre, at unge indvandrer drenge bliver sat på plads, når den slags sker.

Dansk Folkeparti er villig til at bidrage, så vi kan få en mere fast hånd i forhold til de grupper, som er på vej i den forkerte retning. Enhver form for radikaliserings og fundamentalisme blandt religiøse mindretal i hovedstaden ønsker vi bekæmpet. Foreninger, der støtter de her grupper, skal ikke have lov til at få offentligt tilskud eller for den sags skyld låne offentligt støttede lokaler.

Dansk Folkeparti mener stadig, at der er behov for at være mere skarp i forhold til integrationsprojekterne i Københavns Kommune. Vi bruger mange penge på integration, og vi skal have stoppet de tiltag, som ikke virker, eller som ligefrem forhindrer integrationen af udlændinge.

Et af mine mantraer er, at jeg synes, det er forkert, at vi bruger så mange penge på tolkebistand, eksempelvis til voksne indvandrerforældre, som efter 10 eller 15 år i Danmark stadig ikke kan tale dansk. Det synes jeg ikke at vi under nogen omstændigheder skal acceptere. Der må vi simpelt hen sige, nu får I det her dansk kursus, nu skal der intensiv dansktæning til, i stedet for at vi bliver ved med at hælde penge i tolkebistand.

Kommunen skal ikke tilbyde modersmålsundervisning, det har Karin Storgaard også været inde på. Hvis man skal leve og fungere i Danmark, så er det vigtigt, at man kan det danske sprog og kan tale dansk. Udgifterne til modersmålsundervisningen mener vi er brugt langt bedre på danskundervis-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

ning, og i forhold til de mange undersøgelser, der har været på området, er det måske lidt en diskussion, om modersmålsundervisningen virker. Men det, man ved virker, er, at hvis man bruger de samme ressourcer og den samme indsats på danskundervisning, så giver det faktisk en bedre effekt.

Tryghed er afgørende her i byen. Det er Dansk Folkepartis holdning, at borgerne overalt i byen skal kunne færdes frit og føle sig trygge og sikre. Det skal ske ved hjælp af kriminalpræventive indsatser, markant mere politi og videoovervågning, men især ved at stille hårdere og skarpere krav til de utilpassede kriminelle unge mennesker, hvoraf en stor del jo, som jeg sagde før, desværre er af en anden etnisk herkomst end dansk.

Dansk Folkeparti mener, at samarbejdet mellem politi, restaurationer, diskoteker, frivillige organisationer, f.eks. Natteravnene, SSP, skoler, fritidsklubber skal styrkes med det formål at bekæmpe volden og anden kriminalitet. Hærværk og graffiti mener vi skal bekæmpes overalt i det offentlige rum, og vi ønsker mere videoovervågning på udsatte steder, specielt der hvor folk hænger ud i nattelivet.

Så en lille ting. Det er at sikre en stærkere gadebelysning, fordi det grundlæggende skaber tryghed.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Tak for det. Der er indtegnet en række spørgsmål. Jeg skal starte med at give ordet til Susan Hedlund, værsgo.

Susan Hedlund (A): Jeg vil gerne spørge Dansk Folkepartis ordfører, om jeg hørte korrekt, at nogle af de stenkastende unge havde anden etnisk baggrund, og det med uddannelsesniveaue. Der ved jeg i hvert fald, efter de tal, vi har set, at det også er både Brian og Carl, der også har svært ved at blive fastholdt i uddannelsen og komme videre.

Det kan godt være, det er mig, der hørte forkert, men så må Carl Christian Ebbesen rette mig.

Klaus Mygind (F): Det er i forlængelse Susan Hedlunds spørgsmål.

I dag er vi i udvalget blevet orienteret om forskellige tilfælde, og kan Dansk Folkeparti bekræfte, at det om, at der har været overfald på kommunens medarbejdere, drejer sig om tre tilfælde, og at der har været en SSP-indsats, som faktisk har stoppet det, og at kriminaliteten inden for de her grupper faktisk er faldende. Er det noget, som Dansk Folkeparti kan bekræfte?

Bjarne P. Nielsen (F): Kan Christian Ebbensgaard fortælle Borgerrepræsentationen, hvor der er utrygt. Kan du give mig nogle navne på, hvilke gader det drejer sig om, hvilke pladser det er, og hvor meget der foregår?

Og jeg vil da sige til dig, undskyld, til Christian Ebbensgaard, at der bor 550.000 mennesker i Københavns Kommune, og i SF beklager vi dybt, hvis der sker et enkelt overfald eller to, som er groft; det tager alle herinde afstand fra.

Men jeg kunne godt tænke mig, at du fortalte, hvilke gader og hvor det er utrygt at gå i København om aftenen og om natten.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Jeg skal bede om, at man ikke bruger direkte tale, og så også bruger korrekt navn. Jeg skal give ordet til ordføreren, Carl Christian Ebbesen, værsgo.

Carl Christian Ebbesen (O): Til Susan Hedlund kan jeg om det her med de stenkastende unge mennesker bekræfte, ligesom jeg også sagde i min ordførertale, at antallet af unge drenge, der begår kriminalitet, vold og overfald, er massivt, massivt overrepræsenteret i forhold til danskergruppen generelt, også selv om man korrigerer for alle mulige former for sociale korrektioner. Så det kan jeg desværre bekræfte, at det er.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

I forhold til Klaus er det rigtigt, at der på det seneste har været tale om to episoder for nylig og tre episoder inden for det sidste års tid, og jeg kan også bekræfte, at kriminaliteten er faldet.

Jeg tror, at grunden til, at kriminaliteten er faldet, selvfølgelig er Dansk Folkepartis retspolitik, der for alvor er begyndt at virke, den massive politiindsats, de ekstra indsatser, der i øvrigt også her fra kommunens side er sat ind i form af de her Sikker By-indsatser. I det hele taget ved vi, at straf virker, vi ved, at kriminalpræventive indsatser virker.

Det skulle da være underligt, når nu alle, Københavns Borgerrepræsentation, regeringen, politiet, skolevæsenet, de sociale myndigheder, sådan set har haft en interesse i at gøre op med den bandekriminalitet, der har været, og dermed også forsøger at undgå, at de unge kommer ind i banderne og i det hele taget det, at straffen for vold er blevet, altså nu kommer man i fængsel for at udøve vold, det gjorde man ikke tidligere. Nu får man faktisk minimum 3 måneders fængsel, selv ved et almindeligt slagsmål. Så selvfølgelig virker straf, og selvfølgelig virker alle de mange tiltag, vi har lavet, og det er faktisk det, vi ser et resultat af, at kriminaliteten er kraftigt faldende i København.

Men når jeg alligevel nævner det med at overfalde kommunale medarbejdere, så er det, fordi jeg mener, der er stor moralsk forskel på, at det, at man måske går i byen og er blevet lidt beruset og bliver uvenner med en, og så kommer man op at slås, ligesom man gjorde i gamle dage og kom til at pande en på hovedet. Det skal man ikke gøre, men jeg mener moralsk, at der er stor forskel fra det slagsmål til, at man går ud og overfalder eksempelvis en brandbil, der er på vej ud for at slukke en ildebrand og redde folks liv.

Det samme med vores kommunale hjemmehjælpere. Jeg synes, det er forkasteligt, at man kaster sten på medarbejdere, der måske er på vej ud til en akut situation, en ældre borger, der måske er faldet ud af sengen og har brug for at komme tilbage, hvor at den hjælp, vi giver fra kommunens side, kan være livsvigtig for de mennesker, det drejer sig om, at der så bare er nogle lømler, der for at underholde sig selv eller for at få noget street credit synes, at det er o.k. at overfalde kommunens medarbejdere og kommunens biler og smadre dem. Det er så langt ude og så moralsk forkasteligt, at selv om episoderne heldigvis er få, så ændrer det ikke på, at det er så afgørende, at vi får det stoppet, og at der bliver grebet ind omgående, når sådan nogle ting sker.

Til Bjarne ... jeg kan ikke finde ud af, hvor lang tid jeg har. Har jeg 1 minut? ...

1. næstformand (**Jesper Christensen**): ... (*Lydudfald*) ... når nu du også taler direkte både til formanden og til spørgeren. Ellers er det sådan, at man har 2 minutter pr. spørgsmål, det vil sige 6 minutter i alt, og tælleren skal stå på 5 minutter, så er tiden gået.

Carl Christian Ebbesen (O): Til spørgsmålet fra SF om det med, hvor det er man ikke kan færdes trygt, og hvor der regerer lovløshed: Jamen det gør der. Det er jo ikke nogen hemmelighed, at hvis Pia Kjærsgaard bevæger sig på Nørrebro, så vil hun blive overfaldet, hun kan ikke færdes frit. Det kan ikke være rimeligt, at en politiker i Danmark, der skal udføre sit offentlige hverv, ikke kan bevæge sig frit, eksempelvis på Nørrebro. Jeg har selv været i Mjølnerparken og er i forbindelse med et interview derude blevet overdyngnet med sten.

Der er også områder, hvor vi ved, at der bliver solgt meget hash, hvor det er banderne, der holder vagt, der sørger for, at i de rum, der er der, hvor narkotikaen sælges, er det banderne, der regerer, det er ikke politiet, og det er ikke demokratiet, der regerer i området.

Sidst, men endelig, synes jeg også, det er en væsentlig del, at vi ved, at der findes islamister i det her land, hvor man respekterer sharialoven, altså hvor man ikke respekterer de demokratiske love og regler, som er vedtaget her i vores land og vores by, men hvor man i stedet for at lytte efter det vælger at lytte til sharia og de mennesker, familieråd og andet i de muslimske familier, i stedet for at gå til myndighederne og politiet for at få løst deres problemer i tilfælde af voldtægt og overgreb mod familiens medlemmer.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

Det fortæller bare, at vi har parallelsamfund, og at vi har områder i København, hvor der er brug for at gøre en ekstra indsats for, at vi også kan få lovligheden og loven tilbage på rette spor i de områder.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Så skal jeg give ordet til første spørger i næste spørgerunde, og det er Ikram Sarwar, værsgo.

Ikram Sarwar (A): Jeg vil gerne spørge Carl Christian Ebbesen med hensyn til, at folk ikke skal have hjælp til at få tolk, et konkret spørgsmål: Hvis de nu sidder hos egen læge og ikke kan gøre rede for, hvad de fejler? Er det fair, synes du, det er rimeligt eller hvad? Jeg vil have et simpelt svar, ikke en længerevarende historie ... (*Afbrydelse*).

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Ingen direkte tale, det er rigtigt.

Jaleh Tavakoli (U): Jeg synes, vi gør rigtig klogt i at indrømme, at der findes parallelsamfund i København, og at der også er steder i København, hvor det er utrygt for visse mennesker at gå. Jeg synes også, vi gør klogt i at indrømme, at der er forskellige folk, som arbejder i forskellige områder i København, der bliver overfaldet. F.eks. skal brandmænd have politifolk ud for at beskytte dem mod stenkast og andet.

Men det er for mig ikke til at forstå, hvorfor man ikke stiller Dansk Folkeparti til regnskab, og hvordan Dansk Folkeparti bare kan stå her og argumentere for, at det går bedre i ghettoerne, og at det går bedre for parallelsamfundene, siden vi har haft VKO i 10 år, fordi det var sådan set det, ordføreren argumenterede for, at man i de seneste 10 år har haft held med at få bugt med nogle integrationsproblemer i de områder, som vi har berørt under debatten med ordføreren. Vi har fået flere bander, vi har fået flere hardcore kriminelle, vi har fået flere våben, flere skyderier, og for den sags skyld har vi fået flere tilhængere af Hitzb-ut-Tahrir, og andre islamister har haft større held med at rekruttere ...

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Tiden er gået. Jeg håber, at ordføreren fik fat i spørgsmålet. Vi får lige en mere med i denne runde. Det er Lars Aslan Rasmussen, værsgo.

Lars Aslan Rasmussen (A): Det er lidt i forlængelse af Ikram Sarwars bemærkninger. Carl Christian Ebbesen siger, at der er flygtninge og indvandrere, der har boet her i 10-15 år, og hvorfor skal de have tolkehjælp. Så er mit spørgsmål bare: Da Dansk Folkeparti ønskede at fjerne tolkehjælpen bl.a. på hospitalerne og andre steder, var det for folk, der har boet her i 10 og 15 år, eller var det for alle?

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Så er det ordføreren til besvarelse, værsgo.

Carl Christian Ebbesen (O): Jamen det er sådan set både til Ikram Sarwar og til Lars Aslan Rasmussen om tolkebistand. Det, der sådan set er forslaget, er, at når man henvender sig til myndighederne og har brug for en tolk, så er det sådan set min opfattelse, at det skal man have, og det er sådan set, uanset om man går til lægen, eller man er på sygehuset, eller man går på bibliotek eller henvender sig til myndighederne. Men jeg mener, at samtidig med, at man så får den her tolk, skal man have tilbudt et dansk kursus.

Det, vi gør i dag, er jo, at vi bare sender folk hjem, og så næste gang de kommer, så skal de have tolk igen, og næste gang de kommer, skal de have tolk igen, og det kan de blive ved med i både 10, 15 og 20 år, og der er nogle, der aldrig får lært dansk.

Så det, der egentlig er mit udgangspunkt, er, lad os nu slå en streg og så sige, selvfølgelig skal man have tolk, hvis ikke man kan tale dansk, men man skal da samtidig tilbydes, eller ikke bare tilby-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 5. september 2011**

des, det skal man have, den her tolkebistand og danskkursus sammen. Og så skal man samtidig have at vide, at hvis man så møder op næste gang og beder om at få gratis offentlig skatteyderfinansieret tolk, så er svaret nej. Man må godt få en tolk, men så er det selvfølgelig for egen regning, fordi det offentlige har jo stillet et danskkursus til rådighed, som jeg selvfølgelig forventer, at man følger og dermed på sigt vil være i stand til at forstå, hvad der bliver sagt.

Ideen er jo, at folk, der har lovligt ophold i det her land, ikke skal rende rundt og ikke kunne begå sig på det sprog, der nu engang tales her i landet. Og det er ikke småpenge, der bruges på tolkebistand. Det er faktisk, hvis vi tager hospitalerne og kommunen med, et kæmpebeløb.

I forhold til Jaleh – jeg ved ikke, om det er direkte tale, det er det, Tavakoli måske – vil jeg sige, at det går bedre i de udsatte boligområder. Lad mig lige starte med at sige, at jeg er faktisk frygtelig ked af, at ordet ghetto bliver brugt. Det er ikke et ord, jeg ynder at bruge, fordi det er udsatte boligområder, og jeg synes, at de mennesker, som typisk render rundt og skælder ud over, at man hele tiden taler om ghettoer, selv bruger det ord. Jeg hører det tit herinde. Jeg gør det altid til en dyd selv at sige, at det er udsatte områder, fordi den måde, man definerer udsatte områder på, er jo, at mere end halvdelen af boligblokken er på overførselsindkomst.

Det er faktisk lykkedes, igen med Dansk Folkepartis bidrag herinde, men bestemt også lovgivning, at sikre, at antallet af udsatte områder i København er faldet væsentligt. Så det her med, at tingene går bedre, lige hvad det angår, det gør det faktisk.

Jeg kan også konstatere, at på det tidspunkt, hvor den daværende socialdemokratisk-radikale regering trådte tilbage eller tabte valget, da var der 46 pct. af dem med udenlandsk baggrund, der havde et arbejde. I dag er det tal 10 pct. højere. Så det er også lykkedes at få mange med udenlandsk baggrund, ikkevestlig baggrund, i beskæftigelse. Det er faktisk mit mål og mit ønske og også mine prioriteringer, at det tal kommer endnu højere op. Det er derfor, jeg bliver ved med at tale om dansk og uddannelse som en fuldstændig væsentlig vej til at sikre, at folk kommer ud af fattigdom, og at folk får sig et arbejde.

Fik jeg svaret på alle spørgsmålene om det her med de udsatte boligområder? – Det tror jeg faktisk, jeg gjorde; ellers må der spørges igen.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Tak for det. Og så skal jeg give ordet til Heidi Wang, værsgo.

Heidi Wang (I): Kære ordfører. Jeg kunne godt tænke mig at have en kinesisk, altså en Chinatown i København, og så vil jeg gerne vide, hvordan Dansk Folkeparti står i den sag.

Signe Goldmann (F): Jeg tror, jeg med sikkerhed kan sige, at vi alle sammen her i salen er enige om at tage afstand fra overfald på kommunale medarbejdere. Jeg hører også, at Carl Christian Ebbesen er enig i, at der er meget, meget få tilfælde. Det er to-tre stykker, vi snakker om.

Så var jeg lidt i tvivl, og jeg har brug for lige at få bekræftet, om ordføreren er enig i, at den nuværende indsats faktisk virker. Fordi hvis ordføreren er enig i det, så har jeg måske lidt svært ved helt at følge, hvad pointen er i at stå og fortælle om det her i aften, hvor vi snakker om, hvad vi ønsker os i et kommende budget, ud over at få lejlighed til at komme med sådan lidt tvivlsomme generaliserende pointer om dårlig moral blandt nogle grupper af mennesker i det her samfund. Men hvis jeg kan få det uddybet, så vil jeg da meget gerne have det.

Ikram Sarwar (A): Hvis jeg har forstået ordføreren for Dansk Folkeparti korrekt, så får man ydelsen gratis, første gang man kommer til egen læge eksempelvis, og ikke kan sproget. Næste gang man kommer, så er det bare bad luck. Kan Carl Christian Ebbesen ikke opgive et eller andet tidsrum? Altså det er vel rimeligt, at man efter en uge selv med et intensivt kursus ikke kan sproget korrekt. Kan

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

ordføreren for DF komme det lidt nærmere? Er det ½ år, 1 år, eller er det 2 år, før vi siger til patienten, at det er bare ærgerligt?

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Tak for det, og så skal jeg give ordet til Carl Christian Ebbesen for besvarelse.

Carl Christian Ebbesen (O): Nu opfattede jeg Liberal Alliances Heidi Wangs ønske om et Chinatown, et Kinatown i København måske lidt også som en, hvad hedder sådan noget, det blev sagt med et smil på læben.

Jeg har tidligere udtrykt, at Dansk Folkeparti ikke ønsker nogen parallelsamfund i København. Vi ønsker sådan set et fællesskab i København, at vi står sammen om de værdier, der er her, og at vi føler et fællesskab med hinanden, fordi det er nu engang det, der bærer vores velfærdsstat. Det er jo det, at vi ønsker at betale skat, endda en meget, meget høj skat, og at der faktisk i meningsmålingerne er partier, der fører på at sige, at de vil sætte skatten op og forbedre velfærden. Det er jo, fordi der er fællesskab og en vilje til, at vi betaler til de mest udsatte i det her samfund.

Hvis vi begynder at lave parallelsamfund, hvor vi er forskellige, og vi ikke har en samhørighed og et værdifællesskab med hinanden, så begynder velfærdssamfundet også at smuldre. Så svaret er nej, ingen parallelsamfund, hvis man spørger mig og Dansk Folkeparti.

Til SF's Signe Goldmann om overfaldene på de kommunale medarbejdere: Det var jo fuldstændig, som det er sagt, befriende dejligt at høre de mange gode indsatser, som både politiet og den her kommune og kommunens medarbejdere gør for at forhindre, at den slags forfærdelige episoder sker.

Men det er ikke det, Signe Goldmann spørger om. Det er nemlig, hvad det så er for en yderligere indsats, som i virkeligheden er der, hvor vi mangler noget. Det ser jeg i forhold til, at der er nogle forældre, der ikke har nogen vilje til at tage sig af deres børn, når de lader dem gå ude om aftenen og lave hærværk, kaste sten efter medarbejdere og i den grad bare tabe deres børn og ikke have omsorg for dem. Der kunne jeg godt forestille mig masser af redskaber. Jeg tror ikke på, at det starter der. Jeg tror allerede, det er begyndt at svigte i forhold til, at man måske ikke passer sin skole ...

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Der er desværre ikke mere tid tilbage for besvarelse, den samlede tid er gået. Derfor er der heller ikke plads til de spørgere, der kommer efter. Men jeg skal ikke afvise, at der kan blive mulighed for at sige noget under den næste ordfører, som er Mogens Lønborg, værsgo.

Mogens Lønborg (C): Vi er formentlig alle her i salen enige om, at der bruges rent faktisk ganske mange penge på at søge at få folk i beskæftigelse igen. Det er ikke kun i Københavns Kommune, det er over hele landet. Det er en stor post på de offentlige budgetter. Derfor er det selvfølgelig også afgørende, at der kommer en effekt ud af de penge.

Rigsrevisionen kom for nogle år siden med en beretning, der konkluderede, at i bedste fald var aktiveringsindsatsen for at få folk i arbejde igen neutral, i værste fald ligefrem skadede den beskæftigelsen.

Jeg tror, tiden er inde til, at vi her i København får sat fokus på, luppen på, hvordan pengene bruges, hvad der skal til for, at vi kan hjælpe folk i beskæftigelse. Om det er, som vi jo gør i dag, ved at forbedre udbuddet af arbejdskraft ved at gøre arbejdskraften bedre, bedre uddannet, mere målrettet i forhold til de job, som måske, måske ikke er der, eller om vi i højere grad skal forlade os på, eller måske en kombination af det, at sørge for en vækststrategi, hvor vi så at sige via efterspørgselssiden påvirker beskæftigelsen så at sige ved at sikre, at der er en større efterspørgsel.

Det er også en vanskelig udfordring, det erkender jeg, men vi har i dag meget fokus på udbudssiden, på at sørge for, at arbejdskraften bliver bedre. Jeg tror, mange af dem, som er i ledighed, sådan set

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

har kvalifikationer nok, men på grund af konjunkturerne, krisen, så mistede de deres job. Det er ikke nødvendigvis, fordi de mangler kvalifikationer, for mange af dem har også motivationen, men der er en periode, indtil de finder et nyt job, hvor de jo må acceptere nogle måneders ledighed.

Så er der selvfølgelig også spørgsmålet, og jeg var lidt inde på det i min bemærkning til Ikram Sarwar, tror jeg, det var, om ansvaret, hvis ansvar er det at få et job. Det er ikke for at starte en polemik om det, men hvis vi erkender, at den enkelte i udgangspunktet har ansvaret, så må det i hvert fald være afgørende, at man også sørger for at leve op til det ansvar ved at gøre, hvad man kan, ved at gøre sig umage, ved at sørge for at tilegne sig de kvalifikationer, man ikke måtte have i tilstrækkeligt omfang, ved at sørge for, at man har en vilje, en motivation til måske ikke kun at søge job inden for det område, man hidtil har været beskæftiget ved, men bredere.

Hvis man så at sige påtager sig det personlige ansvar, så er man efter vores opfattelse også i den grad berettiget til at få hjælp, ifald man ikke lykkes med den egenindsats. Men ofte ser man bare desværre, at samfundets ansvar på en eller anden måde udraderer det personlige ansvar, sådan at den pågældende måske ikke er specielt interesseret i, motiveret til både at tilegne sig kvalifikationer og i øvrigt i at få et job.

Jeg synes, alt for megen beskæftigelsesindsats bygger på den forudsætning, som ikke i alle tilfælde er opfyldt, nemlig at det pågældende menneske er dødmotiveret for at få et job, drømmer om det morgen, middag og aften, altid gør alt, hvad man kan. Hvis det er de sproglige kvalifikationer, der mangler, jamen så hænger man i. Man sidder til sent ud på aftenen for at lære det danske sprog, fordi man vil så gerne have et arbejde, og nu mangler man måske lige noget sprog; så er det det, man knokler med. Det er der mange, der rent faktisk gør.

Men der er altså også nogle, der ikke gør det, og man kan vel lige så godt se i øjnene, at sådan er virkeligheden også, i stedet for at lave et skønmaleri, hvor man tager udgangspunkt i en fejlagtig opfattelse af, at alle er motiveret, for det er alle faktisk ikke. Der er nogle, for hvem det er ganske bekvemt ikke at være ude på arbejdsmarkedet, for hvem det måske er hamrende irriterende, at der stilles krav om at gå ud på arbejdsmarkedet.

Vi bliver da nødt til at tage udgangspunkt i virkeligheden, som den er, i stedet for at vi lukker øjnene for den virkelighed og så bare siger, hvor er det synd for dem, og nu må vi søreme hjælpe dem, det er vores ansvar, de kan ikke noget selv, de er svage, de har ingen ressourcer, nu er det vores opgave at hjælpe dem. Der er mange af dem, der virkelig har brug for hjælp, men der er sandelig også mange, der kan.

Så jeg vil gerne i forbindelse med budgetforhandlingerne, men også fremadrettet i Beskæftigelses- og Integrationsudvalget forsøge at få den dagsorden sat, der hedder, om ikke vi kan få en meget større indsigt i, hvad det er der virker, og hvad det er der ikke virker. Vi har nogle nationale analyser i hvert fald at tage udgangspunkt i, og de viser jo et ikke helt skønt billede af beskæftigelsesindsatsen i Danmark generelt og også i vores kommune.

Så det vil sådan set være vores indgang, ikke fordi vi er afvisende over for at være med til på nogle enkelte områder at øge bevillingerne, men grundlæggende set mener vi ...

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Tiden er gået, men jeg skal bede ordføreren om at blive stående, fordi der er nogle, der har indtegnet sig for spørgsmål, og det har først Anette Holst Christensen, værsgo.

Anette Holst Christensen (A): Folk skal acceptere på den ene side at være arbejdsløse i en periode, og samtidig skal de tage et personligt ansvar for at få et job. Jeg forstod det første som, at man må acceptere, at i en nedgangstid er der arbejdsløshed, og samtidig skal man tage et personligt ansvar for det.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

Altså jeg vil meget gerne vide, hvor vi er henne i det her. Altså hvis der ikke er noget arbejde, så kan folk jo tage alt det ansvar, de kan, men der er ikke noget arbejde at få. Det synes jeg er selvmodsigende, og det vil jeg meget gerne høre ordføreren for De Konservative svare på.

Samtidig vil jeg også meget gerne vide: Skal vi ikke bruge en nedgangstid til at uddanne folk, hvis vi forudsætter, som vi har gjort det i mange år, at god uddannelse, gode hjerner er vores hovedressource?

Klaus Mygind (F): Jeg er sådan set enig i den kritik, der er af beskæftigelsesindsatsen. Den er også veldokumenteret. Men jeg kunne godt tænke mig at høre, hvad Det Konservative Folkeparti helt konkret vil gøre ud over at rejse den her diskussion om ansvar-ikkeansvar, fordi den har vi jo også haft i mange, mange år.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Så skal jeg give ordet til Birthe Skaarup som den sidste i denne runde.

Birthe Skaarup (O): Jeg har lyst til at spørge hr. Mogens Lønborg, affødt af den forrige budgetordførers polemik med de øvrige BR-medlemmer, om Mogens Lønborg ikke mener, det er rimeligt, at man, når man har været her i Danmark i 7 år, kommer til at betale for tolkebistand hos lægen. Det er faktisk sådan. 1. juni er det trådt i kraft, at man skal betale de der 150 kr., men først efter 7 år. Hvad mener hr. Mogens Lønborg om det?

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Tak for det, og så skal jeg give ordet til ordføreren for besvarelse, værsgo.

Mogens Lønborg (C): Til Anette Holst Christensen: Når man bliver ledig, og det kan man i en markedsøkonomi, jeg tror ikke i en planøkonomi, men i hvert fald i en markedsøkonomi kan man ikke gardere sig imod, at et arbejde pludselig forsvinder. Det må man jo acceptere i den forstand, at man ikke kan kræve en fastholdt i det job. Det, jeg så siger, er, at så må man som udgangspunkt tage på sig det personlige ansvar for at finde et andet job. Det er det, jeg siger, og der må man gøre, hvad man overhovedet kan.

Jeg er meget enig i det, der bliver sagt med hensyn til uddannelse. Jo selvfølgelig, og jeg har ikke stået her på talerstolen og sagt, at vi ikke skal gøre noget. Jeg rejser egentlig bare lidt flaget for, om vi nu måske gør det rigtige, om vi stiller tilstrækkelig mange krav, om vi tager nok udgangspunkt i det personlige ansvar.

Og så lidt som svar til Klaus Mygind, hvor jeg startede med at sige, at jeg er glad for Klaus Myginds indledende bemærkninger om at erklære sig enig i det. Hvis jeg havde patentsvaret på, hvordan vi gør det bedre, hvordan vi sikrer beskæftigelse, så havde jeg nok fået Nobelprisen. Det har jeg sådan set ikke fået ... (*Afbrydelse*) ... Nej, det er måske overdrevet. Jeg tror, det er svært, men der er ikke ét svar. Vi skal i hvert fald ikke lulle os i søvn og tro, at bare det, vi gør i dag, er det rigtige, men vi skal blive ved ad den vej at prøve på at finde nye metoder. Der er i hvert fald én ting, der er helt sikker. Det er, at hvis vi slipper kravet til den enkelte, hvis vi slipper udgangspunktet, der hedder det personlige ansvar, så tror jeg, vi mislykkes med indsatsen

Som svar på Birthe Skaarups spørgsmål: Jo, sandelig da er det rimeligt nok. Altså når man kan kræve 11.000 kr. om året, selv om folk skal få en hverdag til at hænge sammen, så kan man minsandten godt, når man har givet folk 7 års chance for at klare sig på det danske sprog, med alle de sprogkurser helt gratis, som man har givet, totalt gratis, så kan man sandelig godt efter 7 år kræve, at de betaler et beskedent gebyr på, var det 150 kr., for at få noget tolkning. Jo selvfølgelig kan man da det.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Tak for det.

Signe Goldmann (F): Jeg tror, vi alle sammen er enige om, at vi skal gøre det, der virker. Det, der nogle gange kan være interessant, er at spørge, hvad vi så mener med at virke. Der kunne jeg godt tænke mig, hvis Mogens Lønborg måske lige kunne komme med, hvad hans definition er på, hvad der virker.

Det, der ofte bliver kigget på i den slags undersøgelser, er jo, om folk direkte kommer i job. Men der er jo også andre ting, som forskellige kurser og efteruddannelse og andre ting kan være med til, en opkvalificering, som måske ikke gør, at man kommer i job med det samme, men at man senere hen er bedre kvalificeret til et job, der kommer. Det kan også være, at man er bedre i stand til at magte sin livssituation generelt, altså kan være en bedre forældre for sine børn, bedre kan magte livet, får et bedre helbred, kommer i noget træning, eller hvad det nu kan være, som måske ikke lige er de ting, vi måler på lige nu.

Så jeg kunne godt tænke mig at høre, om Mogens Lønborg udelukkende mener, at det at virke er, at man kan måle direkte, om folk kommer i job, eller om de her andre ting også har en værdi.

Jaleh Tavakoli (U): Jeg vil gerne spørge i forhold til tolkebistand, som er gratis i dag, og som er begyndt at koste i regionerne. Altså jo, du får tolk, hvis du har brug for det.

Det, som jeg gerne vil høre dig om, er, hvis man nu har været over 7 år i Danmark, og i vores tilfælde handler det om folk f.eks. på skolerne, hvor børnene f.eks. kan have nogle problemer, og forældrene bliver så indkaldt, og skal vi så nægte de her forældre nogle tolke, så går det ud over børnene. Altså vil du ikke medgive, at det kan være rigtig problematisk. Selv om jeg synes, at der selvfølgelig er en masse, der kunne gøre meget mere for at lære dansk, så er der altså tilfælde, hvor det vil ramme svage mennesker. Det gør det bestemt også ude i regionerne, sådan som reglerne er lavet om i dag.

Jo, det var bare mit lille ...

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Der er også kun kort tid til at stille spørgsmål. Alligevel skal jeg bede om endnu en gang, at man undgår direkte tale.

Neil Stenbæk Bloem (F): Jeg vil bare lige hurtigt starte med at sige, at jeg gerne vil indrømme, at jeg tog fejl før. Under Nyrup var nettoledigheden 4,7 pct., og den er under Løkke i dag 4,0 pct. Forskellen er bare, at Poul Nyrup overtog en ledighed på 11,9 pct. fra en konservativ statsminister.

Men lad det nu ligge, fordi det eneste, jeg vil spørge ordføreren om, er, hvad det er for konkrete krav, vi skal stille til vores arbejdsløse københavnere, som vi ikke gør i dag.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Så skal jeg give ordet til Mogens Lønborg for besvarelse, værsgo.

Mogens Lønborg (C): Først til Signe Goldmann.

For så vidt angår indsatsen i Beskæftigelsesudvalget, beskæftigelsesforvaltningen, mener jeg sådan set ikke, der er nogen tvivl om, at svaret er, at effekten er en beskæftigelse. Men jeg er helt på det rene med, at mennesker, der er meget langt fra arbejdsmarkedet, ikke sådan lige umiddelbart kan komme i beskæftigelse, men kan få øget deres kvalifikationer, så de bedre kan håndtere deres livssituation. Strengt taget er det en socialudvalgsopgave. Man kan så diskutere, hvor det skal ligge. Det synes jeg ikke er afgørende.

Jeg er da helt indforstået med, at der er mennesker, der er langt fra arbejdsmarkedet, og hvor man skal gøre, hvad man kan for at bevæge dem i den retning. Men jeg synes, endemålet må være, medmindre man giver op, at mennesker skal kunne klare sig selv. Altså det er en kvalitet ved dette liv på

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. september 2011

jorden, at man kan klare sig selv. Så det må være endemålet. Men jeg er helt åben over for, at der selvfølgelig er nogle mennesker, for hvem det ligger lidt langt ude.

Til Jaleh Tavakoli vil jeg sige, jo, det er da rigtigt, at man kan forestille sig, at der er nogle problemer, hvis man så ikke efter de 7 år har lært sig det sprog. Hvem bærer ansvaret for det, vil jeg så have lov til at spørge, hvem bærer ansvaret for, at de børn måske kommer i klemme? Jamen det er da forældrene.

Men man må aldrig nogen sinde holde nogen op på noget som helst ansvar. Det er jo synd for børnene. Ja, det er synd for børnene. De forældre er uansvarlige, og der er uansvarlige forældre i denne verden. Vi kan ikke bare med et trylleslag forhindre voksne mennesker i at være uansvarlige. Nogle er uansvarlige, nogle voksne laver kriminalitet, nogle forsømmer deres børn, nogle vanrøgter deres børn, sådan er verden i sin grusomhed.

Vi kan jo ikke løse alle de problemer bare ved at sige, at så skal det være gratis for alle. Jeg er med på, at hvis det er sådan, og så er det ovre i socialforvaltningen, at man har en familie, der har store sociale problemer, hvor forældrene overhovedet ikke har taget på sig det ansvar, så er det en social ting, en social udfordring, og så må man den vej rundt søge at afhjælpe de problemer, så det ikke går ud over børnene.

Men sådan bare, fordi der måske er nogle enkelte, der ikke kan, så skal man ikke generelt sige, at der er gratis tolkeadgang, for så forsvinder det personlige ansvar, og hvis man først berøver folk det personlige ansvar, så er det vejen til noget rigtig slemt.

Jeg ved ikke, Neil, det var lidt en bemærkning om Nyrup osv. Den lader jeg bare stå.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Er ordføreren færdig?

Mogens Lønborg (C): Ja, ordføreren er færdig.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Der er ikke flere, der har tegnet sig for yderligere spørgsmål, og vi er færdige med beskæftigelses- og integrationsområdet.

Inden vi går over til anden runde, skal jeg give ordet til Heidi Wang, der har tegnet sig uden for områderne, værsgo.

Heidi Wang (I): Liberal Alliance vil gerne skabe rammer for et godt, sundt og langt liv for københavnere. Til budgetforhandlingen ønsker vi at sætte fokus på følgende områder og målgrupper:

På plejehjem ønsker vi, at der er pladser til alle, f.eks. de døve borgere, de handicappede, de ældre eller etniske minoriteter. De skal have mulighed for at være sammen med deres egne. Det vil ikke alene skabe tryghed for dem, men også for deres pårørende. Liberal Alliance tror på, at alle mennesker indeholder ressourcer, som kan bruges, og mange af de ældre vil gerne være selvhjulpne. Derfor ønsker Liberal Alliance, at innovation og tekniske løsninger vil kunne give de ældre deres livskvalitet et løft.

Fedtskat løser ikke problemet med fedme. Liberal Alliance ønsker en effektiv forebyggelse på området og især for de handicappede.

Der er ca. 6.000 københavnere, der lider af demenssygdomme. Liberal Alliance ønsker, at der er flere pladser for denne gruppe.

Bureaukрати koster ikke alene borgernes skattekrone, men også borgernes velfærd. Liberal Alliance ønsker, at afbureaukratiseringstiltag vil give borgerne deres velfærd tilbage. Vi skal have mange flere varme hænder til velfærdsopgaver og færre kolde hænder til at styre reglerne.

Sundhed behøver ikke at koste dyrt. Liberal Alliance ønsker, at de ældre får mulighed for at bruge de mange parker her i byen for at motionere, for at skabe sociale netværk, og i særdeles grad mod ensomhed.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 5. september 2011**

På omsorgsrådet ser Liberal Alliance gerne, at vi inddrager de frivillige. Dog ønsker Liberal Alliance ikke, at det professionelle arbejde bliver erstattet af det frivillige arbejde.

Sundheds- og Omsorgsudvalget er både et dejligt og kedeligt udvalg. Dejligt, fordi alle partier ønsker det samme, nemlig at københavnernes skal leve sundere og længere. Kedeligt, fordi de andre partier altid er enige med Liberal Alliance.

Tak for ordet – it was a joke.

1. næstformand (**Jesper Christensen**): Tak for det. Der er ingen spørgsmål indtegnet.

Så er vi færdige med ordførerrunden. Jeg skal høre, om der ellers er nogen, der ønsker ordet til debatten? (*Ophold*). Det er der ikke.

Så skal jeg sige, at vi herefter foreslår at oversende sagen til andenbehandlingen, som foregår den 6. oktober, og at Økonomiudvalget vedrørende budgetforslaget har anbefalet, at sagen mellem Borgerrepræsentationens første og anden behandling henvises til Økonomiudvalget.

Økonomiudvalget har endvidere anbefalet, at Borgerrepræsentationen fastsætter frister for fremsættelse af ændringsforslag og underændringsforslag til budgetforslaget, og at fristen for fremsættelse af ændringsforslag til budgettet for 2012 er mandag den 19. september kl. 12, og at fristen for fremsættelse af underændringsforslag til budgetforslaget er onsdag den 28. september kl. 12, og at Økonomiudvalget er undtaget fra disse frister.

Det går jeg ikke ud fra at der ønskes afstemning om? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet. Så er sagen herefter oversendt til anden behandling og henvist til Økonomiudvalget, og fristerne er herefter fastsat som foreslået.

Så er der ikke flere sager til behandling i aften.

Indstillingen blev godkendt uden afstemning.

Ved forhandlingernes afslutning blev budgetforslaget således oversendt til 2. behandling.

Budgetforslaget blev mellem 1. og 2. behandling henvist til Økonomiudvalget.

Mødet sluttede kl. 21.53